Rut - H. L. Heijkoop

Introducere

În Biblie sunt două cărţi care poartă nume de femei: Rut şi Estera. Rut a fost o moabită iar Estera o evreică. Fiecare, în împrejurările deosebite în care s-au aflat au dovedit dragoste şi credincioşie faţă de Dumnezeu.

Numele Rut apare de 12 ori în cartea cu acelaşi nume. în afară de asta ea mai este menţionată o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu, şi anume într-un loc şi într-o legătură minunat de frumoasă, în genealogia Domnului Isus Hristos (Matei 1.5). Cartea ilustrează felul prin care Duhul Sfânt înmănunchează împrejurări ale unei familii, în aşa fel că duce gândurile minţii noastre la adevăruri foarte însemnate.

Atenţia noastră este purtată la imul dintre cele mai scumpe titluri ale Domnului Isus Hristos, acela de Răscumpărător. Cuvântul ebraic „Goel" este întâlnit de nouă ori în această carte. Termenul îl mai găsim de mai multe ori în Isaia şi în alte cărţi ale Bibliei. Potrivit cu contextul, Goel poate fi tradus „răscumpărător", „rubedenie-bărbat", „răzbunător", dar în cele mai multe cazuri sensul este de „răscumpărător". Cineva remarca privitor la acest termen: „Chiar şi numai acest cuvânt se cade să fie cercetat mai cu amănunţime".

Locul cărţii Rut, între Judecători şi Samuel, este de mare însemnătate. In cartea Judecători ni se înfăţişează declinul poporului Israel şi completa lui nereuşită în a păstra mărturia naţională cu privire la Singurul Dumnezeu Adevărat, în mijlocul întunericului idolatriei şi al păgânismului din Canaan şi din împrejurimile lui. Ca urmare, Dumnezeu trebuie să-i pedepsească şi să-i disciplineze. El a îngăduit vrăjmaşilor lor să-i asuprească (Judecători .2.6-23). Adesea, în harul Său, El a ridicat judecători care să-i elibereze şi să li se dea un răgaz. Dar nici un judecător n-a fost în stare să le dea bucuria pentru moştenirea pe care le-o dăduse Dumnezeu şi la care aveau dreptul. Totdeauna ridicarea lor era numai parţială. Şi, deşi în anumite fapte şi împrejurări fiecare judecător este un simbol al Domnului Isus, totuşi la ei putem găsi multe nedesăvârşiri. Chiar cei care sunt ca prefigurare mai aproape de Hristos, ca de exemplu Ghedeon şi Samson, au dus totuşi poporul pe căi greşite.

Cartea Rut este legată de cartea Judecători prin fraza de la început: „Pe vremea judecătorilor..."

Oricum, în cartea Rut găsim pe unul care poate fi un răscumpărător desăvârşit. Boaz înseamnă „în el este putere", el este un om foarte bogat (cap.2.1). El este ruda de parte bărbătească, răscumpărătorul, cel care este în stare să răscumpere în întregime şi să o ia pentru sine pe una ca Rut Moabita care aparţinând unui popor vrăjmaş lui Dumnezeu, n-ar fi avut nici un drept. El răscumpără moştenirea şi îşi ridică o sământă ca să se bucure în întregime de moştenire. Gândul nostru se duce la David, cel care a stabilit puterea împărăţiei şi a dus poporul la odihna unei moşteniri complete. Aşa ajungem la cărţile lui Samuel.

Cartea Rut începe cu Elimelec, cel care părăseşte tara lui Dumnezeu si se termină cu David, omul după inima lui Dumnezeu. Cartea reprezintă o legătură reală şi plină de învăţăminte între Judecători şi Samuel. Ea arată că, chiar în mijlocul celei mai teribile decăderi ca cea de pe vremea judecătorilor, Dumnezeu, în grija Lui providenţială, a lucrat pe căile Lui ascunse, ca să împlinească planurile Lui de har. El ştia că binecuvântând din plin sământa lui Avraam, va binecuvânta prin ea toate neamurile. Fără nici o îndoială că aceste cărţi prefigurează istoria lui Israel. In Judecători ne este înfăţişata ruina totală, totala decădere. „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea" (Judecători 21.25). „Pe Mine Mă leapădă ca să nu mai domnesc peste ei" (1 Samuel 8.7).

In cartea Rut ne este înfăţişat Hristos, Răscumpărătorul, cel care răscumpără şi restaurează, care dă moştenirea lui sărmanei rămăşiţe credincioase a lui Israel. Această rămăşiţă este prefigurată de Rut Moabita care se face una cu Naomi cea uitată, care şi-a pierdut totul sub mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu. Rut devine soţia lui Boaz.

Dar oare nu i s-au întâmplat lui Israel toate acestea pentru învăţătura noastră? N-au fost ele scrise pentru „învăţătura noastră peste care au venit sfârşiturile veacurilor"? (1 Corinteni 10.11).

Nu au acţionat aceleaşi principii care au produs ruina lui Israel şi în starea de ruină a Bisericii? N-a intervenit mereu, mereu acelaşi har al lui Dumnezeu în istoria lui Israel ca si în cea a Bisericii? Nu putem deosebi în Judecători, în primele şapte capitole din 1 Samuel, o paralelă cu ceea ce redă Apocalipsa 2 şi 3? Şi nu este Rut o paralelă cu Filadelfîa din Apocalipsa 3.7-14?

In lumina acestor remarci, dorim să luăm şi noi învăţătură din această carte, Rut. Fie ca această carte să vorbească conştiinţelor noastre, ca să vedem pericolul părăsirii locului sau a poziţiei unde ne-a aşezat Dumnezeu. Fie ca inimile noastre să fie îndrumate să mediteze la bunătatea şi la harul infinit aduse de adevăratul nostru „Boaz".

Prima propoziţie: „Pe vremea judecătorilor a fost o foamete" ne spune ceva despre vremurile în care s-au petrecut cele istorisite în această carte. Vremea judecătorilor a fost o perioadă foarte lungă! Ea a început după moartea lui Iosua (Judecători 2.6-23) şi a durat până la sfârşitul vieţii lui Samuel, când poporul a dorit un împărat (1 Samuel 8). Deşi acestă delimitare nu ne dă posibilitatea să marcăm o perioadă foarte bine definită, este suficient să ştim că cele prezentate de cartea Rut se referă la zilele de atunci.

Dacă cercetăm cartea Judecători putem observa că prezentarea istorică în ordinea ei sfârşeşte cu capitolul 16. Capitolele 17 şi 21 redau două incidente care sugerează că idolatria şi adulterul erau trăsături ale poporului din acea vreme.

Dumnezeu S-a îngrijit să ne arate că acestă situaţie a precumpănit nu la sfârşitul perioadei judecătorilor, sub starea de confuzie produsă de asuprirea străinilor, ci a precumpănit îndată după moartea lui Iosua si a bătrânilor. Iar ruina era generală, ea nu cuprinsese numai poporul de rând.

Tânărul levit din Judecători 17 şi 18 era nepotul lui Moise (Judecători 18.30). El a introdus idolatria în seminţia lui Dan şi ea a rămas până ce cele zece seminţii au fost duse în robie, adică mai bine de sase sute de ani. întâmplările din Judecători 19-21 au avut loc când era mare preot

Fineas, nepotul lui Aaron. Unde este oare râvna lui pentru slava lui Dumnezeu pe care o arătase în pustie? (Numeri 25.1-13). Putem vedea că aceste evenimente în care apar numele de mai sus, au avut loc la începutul, nu la sfârşitul perioadei judecătorilor. în cele din urmă cinci capitole ale cărţii Judecători este repetat de patru ori: „în vremea aceea nu era împărat în Israel" (17.6, 18.1, 19.1, 21.5) iar de două ori se spune: „Fiecare făcea ce-i plăcea".

Să ne mirăm oare că în acele zile a venit o foamete în ţară? Desigur, aceasta nu era o condiţie normală. Dumnezeu le spusese că vor avea o ţară „vinde curge lapte şi miere", unde „vor mânca pâine din belşug", unde „vor bea apele ploilor din ceruri, o ţară de care Se va îngriji Domnul Dumnezeu, având totdeauna ochii asupra ei, de la începutul până la sfârşitul anului" (Deuteronom 6.3; 8.9; 11.11,12). Dar în acelaşi capitol Dumnezeu a spus că dacă se vor depărta de la El, Dumnezeu „va închide cerurile şi nu va mai fi ploaie, pământul nu-şi va mai da rodele şi veţi pieri în curând din ţara aceea bună pe care v-o dă Domnul" (Deuteronom1.17). Nu trebuia oare ca Dumnezeu, în cârmuirea Sa să trimită foamete când poporul s-a îndepărtat de El, slujind altor dumnezei? Nu trebuia să facă aceasta ca să le mişte inimile şi să se întoarcă iarăşi la El?

În acele zile în Betleemul lui Iuda trăia o anumită familie: ei erau efratiţi: Elimelec, Naomi, soţia lui si cei doi fii ai lor, Mahlon si Chilion. Numele acestor patru persoane nu le mai găsim nicăieri în Scriptură.

Din primele versete din Evrei 7, înţelegem că numele mentionate în Cuvântul lui Dumnezeu au o semnificaţie în dezvăluirea gândurilor, a planurilor lui Dumnezeu; altfel, ele nu ne-ar spune nimic. Betleem însemnează „Casa Pâinii", Iuda însemnează „Laudă" sau „El să fie lăudat", Efrata însemnează „Locul rodniciei", Elimelec însemnează „Dumnezeu este împăratul", Naomi înseamnă „Cea pe care o iubesc" sau „Cea plăcută".

Nu ne dau oare aceste nume o imagine minunată cu privire la ceea ce a dat Dumnezeu poporului său, lui Israel şi Adunării? Este un loc, am putea spune, unde Dumnezeu Şi-a depozitat bogăţiile, unde este belşug de pâine (Mica 5.2; Ioan 6.32-58). Acest loc este şi un loc de închinare, unde aducem laudă, adorare si mulţumiri Domnului. Ce rodnicie este în acest loc! Ce roade bogate cresc aici! Iar în acest loc se află Cineva al cărui nume proclamă că Dumnezeu este împărat, chiar dacă în prezent Israel este fără împărat şi a respins pe Adevăratul împărat. în acest loc se află o femeie care este iubită de Dumnezeu, cea plăcută lui Dumnezeu.

Realizezi oare, iubite cititor, ce minunat este locul unde Domnul Isus îi adună pe ai Săi în jurul Său (Matei 18.20)? Acolo îşi are El casa pâinii unde sufletele sunt mereu hrănite de El. Acolo îi putem aduce laudă şi mulţumiri din inimile noastre, acolo îl putem adora. în mijlocul celor care îl mărturisesc pe El ca Domn (Romani 10.9) este chiar El. înţelegi oare ce înseamnă să-L ai pe El într-un asemenea loc? însuşi Dumnezeu îşi găseşte toată plăcerea numai în Hristos, căci El este „Preaiubitul" Lui.

Dar Dumnezeu vrea ca adevărul să locuiască în adâncul inimii. Când ne strângem laolaltă în locul binecuvântării şi ne bucurăm acolo de ceea ce ne dă El, când îi aducem mulţumirea cuvenită sau îi cântăm laude, El vede dacă inimile noastre sunt în starea potrivită cu lauda Lui sau dacă cuvintele pe care le rostim sunt departe de starea reală a inimilor noastre. Câteodată, în felul Lui de a lucra cu noi, El trimite foamete, ca să ne facă conştienţi de nevoile noastre şi să ne facă să ne judecăm în lumina Lui cercetătoare.

N-am experimentat noi asemenea situaţii? N-am fost niciodată în condiţia că, deşi în Betleem, în casa pâinii, ne găsim totuşi flămânzi, lipsiţi de hrană?

Ce avem de făcut atunci? Desigur, o asemenea situaţie nu este normală, să rămâi flămând fiind adunat în jurul persoanei Domnului Isus. Ne-am întors oare către Domnul ca să găsim pricina acestei stări? Dacă am făcut-o, cu siguranţă că El ne-a spus. Poate că inima mea s-a întors de la El şi nu-şi găseşte plăcerea în pâinea cerească pe care o dă El. Sau poate că, împreună, ca ceată de credincioşi ne-am statornicit laolaltă, fără El, şi de aceea El a „zdrobit toiagul pâinii noastre." Sau poate am lucrat ca si Elimelec, care în ciuda frumosului lui nume („Dumnezeul meu este împărat"), şi-a ales propria lui cale şi a părăsit Casa Pâinii, ajungând să cunoască foametea. Elimelec nu întreabă de ce a venit foametea. Când Dumnezeu trimite încercarea peste el, el nu întreabă care este voia lui Dumnezeu, ci se uită pentru el după un loc unde să găsească hrană.

Este posibil să dăm o mărturie frumoasă că Isus este Domnul nostru sau că suntem adunaţi pentru Numele Domnului Isus (luându-ne locul într-o asemenea strângere laolaltă şi lăudându-ne sau chiar îngâmfându-ne puţin cu asta). Ei bine, când mărturisim că suntem adunaţi în jurul Domnului Isus arătăm că El are locul cel mai de cinste, că El este singura autoritate pentru noi, că El este Cel care are ceva de zis, nu noi. Dar este cu adevărat aşa? îl recunoaştem practic pe El în strângerea noastră laolaltă, în viaţa adunării (ca şi în aspectele vieţii noastre practice), pe El ca Domn? îl întrebăm: „Doamne, ce vrei să fac?" Facem noi numai ce ne cere El? Să ştim bine că Dumnezeu caută adevăr şi sinceritate în inimă.

Dumnezeu şi chiar şi vin israelit cu gândire duhovnicească detectase că în viaţa lui Elimelec lipsea ceva. De ce şi-a numit el pe fiii săi Mahlon — boală — şi Chilion — cel care pierde? Aceasta nu vorbea nici de o credinţă vie, nici de o stare de sănătate lăuntrică.

Cât de adesea în cercul familiilor noastre devine evident că este ceva rău, ceva foarte serios în starea noastră. La foarte mulţi dintre noi coborâsul nostru devine public după ceea ce îngăduim copiilor noştri să facă. Acesta însă arată că înainte de fi fost ceva rău la copii, a fost mai întâi la părinţi. Citiţi Numeri 11.10: „Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui".

Dumnezeu a trimis o mare încercare: a venit foamete în ţară. Ce face Elimelec? A lucrat el potrivit cu mărturia care trebuia să-i caracterizeze viaţa prin numele „Dumnezeul meu este împărat?"

Nu. El a dovedit o mărturie numai cu buzele, nu si cu inima, nu era vorba de un adevăr al inimii. El n-a căutat voia lui Dumnezeu, căci a părăsit Casa Pâinii, locul adevăratei închinări si rodnicii.

O, da! El putea aduce argumente cu care să-şi îndreptăţească felul de a se purta. Nu părăsise doar cu puţin înainte Betleemul chiar nepotul lui Moise, levitul din Judecători 17.8? Putea să greşească un nepot al lui Moise, un levit? Nu şi-a părăsit ţara şi Avraam, „tatăl tuturor celor credincioşi" şi nu s-a dus el în Egipt când a fost foamete în ţară (Geneza 12.10)? Dar Elimelec va fi evitat cu grijă să menţioneze urmările tragice ale purtării de atunci a lui Avraam ca şi cea a lui Ionatan, nepotul lui Moise. Ba mai mult, putea spune Elimelec, el nu se duce în Egipt, ci în câmpiile Moabului, la 40-50 kilometri depărtare de Betleem. Şi Moab nu era înrudit de departe cu Israel? Nu erau câmpiile Moabului locuri binecuvântate? Nu spusese Balaam, inspirat de Duhul, când a văzut poporul în câmpiile Moabului: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove,

locuinţele tale, Israele! Ele se întind ca nişte văi, ca nişte grădini pe lângă un râu, ca nişte copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca nişte cedri pe lângă ape". „Domnul Dumnezeul lui este cu el şi un cântec de triumf împărătesc este în mijlocul lui" (Numeri 24.5,6 şi 23.21)? Şi mai mult, n-a dat Moise aproape toate îndemnurile din ultima parte a cărţii Numeri şi din Deuteronom din câmpiile Moabului? Şi apoi, nu de bine părăsea el Betleemul si tara. El nu se va amesteca cu moabitii, ci va locui ca străin printre ei, până ce va trece foametea, apoi se va întoarce.

Desigur, toate aceste scuze erau adevărate, dar ele erau în totală neascultare de Dumnezeu. Dacă Elimelec ar fi urmărit voia lui Dumnezeu, El n-ar fi plecat de fel. Dumnezeu a dat o ţară poporului Său, ca s-o locuiască pentru totdeauna.

Deşi câmpiile Moabului erau numai la o mică depărtare de Betleem, totuşi între Betleem şi aceste câmpii era râul Iordanului care făcea o despărţire. Ca să treci din Canaan în Moab trebuia să traversezi Iordanul, simbol al îngropării şi învierii noastre cu Hristos. Desigur, aşa ceva nu era pentru Moab. In Moab poate intra omul natural aşa cum este el. Da, Moab era înrudit cu Israel, atât după mamă cât şi după tată, dar acesta era rezultatul unor relaţii nenaturale, produse în stare de beţie şi în incest (Geneza 19.30-38).

Zeul Chemos al Moabului nu era Iehova.Cuvântul „Moab" înseamnă „al tatălui", dar mai înseamnă şi „care tată?" Cui îi aparţinea Moab? Nu lui Dumnezeu. Dumnezeu ura pe Moab şi a interzis lui Israel să introducă vreun moabit în adunarea poporului până la a zecea generaţie. Egipteanul, desi nu era înrudit si israelitii nu aveau voie să se încuscrească cu ei, căci aceasta era o urâciune, totuşi putea fi primit în adunarea poporului lui Dumnezeu, după a treia generaţie (Deuteronom 23.3-8). Chiar dacă moabiţii puteau să primească cu căldură pe un israelit care ar fi călătorit prin ţara lor, ei erau, totuşi, cei mai mari duşmani ai poporului lui Dumnezeu. N-au făcut ei tot ce le stătea în putinţă să nimicească poporul lui Dumnezeu prin vrăjitorii, imoralitate, idolatrie şi război (Numeri 22-25; Judecători 3.12-14)? Şi tot aşa vor face si în viitor. în Psalmul 83 Moab este mentionat printre popoarele care vor zice: „Veniţi să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai rostească numele lui Israel". Şi, cum putem privi ameninţarea pe care popoarele arabe o îndreaptă tot mai intens împotriva lui Israel? Iată ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Să nu-ţi pese nici de pacea lor, nici de bunăstarea lor, toată viaţa ta, pe vecie" (Deuteronom 23.6).

Fără îndoială, câmpiile Moabului au fost locuri binecuvântate pentru poporul lui Dumnezeu până ce a intrat în ţară, dar acum nu mai sunt. Dumnezeu Şi-a condus poporul în plinătatea moştenirii lui, în ţară. Să te întorci la lucruri vechi după ce Dumnezeu te-a scos din ele, înseamnează să dispreţuieşti dragostea şi harul lui Dumnezeu. „De aceea, să lăsăm cuvintele începătoare ale lui Hristos şi să mergem spre cele ce aparţin oamenilor maturi" (Evrei 6.1).

Dar oare noi suntem mai buni decât Elimelec? Nu găsim şi noi uneori multe motive să părăsim Jocul", „poziţia"? înaintea lui Dumnezeu, nici unul dintre aceste motive nu stă în picioare. Ceea ce pare că este al poporului lui Dumnezeu, adică o mărturie de formă, pentru că izvorăşte din omul natural şi pentru că autoritatea Domnului Isus nu este recunoscută, chiar dacă este o strângere laolaltă care se vrea în jurul Domnului Isus, este ceea ce urăşte Dumnezeu. Lui Ii este neplăcut ca o asemenea stare să fie legată de poporul Lui, El nu poate tolera o asemenea stare.

Înaintea lui Dumnezeu nu rămâne în picioare nici un motiv: El vrea numai ceea ce EL a poruncit. Tot ceea ce avem de făcut este să ascultăm. Elimelec nu s-a dus la Moab pentru că voia ca el şi familia sa să crească în harul şi cunoaşterea lui Dumnezeu, nici ca să poată slăvi pe Dumnezeu în mijlocul obiceiurilor si căilor unei lumi asa-zise credincioase, în zilele noastre în mijlocul creştinătăţii de nume. El vroia să-si satisfacă dorinţele naturale.

Dacă ne cercetăm inimile în lumina lui Dumnezeu, în curând se descoperă care sunt gândurile care ne însufleţesc. Se va vedea dacă singura noastră dorinţă este de a asculta de Dumnezeu sau urmărim alte scopuri. Dacă Dumnezeu a oprit ploaia în Betleem din pricină că n-a fost cinstit aşa cum se cuvine acolo, era el mai cinstit în Moab? Foametea venită în Betleem putea fi pentru Moab un prilej de a-şi dovedi credinţa prin faptele sale (Iacov 2.18). Ba mai mult, în Lege şi în rânduielile lui Dumnezeu erau îndrumări privitoare la purtarea faţă de cei săraci (de exemplu Deuteronom 15.711; 24.12; etc). Şi nu trăia în Betleem o rubedenie bogată şi puternică în stare să ajute? Ei îl ştiau bine şi ştiau că el este gata să facă asta. Când Naomi, după ce a trecut prin disciplina lui Dumnezeu s-a întors în ţară, putem înţelege ce efect a avut asupra ei numele Boaz. Ei nu se gândiseră la El şi nu-şi puseseră încrederea în El.

Dar nu este tot aşa şi cu noi? Dacă ne-am încrede în El, Adevăratul nostru Boaz, dacă ne-am gândi la El, n-am porni pe alte căi, căutând să rezolvăm greutăţile ce se ivesc prin puterea noastră proprie.

De ce s-au dus în realitate Elimelec si Naomi în Moab? Pentru că în acele vremuri când greutăţile deveneau tot mai mari iar vecinii nu-i puteau ajuta, credinţa lor nu s-a putut ridica deasupra împrejurărilor. Dar lucrul acesta nu se poate spune doar despre ei. Ce mulţi sunt cei care, deşi mântuiţi prin credinţă, nu sunt în stare să şi umble prin credinţă în vremea încercării şi a greutăţilor! Ce mulţi sunt cei care se încred în Dumnezeu pentru mântuire, dar nu şi pentru problemele mici sau mari ale familiilor lor! A încetat oare EL să existe? N-a zis El: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi"?

Ce mare este necunoaşterea noastră, pierdem chiar ceea ce am cunoscut odată, când ne abatem privirea şi 11 uităm pe adevăratul Răscumpărător şi când inimile noastre doresc lucrurile lumii!

Elimelec avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, aşa cum avem şi noi. Poate că în Moab se găsea hrană, dar să nu uităm că viata, suflarea si toate lucrurile sunt în mâna Domnului. Să-L părăseşti pe El, să pierzi viaţa şi suflarea în căutare de hrană, este mai mult decât nebunie. Dar Elimelec a ales o asemenea cale, o cale pe care mulţi o aleg. El voia să stea pentru o vreme ca „străin" în câmpiile Moabului, dar acolo a murit si acolo s-au stabilit fiii lui, căsătorindu-se cu moabite. Elimelec, tatăl a umblat după lucrurile din lume; copiii lui au umblat după LUME. A venit moartea şi le-a dărâmat planurile. Nu este asta experienţa multora? N-am mărturisit noi oare niciodată ceva asemănător? „Multe căi par omului bune, dar până la urmă duc la moarte" (Proverbe 14.12; 16.25). Cu totul altfel ar sta lucrurile, dacă am face ca israeliţii în Numeri 9.15-23.

Elimelec a căutat să scape de disciplina lui Dumnezeu şi a căzut în plasa lui Satan. Şi aşa va fi totdeauna. „Veţi fi ca un om care fuge dinaintea unui leu şi îl întâlneşte un urs, sau care, când ajunge acasă, îşi reazemă mâna pe zid şi-l muşcă un şarpe" (Amos 5.19).

Dacă lucrăm în chip egoist, vom experimenta că „ce seamănă omul, aceea va şi secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă corupţia, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viaţa veşnică" (Galateni 6.7,8).

Elimelec s-a întors de la izvorul vieţii şi a găsit că paharul pe care singur şi-l preparase era umplut cu moarte, cu o moarte nefericită, aşa cum ar fi experimentat şi Iona fără intervenţia lui Dumnezeu în har. Este cea mai mare nebunie pentru noi să socotim că mergem în părtăşie cu Dumnezeu, dar să ne alegem propriile noastre căi şi să nu ţinem seama de sfaturile Lui. „Nu vă înşelaţi! Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!"

Ce deosebire putem vedea când privim la Domnul Isus! El era flămând şi Satan voia să-L scoată din starea Lui de dependenţă de Tatăl, făcându-L să Se manifeste independent, prin prefacerea pietrelor în pâini. Dar Domnul i-a răspuns: „Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4.4; Deuteronom 8.3). Să fi uitat Elimelec acele cuvinte spuse nu cu mult timp în urmă de Moise? Oricum, Scriptura ne spune că noi trebuie să mergem pe urmele Domnului Isus (1 Petru 2.21). în Moab era pâine. Tot acolo era vin (Isaia 16; Ieremia 48), ceea ce simbolizează bucuria. Acolo erau turme mari, păşune, câmpii, vii (2 împăraţi 3.4). Nu seamănă oarecum cu Canaanul, ţara unde „curge lapte şi miere?", unde erau ciorchinii de struguri aceia mari (Deuteronom 11. 10-15; Numeri 13.23)?

Dar să privim ceva mai departe. Moabiţii erau un popor foarte mândru şi se pare că aveau pricini să fie asa. Ei n-au cunoscut niciodată robia si încercările pe care le-au cunoscut Israel. „Moab era netulburat din tinereţea lui, nu era turnat dintr-un vas în altul şi nu era dus în captivitate. De aceea şi-a păstrat gustul şi nu i s-a schimbat mirosul" (Isaia 16.6; Ieremia 48.11).

Inima care nu este aproape de Domnul nu doreşte greutăţile şi încercările credinţei; doreşte doar o odihnă plăcută. Dar nu acesta este planul lui Dumnezeu. „Fiul meu, nu dispreţui disciplinarea Domnului şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El, căci Domnul disciplinează pe cine-L iubeşte şi biciuieşte pe orice fiu pe care-1 primeşte... Dar dacă sunteţi scutiţi de disciplinare, de care toţi au parte, sunteţi nişte copii nelegitimi, iar nu fii" (Evrei 12.5-11). Şi unde aflăm mai multe încercări şi exerciţii ale credinţei, decât acolo unde copiii lui Dumnezeu sunt adunaţi în Numele Domnului Isus?

Când cineva urmează o ordine constituită în biserică după principii omeneşti şi o mărturisire de credinţă formulată de oameni (chiar dacă acea persoană este încredinţată că stă pe temeiul Scripturii), atunci simt la îndemână reguli şi rânduieli pentru orice fel de situaţii, iar dacă se ridică obiecţii este stabilit şi cum se poate acţiona în continuare. Dar când cineva este adunat în NUMELE LUI si când îi recunoaşte autoritatea, când el doar execută ceea ce Domnul a hotărât pentru fiecare moment, dacă El ne-a îngăduit să luăm parte la masa Domnului trebuie să întrebăm: „Doamne, ce doreşti să facem?" Şi, desigur, trebuie să-L întrebăm pe Domnul ce vrea să facem în orice lucru, mare sau mic. Totodată, orice hotărâre făcută în adunare sau în întâlnirile administrative ale fraţilor trebuie să fie interpretarea gândului Domnului în acel caz care este discutat. Când asa stau lucrurile, discuţiile nu degenerează în dorinţa de a ne impune părerile noastre, ci se crează un spirit de unitate, în căutarea împlinirii voii Domnului. Avem deci nevoie de exersarea inimilor noastre, ca să nu ne lăsăm gândurile s-o ia razna şi să nu exprimăm gânduri, opinii sau interese ale noastre, ci ceea ce gândeşte Domnul în cazul specific. Când sfatul unei biserici are un regulament cu privire la felul de procedare şi când el este practicat întocmai, nu vor rămâne multe probleme nesoluţionate. Dar când lăsăm pe Duhul Sfânt să ne călăuzească şi să ne conducă, când El trebuie să aleagă ce să facă şi prin cine anume, atunci este nevoie de exerciţii ale inimii. Cum însă putem să deosebim şi să recunoaştem călăuzirea Duhului Sfânt, dacă nu trăim în strânsă legătură cu Domnul şi nu ne supunem în mod conştient călăuzirii Lui? Cum poate cineva să ştie dacă Duhul Sfânt vrea să-1 folosească sau nu într-un anume moment? Pentru aceasta este nevoie de atenţie, de dependenţă de Domnul, dorinţa de a fi folosit numai prin Duhul Sfânt.

Cum poate o adunare să ştie că cineva lucrează sub îndemnul Duhului Sfânt? Pentru aceasta ea trebuie să fie foarte aproape de Domnul. Ca să deosebeşti călăuzirea Duhului Sfânt, trebuie să fii duhovnicesc (spiritual).

Dar cum trebuie să acţioneze o adunare când se manifestă firea păcătoasă? Şi unde are firea mai mult loc să se desfăşoare, decât acolo unde Duhul Sfânt dă deplină libertate? Acolo unde totul este din Duhul şi duhovnicesc, firea păcătoasă nu mai are prilejul să se manifeste în nici un fel. Dar totodată, acolo unde credincioşii mărturisesc că Domnul Isus este singura autoritate şi că ei personal n-au nici un cuvânt, tocmai acolo Cel Rău caută să corupă, şi nicăieri în altă parte. Cei care sunt adunaţi pentru Numele Lui sunt totuşi oameni, pe pământ, au încă o fire păcătoasă şi, ce trist! Ei mai sunt uneori fireşti. Nu este nici o îndoială că printre ei simt soli ai Satanei, prefăcuţi în îngeri de lumină, care s-au strecurat din nevegherea credincioşilor sau din lipsa lor de dependenţă de Domnul. Cum trebuie să acţioneze adunarea când se manifestă firea păcătoasă?

Cum putem şti dacă un frate a acţionat din neştiinţă sau din slăbiciune sau el a lucrat împins de voinţa lui? Fată de slăbiciune si neştiinţă trebuie să dovedim răbdare si să încercăm să învăţăm cu dragoste pe fraţi; voinţa proprie însă nu trebuie nicidecum tolerată, ci mai degrabă corectată prin mijloace duhovniceşti. Dar cum să procedăm, ca unii care suntem răspunzători înaintea Ivii Dumnezeu, când apare slăbiciunea, neştiinţa, voinţa proprie în mijlocul credincioşilor? Până la ce limită trebuie să dăm dovadă de răbdare şi când, în ascultare de Domnul, trebuie să ne separăm de vasele cu întrebuinţare de necinste?

Când te afli în Betleemul Ivii Iuda sunt exerciţii ale credinţei şi ale vieţii spirituale. Aşa doreşte Dumnezeu. El stie ce înclinate sunt inimile noastre spre independenţă. Tocmai de aceea, El nu ne-a lăsat o carte cu reguli pentru adunare şi cu instrucţiuni cum să lucrăm în fiecare caz în parte. Şi iată de ce, în Noul Testament avem mai ales principii, ca să ne punem mereu întrebarea care principiu este cel potrivit pentru o anume situaţie. Iar Duhul Sfânt locuieşte atât în fiecare credincios, cât şi în adunare, astfel că putem avea un răspuns divin, concis si clar. Dar trebuie să ascultăm si să plecăm urechea la şoaptele Duhului Sfânt.

Suntem într-o asemenea stare când nu avem lucruri de judecat în inimile noastre şi când trăim în părtăşie practică cu Domnul. Asemenea exerciţii nu pot fi făcute în ţara Moabului. Citim despre Moab: „Moab şi-a făcut o viaţă uşoară din tinereţe şi s-a odihnit pe drojdiile lui." Nu doreşte inima firească o asemenea odihnă, mai ales când lupta spirituală este puternică şi când cineva poate fi obosit, istovit?

Elimelec a fugit de greutăţi şi s-a dus la odihnă în Moab, gândind că va putea găsi pâine, lapte şi vin (bucurie). Erau desigur podgorii în Moab, dar nu era vinul nou şi untdelemnul pe care Dumnezeu îl dă poporului în ţara Sa (Deuteronom 11.14). Poţi să iei drept hrană viţa sălbatică, dar aceasta duce la moarte (2 împăraţi 4.38-40). Era pâine în Moab, dar era aceasta hrană pentru „omul cel nou"? Era hrană bună pentru omul natural, pentru cei care nu trecuseră niciodată Iordanul (în sens spiritual, oameni care n-au murit împreună cu Hristos şi n-au înviat împreună cu El). Omul nou, omul vieţii de înviere are nevoie de o altfel de hrană. El are nevoie de grâul pe care îl dă Dumnezeu, de grâul care creşte în ţara făgăduinţelor Lui şi care este udat cu ploi din cer — Duhul Sfânt (Deuteronom 11.11-14; Iosua 5.2-12; 2 împăraţi 4.41).

Elimelec nu putea să facă deosebirea între pâinea Moabului şi cea a Betleemului. Cum poate cineva care nu priveşte ţintă la Domnul Isus să vadă limpede? Când ai un ochi curat, tot trupul este plin de lumină, însă numai atunci. N-au fost scrise aceste lucruri „spre învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor" (1 Corinteni 10.11)?

În limbajul simbolic al Scripturii putem vedea pe femeile prezentate în diferite împrejurări ca arătând poziţia, iar bărbaţii energia credinţei sau eşecul ei. Cu alte cuvinte vedem în bărbat starea practică a celor care sunt într-o anumită poziţie. In cazul lui Elimelec şi Naomi acest lucru se poate vedea foarte limpede. Elimelec, care înseamnează „Dumnezeul Meu este împărat", moare. Când în neascultare practică şi pe drumul voinţei proprii am părăsit locul unde fusesem aşezaţi de Dumnezeu, mai putem avea totuşi o arătare din afară a lucrurilor; dar când alegem un drum care ne duce departe de Dumnezeu, unde s-ar sfârşi acest drum, dacă nu ne-ar opri El şi nu ne-ar aduce înapoi?

Primul pas poate fi numai o mică deviaţie, atât de mică încât inimile noatre împietrite nici nu o iau în seamă. Totuşi, în părtăşia cu Domnul se produce o fisură. Dacă Domnul nu ne-ar opri, aceasta ar însemna separare de El.

Când ne ducem la Moab şi începem să ne hrănim cu păinea Moabului, devenim tot mai fără rezultat în mărturia noastră. Efectul mărturiei noatre este mai mic şi mai mic, până moare. Ce rămâne? Este aspectul public sau poziţia: o văduvă fără nici o nădejde, fără nici o perspectivă, fără arătare a vieţii, fără rodnicie, fără speranţă de schimbare. Ce mare deosebire dacă ne gândim la Betleemul din Iuda, Casa Pâinii, locul închinării, unde este o mărturie vie cu privire la autoritatea Ivii Dumnezeu şi a Domnului Hristos, în timp ce de jur împrejur „nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea".

Naomi simboliza poziţia publică: fusese Naomi, „Plăcerea mea", dar devenise Mara, ,,Amărăciune".

În orice credincios este atractia către Moab. Am citit cândva că o oaie căuta să părăsească turma când auzea behăit de capră. Păstorul şi-a adus aminte că fusese alăptată de o capră până ce a fost în stare să pască iarbă. Atunci, a fost aşezată în turmă, dar cum auzea behăit de capră, încerca să iasă din turmă. Nu este asa si cu noi?

Dumnezeu ne-a asigurat că nimeni nu ne poate smulge din mâna Bunului Păstor. Dacă un credincios s-a rătăcit şi a luat-o razna, el tot se întoarce, dar ce mare pagubă aduce! Desigur, pentru el însuşi, pentru cei dragi ai Ivii şi pentru mărturia pe care o are de dat. Să privim la Avraam în Geneza 12. Faraon s-a gândit la el ca la un mincinos, un om în care nu te poţi încrede! Ce pagubă adusă mărturiei despre Dumnezeul lui Avraam! Când Lot s-a dus spre câmpiile Sodomei şi Gomorei, nu era asta urmare a faptului că Avraam îl luase cu el în Egipt? Lot a privit câmpia Iordanului şi a văzut că era „ca grădina Eden, ca ţara Egiptului". El nu mai putea vedea deosebirea dintre Egipt şi grădina Edenului.

Dar trista istorie a lui Agar şi Ismael n-a fost rezultatul coborârii lui Avraam în Egipt şi a minciunii lui în fata lui Faraon? Chiar si în ziua de astăzi evreii gustă din amărăciunea urmării faptei lui Avraam. Ce puţin ne gândim la urmări, când facem primul pas către o direcţie greşită! Părinţii credincioşi se pot ridica după ce au alunecat, dar foarte rar se mai pot redresa copiii lor, care s-au depărtat de Domnul, datorită exemplului trist al părinţilor. Elimelec dorea să stea în Moab doar pentru un timp. Dar fiii lui s-au stabilit acolo, si-au luat soţii dintre moabite. Ei s-au pierdut din poporul lui Dumnezeu. Iar dacă ei ar fi avut copii (ceea ce Domnul n-a îngăduit), aceşti copii ar fi făcut parte dintre vrăjmaşii lui Dumnezeu, căci moabiţii nu trebuiau primiţi în adunarea poporului lui Israel până la a zecea generaţie. Totodată, trăind în Moab (Neemia 13), şi-au pierdut dreptul de moştenire.

Întâlnim uneori oameni care au dat o mărturie minunată. Ei par îngeri coborâţi din ceruri. Dar când cad, se pare că nu se mai ridică. Adevăraţii credincioşi se ridică după ce cad. Vom vedea acest lucru mai departe cu privire la Naomi.

În Geneza 8.6-9, atât un porumbel cât şi un corb au părăsit corabia. Cel care s-a întors a fost porumbelul. Corbul nu s-a întors niciodată. El are o fire diferită de cea a porumbelului. Corbul a găsit loc de odihnă şi hrană pe trupurile moarte care pluteau încă pe ape. Să nu ne gândim de fel că nu pot fi corbi care se strecoară pe furiş printre „fraţi". Istoria mai îndepărtată sau mai recentă cunoaşte astfel de cazuri triste.

Să ne gândim la Naomi. Tăciunele ei se stinsese (2 Samuel 14.11). Ea nu mai avea nume, nici moştenire pe pământ. Aşa s-a întâmplat şi cu creaţia, ca urmare a căderii. întreaga creaţie este lipsită de binecuvântare, este o creaţie decăzută. Asupra ei, binecuvântarea poate veni numai pe temeiul răscumpărării. Naomi trebuia să ştie asta din cartea Exodul; dar Dumnezeu, în harul Său, a folosit eşecul ei ca s-o ducă la un adevăr mai adânc. In cele din urmă, ea ajunge nu numai la răscumpărare, ci chiar la Răscumpărătorul.

Când o vedem pe Naomi în sărăcia ei, nu putem să nu ne amintim de cuvintele Domnului către biserica din Sardes, din Apocalipsa 3. „îţi merge numele că trăieşti, dar esti mort. Ia seama dar să întăreşti ce rămâne şi care este pe moarte". Nu caracterizează aceste cuvinte situaţia acestei familii?

A mai rămas din această familie doar o văduvă fără nădejde şi al cărei viitor era doar moartea în singurătate. Acesta era rezultatul celor zece ani în Moab.

Numărul 10 însemnează răspundere. Cinci este numărul omului (4) controlat şi susţinut de Dumnezeu (1). Este răspunderea creaturii faţă de Creatorul, care vrea să ajute creatura să-şi împlinească răspunderea. Zece este de două ori cinci: deplina manifestare a responsabilităţii.

Dar nu recunoaştem noi că oricând ne dă Dumnezeu o răspundere dăm faliment? Numai harul lui Dumnezeu ne poate păstra. Şi ce recunoscători trebuie să-i fim lui Dumnezeu, că harul trece dincolo de eşecurile noastre. Harul ne pune înainte „o uşă deschisă". Iar această uşă nu înseamnă întoarcerea la ceea ce am ruinat, ci ceva cu totul nou, ceva mai bun decât am avut înainte.

După Sardes, care nu s-a pocăit, Domnul a dat o uşă deschisă către Filadelfia. Nu era o întoarcere la începutul Sardesului, ci la o situaţie nouă. Sensul expresiei „o uşă deschisă" nu este acela de libertate pentru vestirea Evangheliei şi nici că nu vom întâmpina nici o împotrivire. Dimpotrivă, Apostolul Pavel spune: „Căci mi s-a deschis o uşă mare şi largă şi sunt mulţi împotrivitori" (1 Corinteni 16.9). O uşă deschisă înseamnă că Domnul ne arată cu toată claritatea pe ce cale avem de mers. într-o lume în care Satan îşi are căile lui, este firesc să fie împotrivire foarte puternică şi multe probleme de soluţionat.

Apocalipsa 2 şi 3 se ocupă cu poziţia bisericii ca martoră responsabilă a lui Dumnezeu şi a Domnului Isus Hristos. Cele trei biserici de la urmă, Sardes, Filadelfia si Laodiceea sunt îndeosebi privite astfel. Şi tocmai în acest context este uşa deschisă: uşa deschisă este lumina pe care o dă Dumnezeu Filadelfiei să fie un martor adevărat pe pământ, într-o vreme în care pretenţia mândră de a fi BISERICA (Tiatira şi Sardes) este înlăturată.

Acelaşi adevăr îl găsim în cartea Rut. Primele versete de la început ne prezintă locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe Biserica pe pământ, loc pe care l-a pierdut. Dar acum, în ţara Moabului, după ce Naomi a experimentat durerea amară a căilor ei, Dumnezeu deschide o uşă a restaurării.

Ea află că Dumnezeu a căutat pe poporul Său şi că le-a dat pâine.

Da, după plecare poate fi, totuşi, restaurare. Dar restaurarea vine numai după ce ne-am dat seama care sunt urmările căilor noastre, că ele sfârşesc în moarte, când ne prezentăm smeriţi înaintea lui Dumnezeu şi când bietele noastre inimi înţeleg că putem găsi pâine numai la Dumnezeu. Ce exerciţii ale inimii putem vedea la biata Naomi! Când a părăsit Betleemul, ea credea că este săracă, dar o aştepta un viitor strălucit. Curând şi-a dat seama că Satan şi lumea cer un preţ mare pentru ceea ce oferă. „La plecare eram în belşug şi acum Domnul mă aduce înapoi cu mâinile goale" (versetul 21). Când era în Betleem avea cu ea pe soţul ei, fiii, avea o moştenire în mijlocul poporului. Numele ei era „Plăcerea mea": era conştientă de favoarea lui Dumnezeu. Acum, numele ei era Mara, „amără ciune". Toate resursele ei naturale se duseseră şi experienţa dureroasă prin care a trecut îi întunecă orizontul. Nu poate vorbi decât de necaz, de vârstă, de lipsa oricărui ajutor. Nu avea nici un cuvânt de încurajare pentru cei iubiţi, nurorile ei, care erau şi ele văduve.

În general, ne dăm seama ce am avut, când am pierdut lucrurile posedate altădată, datorită greşelilor noastre. „Căci buzele femeii străine strecoară miere şi cerul gurii ei este mai alunecos decât untdelemnul; dar la urmă este amară ca pelinul, ascutită ca o sabie cu două tăişuri. Picioarele ei coboară la moarte, paşii ei dau în Locuinţa Morţilor. Aşa că ea nu poate găsi calea vieţii, rătăceşte în căile ei şi nu ştie unde merge... Depărtează-te de drumul care duce la ea şi nu te apropia de uşa casa ei, ca nu cumva să-ţi dai altora cinstea ta şi unui om crud anii tăi" (Proverbe 5.3-9). Nu este aceasta exact descrierea a ceea ce se întâmplă când ne depărtăm de Domnul şi părăsim locul unde ne-a aşezat El? Ce mulţi sunt cei care ar fi trebuit să spună aceleaşi cuvinte! Suntem oare conştienţi de minunatele privilegii de care avem parte? Prin har, avem un loc vinde ne putem aduna în jurul Domnului Isus, un loc unde chiar de pe acum, pe pământ, putem fi cu El, din pricină că El personal este prezent acolo. Iarăşi şi iarăşi, acolo El deschide cămările Sale ca să ne dea din bogăţiile Sale ceea ce ne poate hrăni. Prin har, noi locuim în Betleemul lui Iuda, casa Pâinii, acolo unde El este adorat. Da, există restabilire! Când sub disciplina lui Dumnezeu am înţeles că am pierdut totul, iar inimile noastre se duc cu amărăciune cu gândul la vremurile când eram aşa de bogaţi, atunci Dumnezeu deschide uşa. Nu, El nu dă Pâinea Lui în Moab. Când El dă pâine, El o face numai din Betleemul Iudeii, Casa Pâinii. Dar El a făcut să se ducă vestea până în Moab, la Naomi, că Dumnezeu Şi-a arătat bunăvoinţa faţă de poporul Său şi le-a dat pâine. El este o prezenţă personală nu numai în Betleemul Iudeii, dar El guvernează peste tot asupra împrejurărilor, prin providenţa Lui, pentru ca inimile noastre să fie îndemnate să se întoarcă.

Iar acum vedem ceva minunat. Amândouă nurorile lui Naomi au însoţit-o. Ne-am putea întreba: „Ce fel de mărturie putea veni de la femeia aceasta?" Adevărata mărturie, Elimelec, Dumnezeu este împăratul meu, murise. Era numai o mărturie publică de sărăcie şi de moarte. Dar vedem acum puterea unei mărturii personale, individuale. Naomi este încă o figură de credincioasă, dar este figura vinei rămăşiţe „care este pe moarte".

Harul lui Dumnezeu era la lucru în inima Naomei. Ea se gândea la acele zile binecuvântate când ea era „cea plăcută", când era conştientă de favoarea lui Dumnezeu. îşi amintea de lucrurile scumpe pe care le dăduse şi încă le mai dădea Dumnezeu poporului Său. Ea vorbea cu nurorile ei despre aceste binecuvântări şi era adânc îndurerată că nu le mai putea împărtăşi. Fără nici o îndoială că ea le-a spus nurorilor ei despre Betleemul din Iudeea, despre poporul lui Dumnezeu care locuia acolo, despre Dumnezeul lui Israel.

Ceea ce spunea Naomi despre Dumnezeu nu era în totul adevărat. Vedem din versetele următoare ce rău îl judeca ea pe Dumnezeu. Ea îl socotea pe Dumnezeu cauza împrejurărilor dureroase din viata ei. Totuşi, cuvintele ei, ca si dorinţa ei de a se întoarce a produs o impresie puternică asupra nurorilor ei. Ele au văzut că ea credea în ceea ce spunea!

Iată una dintre trăsăturile reale ale puterii unei mărturii personale! Desigur, Cuvântul lui Dumnezeu are putere vitală. El împlineşte plăcerea lui Dumnezeu. In ceea ce priveşte însă mărturia noastră, ea este vitală numai când cei din jur simt că ea este vie în inimile noastre. Gândiţi cumva că şi copiii voştri vă cred când le spuneţi că numai Domnul Isus face pe om fericit cu adevărat, dacă nu văd această fericire în viata voastră? Credeţi că au vreun preţ cuvintele voastre, când le spuneţi altor credincioşi despre înalta poziţie pe care am primit-o prin harul lui Dumnezeu şi despre nevoia de a fi ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, când ei văd că aceste lucruri n-au nici o influenţă în viaţa voastră practică?

Ioan 1.29-37 este foarte clar în această privinţă. La versetul 29, Ioan Botezătorul spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii." Este un adevăr foarte important. El merge mai departe decât se gândesc cei mai mulţi dintre credincioşi, pentru că ne duce până în veşnicie, la cerurile şi pământul nou, în care va domni dreptatea. Ne duce la acea vreme când cerurile, pământul şi toate lucrurile vor fi împăcate (reconciliate) cu Dumnezeu si când vor manifesta armonia si slava divină. Apostolul Ioan n-a uitat niciodată acest adevăr. După zeci de ani, el a scris acest cuvânt spus de Ioan, iar în Apocalipsa vorbeşte iarăşi despre Mielul care „părea înjunghiat."

Când Ioan a pronunţat aceste cuvinte, ascultătorii lui n-au dat nici un răspuns. Dar a doua zi, când Ioan a spus numai „Iată Mielul lui Dumnezeu", fără să mai adauge vreun alt adevăr, ascultătorii l-au părăsit pe Ioan şi L-au urmat pe Miel. Ei erau convinşi că dacă acest om avea o influentă asa de mare asupra marelui profet Ioan, El trebuia să fie o Persoană slăvită.

Acelaşi lucru era adevărat şi cu privire la Naomi. Când ea a pornit să se întoarcă înapoi în Betleem, s-au alăturat Orpa şi Rut. Ce mult trebuie să fi fost răcorită inima ei de acest lucru! Aceste femei moabite erau ataşate de ea şi erau gata să renunţe la orice, ca să-şi lege soarta de poporul lui Dumnezeu. Ele erau gata să se întoarcă de la idoli către Dumnezeul cel viu.

Mai departe vedem efectul ruinător al depărtării de Dumnezeu. Pe măsură ce Naomi se apropia de Betleem, paşii ei deveneau mai înceţi. Noi putem fi ori o binecuvântare, ori un blestem pentru alţii. Neutralitatea este imposibilă. Putem ori să-i conducem pe alţii la Domnul Isus, ori să-i îndepărtăm de El. Orpa vroia să se ducă în Betleem, dar cineva care fusese în ţara Moabului o face să se întoarcă îndărăt. Şi Naomi ştia ce se petrece acolo vinde o întorcea pe Orpa. In versetul 15 citim că ea i-a spus lui Rut: „Iată, cumnata ta se întoarce la poporul ei şi la dumnezeii ei". Cine s-ar fi gândit mai înainte, când ea era în Betleem, că Naomi ar fi putut pronunţa asemenea cuvinte? Primul pas al depărtării de Domnul poate fi foarte mic, dar nimeni nu poate sti unde duce. Naomi nu vroia să le ia pe Orpa şi pe Rut cu ea în Betleem. De ce oare? Era ruşinată că-si lăsase fiii să se căsătorească cu moabite? Vroia să tină ascuns acest lucru de prietenii ei din Betleem? O! ce înfricoşătoare mândrie este în noi! Am lăsa mai degrabă pe alţii să piară, numai să nu ne mărturisim ruşinea. Să ne gândim la David, în 2 Samuel 11. El preferă să ucidă pe un slujitor drept şi credincios, numai să nu-şi mărturisească public păcatele.

Cât de mulţi sunt aceia care sunt opriţi de a veni la Domnul din pricină că părinţii umblă cu multă înfocare după prosperitatea lumii sau după plăcerile firii păcătoase (carnale), în timp ce cu buzele se fălesc că ei cunosc „adevărul". „Prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşală inimile celor lesne crezători" (Romani 16.18). Mulţi îşi pun copiii chiar în gura leului, în dorinţa după o poziţie mai bună pe pământ, apoi se roagă ca

leul să nu le facă nici un rău.

Ce mare nevoie este ca noi, care trăim într-o lume care L-a lepădat pe Dumnezeu, să veghem asupra cuvintelor şi faptelor noastre, ca să fim pentru cei din jur un ajutor şi nu o piedică. Să fim cu luare aminte să nu permitem firii să lucreze în noi şi să nu încurajăm în copiii sau prietenii noştri manifestări fireşti. Dacă îl slujim pe Hristos în felul acesta „vom fi plăcuţi lui Dumnezeu şi cinstiţi de oameni" (Romani 14.17).

Naomi a simţit că poziţia nurorilor ei era diferită de a ei: ea era israelită, care se întorcea la poporul ei, la locul unde se născuse, la Dumnezeul ei, dar care acum sau în viitor ar trebui să accepte consecinţele necredincioşiei ei. Orpa şi Rut trebuiau să-şi părăsească poporul, părinţii, dumnezeii şi să meargă într-o ţară străină, la un popor despre care auziseră foarte vag de la Naomi. Afecţiunea şi ajutorul lui Naomi nu puteau fi puse alături de sacrificiul pe care îl făceau, lăsând totul, sacrificând chiar şi sursele lor de existenţă.

In continuare, vedem cât de mult se afundă credincioşii dacă se plasează nu pe principiile lui Dumnezeu, ci sub nivelul acestora. Naomi era plină de plângeri cu privire la soarta ei şi încerca să-şi ferească nurorile să împărtăşească aceeaşi soartă. Ea le-a sugerat că aveau perspective mai bune in ţara Moabului. In Canaan şi în mijlocul poporului ei, ele vor fi mereu nişte străine. Afară de aceasta, ea nu mai are fii ca să refacă legătura pe care moartea o rupsese. De ce, deci, să meargă cu ea? Nu era Domnul în stare să le binecuvânteze chiar şi în Moab? Ce teorie periculoasă! Ce bunăvoinţă otrăvitoare! Nu s-a ţinut seama de suflet; a fost uitată veşnicia, iar Dumnezeu şi evlavia şi harul sunt lăsate de o parte pentru moment. Vai, i s-a părut o atitudine sinceră Orpei, dar a fost spre ruinarea ei. Adesea convingerea despre păcat şi o conştiinţă trezită sunt înnăbuşite. Mulţi tineri sunt rău îndrumaţi sau chiar rătăciţi chiar de părinţii lor, care doresc pentru ei un loc sigur şi foloasele lumii acesteia.

Aşa cum s-a mai menţionat, femeia în chip simbolic prezintă sau sugerează poziţia, în timp ce bărbatul sugerează starea practică. Naomi vorbeşte despre casa mamei. în relaţiile de familie este o ordine dumnezeiască. Când vorbeşti despre casa părintească este normal să vorbeşti despre casa tatălui, şi în legătură cu aceasta să avem în gând toate aspectele din ea. Iată de ce, la Rut 2.11, Boaz vorbeşte de casa tatălui său. Faptul că Naomi vorbeşte de casa mamei, ne face să gândim la poziţie, la acea legătură atrăgătoare şi plină de dulceaţă a dragostei naturale pe care vroia s-o sublinieze.

Naomi nu atrage atenţia spre adevărata stare, ea nu aminteşte fetelor că ea a găsit numai moarte şi întuneric în Moab si că Dumnezeu a anunţat că acolo va fi numai pustiire (Ţefania 2.9). Aceasta le-ar speria şi ar vroi mai mult să meargă cu ea în Betleem, Casa Pâinii, acolo unde Dumnezeu este adorat. Când un rob al Satanei, aflat sub condamnarea Dumnezeului celui Sfânt şi Drept este comparat cu un copil al lui Dumnezeu, primit înaintea lui Dumnezeu în Preaiubitul Lui, cum poate un asemenea păcătos să fie descurajat să nu alerge la Domnul Isus? Sau poate fi un credincios adus în starea de a alege Tiatira sau Sardes, când le pune alături de Filadelfia şi când vede judecata lui Dumnezeu asupra Tiatirei şi Sardesului, oricât de slabă ar fi Filadelfia?

Naomi vroia să-şi convingă nurorile să rămână în Moab, de aceea le-a vorbit despre lucruri care nu erau rele, ci atrăgătoare, aşa cum le dăduse la început Dumnezeu. Acum, ea voia să se folosească de aceste lucruri ca să le tină în Moab. Vinul în el însuşi nu este rău. „El înveseleşte pe Dumnezeu şi pe oameni" (Judecători 9.13). Dar cine voia să fie nazireu, cu alte cuvinte în întregime separat pentru Domnul, nu trebuia să folosească deloc vin sau băuturi tari (Numeri 6; Luca 22.8). Intr-o lume în care Dumnezeu este lepădat, cei care doresc să fie aproape de El trebuie să renunţe la lucruri care în ele însele nu sunt rele. Pot fi chiar lucruri bune, dar într-un fel sau altul ne pot împiedeca să fim cu totul pentru Domnul.

Naomi le-a amintit fetelor de casa mamelor lor si chiar a adus vorba de căsătorie, dar când fetele s-au arătat încă neconvinse că nu trebuie să meargă cu ea, Naomi a mers mai departe. Ea ştia punctul slab al fetelor moabite. însăşi existenta Moabului a venit din dorinţa primei mame din Moab care a voit cu orice preţ să aibă legătură cu un bărbat şi să aibă copii (Geneza 19.30-38). Iar fiicele lui Moab dădeau la iveală aceeaşi dorinţă (Numeri 25.1). Cu siguranţă cuvintele lui Naomi din versetele 11 până la 13 au produs un efect puternic şi asupra lui Rut. Ce mulţi simt tinerii credincioşi care, din cauza căsătoriei n-au urmat calea despărţirii de sistemele religioase sau au părăsit această despărţire! Şi mai mult, ce mulţi sunt părinţii care îi îndeamnă pe tinerii credincioşi să renunţe la locul de separare, pentru presupuse avantaje imediate. „Cine iubeşte pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine" (Matei 10.37).

Naomi a accentuat apoi poziţia ei izolată: ea nu are soţ, nici copii, n-are nici o nădejde, şi aceasta din cauza lui Dumnezeu. Oare nu ştia ea din Scriptură acel încurajator cuvânt că Dumnezeu Se îngrijeşte de văduve şi de străini? Să fi uitat ea de Boaz, „omul puternic şi bogat?" Naomi nu numai că a încercat să le reţină pe Rut şi pe Orpa de a o însoţi, făcându-le să gândească la faptul că nu vor avea nici o nădejde de ajutor, dar le-a dat şi o imagine cu totul falsă despre Dumnezeu:..." pentru că mâna Domnului s-a întins împotriva mea." După cum se exprima ea, Dumnezeu era răspunzător de toate greutăţile şi de toată starea ei deznădăjduită. Mai potrivit ar fi fost să recunoască faptul că ea şi-a atras disciplina lui Dumnezeu asupra ei din pricină că L-a părăsit pe Dumnezeu, locul unde El a aşezat-o şi binecuvântările Lui. Nu Dumnezeu a dus-o în Moab. Ei şi-au ales să plece din locul unde ar fi făcut aceeaşi experienţă ca şi psalmistul: „Iată, ochiul Domnului priveşte peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte şi să-i ţină cu viaţă în mijlocul foametei" (Psalmul 33.18 şi 19).

Când cei din jurul nostru vor în mod pozitiv să fie de partea Domnului, să fim cu luare aminte să nu-i îndrumăm greşit. Să nu-i facem să-şi îndrepte paşii spre alte direcţii ca să le fie mai bine, când nu ştim deloc ce bine poate fi. Desigur, noi trebuie să ne ocupăm de ei, îndemnându-i să meargă pe calea dreaptă, oricât i-ar costa. Trebuie să-i ajutăm să vadă dacă au „conştiinţele curăţite de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeului celui Viu" (Evrei 9.14). Dar nu trebuie să-i descurajăm niciodată cu preziceri sumbre. Dacă trebuie să le spunem de noaptea durerilor, să nu uităm să le spunem şi despre dimineaţa bucuriei. Dacă trebuie să le spunem despre ruşinea celor ce sunt în afara taberii, să le spunem şi despre slăvile care sunt acolo. Şi când vorbim de numărul mic, de slăbiciunea celor adunaţi pentru Numele Domnului Isus, trebuie să nu uităm să le spunem despre slava Celui care este în mijlocul lor şi despre privilegiul minunat al folosirii credinciosului, sub călăuzirea Duhului Sfânt, potrivit scopului Său.

Când vorbim despre despărţirea de lume, lumea în general şi cea religioasă sau despre renunţarea la unele lucruri care nu simt rele în ele însele, da, şi care au fost date de Dumnezeu în creaţia sa, să spunem şi ce scump este să te ştii aprobat de Dumnezeu şi ce dulce este să ai părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul. De aceste lucruri te poţi bucura numai când eşti despărţit de rău. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toţi oamenii a fost arătat şi ne învaţă s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti şi să trăim în veacul de acum cu dreptate, cumpătare şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos; El S-a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege şi să-şi curăţească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte

bune" (Tit 2.1114). învăţaţi astfel, cei din jurul nostru vor fi în stare să rabde ispita şi, după ce vor fi găsiţi buni „vor primi cununa vieţii, pe care a promis-o Dumnezeu celor ce-l iubesc" (Iacov 2.12).

Cuvintele şi faptele Naomei au impresionat adânc pe Rut şi pe Orpa. Amândouă au plâns, iar Orpa a cedat ispitei. Ea începuse bine, ca şi Rut. în aparenţă ea iubea pe Naomi şi poporul ei, pentru că spusese: „Nu, noi vom merge cu tine, la poporul tău". Acum însă vedea că aceasta o va costa, şi preţul i se părea prea mare. îi lipsea credinţa „care vede pe Cel ce este nevăzut" (Evrei 11.27). „Vedem deci că n-au putut să intre, din pricina necredinţei" (Evrei 3.19). Acesta a fost marele test al vieţii Orpei şi ea a căzut la acest test. A fost momentul deciziei ei, şi ea a luat o decizie. Şi deşi îşi mărturisea atât de puternic dragostea ei, ea a rupt toate legăturile care o ţineau de obiectul iubirii ei şi s-a întors înapoi. S-a întors pentru totdeauna.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune multe despre Orpa, dar dedică întreagă această carte, Rut, istoriei cumnatei ei. Totuşi, Dumnezeu n-o nedrep tăţeşte pe Orpa. Avem înscrisă buna mărturie a Naomei pentru ea, tot ceea ce făcuse ea, atât pentru cei în viaţă cât şi pentru cei ce muriseră. S-a purtat admirabil atât ca soţie cât şi ca noră, atât în timpul căsătoriei ei cât şi ca văduvă. Este drept înaintea lui Dumnezeu să recunoaştem binele în fiecare. Binecuvântatul nostru Mântuitor ne este exemplu şi în această privinţă. Singura dată când se spune că Isus a iubit un necredincios este când Isus S-a uitat ţintă la tânărul acela bogat (Marcu 10.17-22). Totuşi, însuşirile naturale, cât de pornite spre bine ar fi ele, nu se supun niciodată voii lui Dumnezeu. Firea (carnea) pofteşte împotriva Duhului (Galateni 5.17).

Suferinţele Naomei întăriseră dorinţa ei pentru ceva mai bun decât Moabul. Ea vroia să-şi reconsidere căile ei şi să se întoarcă la Domnul, care cu o dragoste neschimbătoare a dat iarăşi pâine poporului Său. Iată însă că a venit testul Orpei: inima ei era în Moab; ea ar fi fost în stare să fie însoţitoarea pe drum a Naomei, dar când Naomi şi-a îndreptat afecţiunile ei către Dumnezeu, către poporul Lui, către ţara Lui, atunci a devenit limpede adevărata poziţie a Orpei. Cu cuvinte amabile, cu arătarea în afară a celei mai pline de dragoste atitudini, ea s-a despărţit de cei pe care în aparenţă îi iubea şi s-a întors la poporul ei, la dumnezeii ei. în această împrejurare „EUL" a biruit.

Probabil că tot aşa a fost cu tânărul bogat. El a rămas întristat, chiar foarte întristat. Necredinţa poate fi amabilă, atrăgătoare, dar ea nu se poate ridica niciodată peste principiile acestei lumi.

Adesea vedem si astăzi aceleaşi lucruri. Ce mulţi credincioşi au văzut ceva din Adevărul lui Dumnezeu cu privire la strângerea laolaltă a credincioşilor şi care aparent vor să fie ascultători, dar se întorc înapoi, pentru că preţul este prea mare. De obicei, ei nu se mai întorc niciodată. Când cineva refuză, din lipsă de credinţă să meargă prin uşa deschisă de la Apocalipsa 3.8, în general nu mai este cale de revenire. Ce important este ca în ziua deciziei să-i spunem Domnului cu credinţă: „Doamne, ce vrei să fac?" şi apoi să mergem pe calea arătată de El, văzându-l pe Cel ce este nevăzut!

Foarte probabil că Orpa înseamnă „gâtul ei". Ea n-avea o voinţă zdrobită. Iată de ce s-a întors în Moab, locul unde omul nu-l recunoaşte pe Dumnezeu şi unde ea putea găsi satisfacţie pentru dorinţele ei naturale. Sfârşitul a fost că a devenit părtaşă la judecata asupra Moabului. S-a încrezut şi a fost pornită către lume, şi a devenit una cu lumea. Biserica din Sardes s-a sprijinit pe lume şi s-a identificat cu ea: astfel va fi tratată ca si lumea.

Domnul va veni la ea ca un hoţ, noaptea, la fel cum va veni pentru lume (Apocalipsa 3.3; 1 Tesaloniceni 5.4).

Orpa se putea hotărî să se întoarcă în Moab, dar Rut rămâne alipită de Naomi. Acum, Naomi vine cu ultimul argument: izolarea, singurătatea care o aşteaptă pe Rut. Desigur, nu erau cuvinte plăcute. Este ceva mai rău decât singurătatea?

Când Domnul nostru era pe pământ, El Se simţea ca o rândunică pe acoperişul casei. Aştepta pe cineva să-i fie milă de El şi nu găsea pe nimeni. „Am ajuns un străin pentru fraţii mei şi un necunoscut pentru fiii mamei mele" (Psalmul 69.8). Dacă Dom nul Isus a simţit această singurătate, El care era în permanentă părtăşie cu Tatăl, cu mult mai mult o simţim noi. Şi singurătatea creşte pe măsură ce viata noastră de ascultare de Domnul creste.

„Credeţi că am venit să .aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu, ci mai degrabă dezbinare! Căci de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinaţi împotriva a doi şi doi împotriva a trei: tatăl împotriva fiului şi fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei şi fiica împotriva mamei; soacra împotriva nurorii şi nora împotriva soacrei". Aşa stă scris la Luca 12.51-53.

Dar toate aceste argumente n-au putut s-o oprească pe Rut. Rut nu dorea idoli, ci dorea să-şi potolească dorurile inimii ei. Numele „Rut" înseamnă „satisfacţie". Ea nu năzuia după satis-facerea dorinţelor trupului ei, ci după împlinirea dorinţelor vieţii celei noi care era în ea. Poate un idol să-i dea ceva? Poate căsătoria sau familia să împlinească aspiraţiile inimii? Mulţi tineri socotesc că da. Abia după ce cunosc deziluzia, ei se pocăiesc pentru nesocotinţa lor. Atunci însă este prea târziu. Rut n-a căzut în cursa Diavolului. Rut n-a putut fi oprită, deşi ştia că soacra ei era o biată văduvă.

Am văzut că Naomi înfăţişează aici mărturia despre Dumnezeu pe pământ. Ea a pierdut în Moab, locul acela străin, totul. Ca o mică rămăşiţă, ea se întorcea acum la locul unde trebuia stabilită mărturia lui Dumnezeu. Disciplina lui Dumnezeu o apăsa. Rut a înţeles bine aceasta şi inima ei s-a întristat: a plâns şi ea. Dar ea a văzut uşa deschisă pregătită de Domnul (Apocalipsa 3.8). Şi a mai văzut că această uşă nu poate fi închisă.

Filadelfia este mică şi are puţină putere. Sinagoga Satanei (cei întemeiaţi pe tradiţii şi ritualuri, care pretind că sunt ai lui Dumnezeu) n-o recunoaşte. Ea n-a făcut lucrări mari. Cei care tin de Filadelfia nu simt mai buni ca alţii, dimpotrivă, ei îşi recunosc slăbiciunile si nimicnicia, si ei se supun disciplinei lui Dumnezeu asupra bisericii. Nu este nimic în ea care să atragă firea păcătoasă, omul natural. Dar la cei în a căror inimă se găseşte dorinţa: „O! Doamne! dă-mi acest singur lucru: de a putea merge cu credincioşie cu Tine!" nu se lasă opriţi când Domnul le arată poarta deschisă.

Rut a adus o mărturie minunată! Din cuvintele ei vedem că în ea nu era o lucrare doar la suprafaţă, ci în inima ei era deplin hotărâtă pentru Domnul, cu orice preţ. Este adevărat că ea nu putea să explice semnificaţia cuvintelor ei altora. Ea încă nu-l cunoştea pe Boaz, ca pe omul viteaz şi puternic care trăia în Betleem. Ea nu cunoştea nici Betleemul, dar a fost atrasă de ceea ce a văzut în Naomi. Ea si-a dat seama că Naomi trebuie să aibă ceva foarte preţios, ceva care ea, Rut, nu avea. Cuvintele ei nu ieşeau dintr-o cercetare amănunţită a gândurilor lui Dumnezeu, nici din experimentarea a ce înseamnă Filadelfia. Ele veneau mai de grabă din instinctul credinţei, care sesizează adevăruri adânci, fără să le poată dovedi cu Cuvântul lui Dumnezeu sau fără să le fi învăţat prin experienţă. Prin ungerea Celui Sfânt, chiar copilaşii stiu

toate lucrurile si nu au nevoie să-i înveţe nimeni (1 Ioan 2.20,27). Rut s-a adresat lui Naomi. Vroia să fie una cu ea, mai târziu avea să experimenteze ce însemnează să fie una cu Boaz. Numai atunci va înţelege ea deplina semnificaţie a propriilor ei cuvinte.

Când o persoană se întoarce din lume la Dumnezeu sau cu atât mai mult, când un credincios din Sardes vede uşa deschisă, n-are încă o înţelegere clară a gândurilor lui Dumnezeu. Şi cum ar putea s-o aibă? Căci, în căile lui Dumnezeu noi nu învăţăm să cunoaştem bine gândurile lui Dum nezeu decât prin ascultare. De cele mai multe ori, numai o parte a adevărului este văzută: simpla Evanghelie, cunoaşterea mântuirii pe care o aduce oamenilor. Adesea chiar, unele persoane nu sunt atrase decât pentru că găsesc hrană mai bună pentru sufletele lor sau pentru că văd mai multă afecţiune între credincioşi. Dacă au o inimă sinceră şi acultătoare de Domnul, vor fi conştiente de mult mai mult. Instinctul credinţei lor le va face să simtă ceea ce este drept în aprecierea acestor lucruri, chiar dacă nu au clare toate lucrurile din Scriptură.

„Instinctul credinţei" nu însemnează simţiri, fără nici o îndoială. Instinctul credinţei este spiritual, în timp ce simţirea este ceva firesc. Dacă perceperea instinctivă a gândurilor lui Dumnezeu nu este urmată de verificarea şi confirmarea cu Cuvântul lui Dumnezeu, Satan se poate să se folosească de acest lucru ca să ne ducă pe calea umblării prin simţiri.

Din pricina adevăratei ei mărturii de credinţă, Rut este încadrată printre eroii credinţei, deşi ea nu face parte din Israel. La 2 Samuel 15 citim despre Itai Gătitul. Când David a trebuit să fugă din pricina răscoalei fiului său, mulţi din popor l-au lepădat pe David şi l-au urmat pe Absalom. Dar acest străin, vin gătit, a spus: „Viu este Domnul şi viu este Domnul meu, împăratul, că în locul vinde va fi domnul meu împăratul, fie că moare fie că trăieşte, acolo va fi şi slujitorul tău" (2 Samuel 15.21). Vedem aceeaşi predare a inimii la Elisei (2 împăraţi 2.2,6). Iar Petru răspunde aşa de frumos în loan 6.68: „Doamne, la cine să plecăm? Tu ai cuvintele vieţii veşnice!" în inima fiecărui credincios este dorinţă de a-l urma pe Domnul Isus. Acolo vinde lipseşte cu totul această dorinţă este o dovadă lămurită că acea persoană nu este un credincios sau o credincioasă, nu are naşterea din nou. Oricum, pentru noi se poate pune marea întrebare dacă ni se potrivesc şi nouă cuvintele din Apocalipsa 14: „Ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El."

În Matei 14.29 citim despre cei doisprezece ucenici că erau în corabie. Insă numai Petru a părăsit corabia ca să fie cât mai aproape de Isus. Dar ceilalţi nu-l iubeau pe Domnul? Ştim cu siguranţă că-l iubeau. Dar pentru a fi aproape de El, ei trebuiau să plătească un preţ, iar preţul era prea mare pentru ei.

Ar fi trebuit să părăsească corabia, care era singurul mijloc omenesc să poată pluti pe apă fără să se înece. Deci trebuia să părăsească un bun în care îşi puseseră toată încrederea şi să se încreadă numai în EL. Se cerea prea mult de la inimile lor slabe. Pentru Rut aşa ceva nu era prea mult. „încotro vei merge tu, voi merge şi eu".

Ce pline de semnificaţie simt cuvintele care ur meză: „Unde vei poposi tu, voi poposi şi eu"... Rut nu foloseşte cuvântul „vei locui" căci noi nu avem o cetate stătătoare sau loc pe pământ, aşa cum Capul Adunării n-a avut, El, Domnul cel lepădat. Adunarea este străină pe pământ, căci cetăţenia ei este în ceruri. Timpul pe care îl are de petrecut în lume este numit de Scriptură „noapte", căci timpul în care Fiul lui Dumnezeu este încă respins, nu poate fi decât noapte (Romani 13.11-14; 1 Tesaloniceni 5.4-7; Ioan 13.30; 2 Petru 1.19). Pentru Adunare, noaptea se sfârşeşte când Luceafărul de dimineaţă vine s-o ia din locul unde stăpâneşte întunericul. Pentru pământ, noaptea încetează când va răsări Soarele Dreptăţii, cu vindecarea pe aripile Sale (Maleahi 4.2). Acum însă, adunarea este într-o lume care L-a lepădat pe Dom nul. Ea este părtaşă la lepădarea şi suferinţele Lui. Asta înseamnează „noapte". Iar acest lucru este cu atât mai mult real, cu cât creştinătatea de nume, în ansamblu, nu mai recunoaşte autoritatea Domnului şi s-a identificat de mult cu lumea. Rut s-a identificat însă cu mărturia, când putea fi socotită o văduvă, într-o vreme de întuneric, de noapte. Ea se aştepta să aibă de suferit din partea lumii. Ea ştia că fraţii şi surorile nu se arată totdeauna plini de iubire şi că adesea în mijlocul lor se manifestă carnea, firea păcătoasă. Mai ştia că Satan caută pe toate căile să aducă tulburare între ei. Şi totuşi, era vorba de mărturia lui Dumnezeu, de aceea ea ţinea să fie legată de ea, în ciuda tuturor acestor slăbiciuni. De aceea ea putea să spună: „Poporul tău va fi poporul meu, Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu." Rut nu şi-a ales pe cei de care voia să fie legată: cei care aparţineau mărturiei, care făceau parte din familia lui Dumnezeu, care aparţin Domnului Isus, aceia erau poporul ei. Ea vroia să fie legată de ei, oricare ar fi fost personalitatea lor, caracterul lor, condiţia lor socială şi oricum ar fi fost ţara în care trăiau. Dumnezeul rămăşiţei credincioase, putem spune că însuşi Dumnezeul Domnului Isus Hristos era Dumnezeul ei. în Noul Testament Dumnezeu este numit „Dumnezeu şi Tatăl Domnului Isus". însuşi Domnul Isus a spus la învierea Sa „.. .Tatăl Meu şi Tatăl vostru, Dumnezeul Meu si Dumnezeul vostru."

„Unde vei muri tu, voi muri şi eu." Unde moare credinciosul? Aici nu este vorba de poziţia noastră întemeiată pe lucrarea Domnului Isus, căci privitor la aceasta se spune că toţi credincioşii au murit împreună cu Hristos (Romani 6.8; Coloseni 3.3). Aici este vorba de înfăptuirea practică a acestui adevăr în inimile şi în vieţile noastre. Apostolul Pavel spune în Galateni 2.20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine; şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi s-a dat pe Sine însuşi pentru mine." Să luăm seama: nu se spune „noi" ci „eu". Este vorba de realizarea personală a unui principiu care este valabil pentru toţi creştinii, în Galateni 6.14 Pavel continuă: „Mă laud cu crucea lui Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume." La cruce s-a pecetluit relaţia lui Hristos cu lumea. El venise pe pământ cu un mesaj de har pentru lume. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Corinteni 5.19). Lumea însă nu l-a voit nici pe El şi nici harul lui Dumnezeu. Răspunsul lumii a fost crucea: „Ial, ia-l, răstigneşte-L!" Apoi a venit mormântul, căci ceea ce oferă lumea în cele din urmă este doar vin mormânt: a terminat cu el, nu-şi mai aminteşte nici nu se mai gândeşte la el.

Rut se împăcase cu gândul să moară şi să fie îngropată împreună cu Naomi. Era deplin pregătită să-şi ia locul alături de Naomi, chiar dacă aceasta însemna separare de viaţa pe care o trăise înainte, chiar dacă urma să fie uitată de toţi cei de care fusese altădată legată.

Suntem şi noi tot atât de gata să ne luăm locul alături de Domnul Isus? Suntem gata să fim lepădaţi aşa cum a fost El şi să terminăm cu toate legăturile noastre dinainte? Lumea a respins orice legătură cu Domnul Isus, de aceea El n-are nimic cu lumea. El nu Se roagă pentru lume (Ioan 17.9). In viitor El va cere marginile pământului drept moştenire (Psalmul 2.8) şi va judeca pământul. In ziua aceea vom împărtăşi această poziţie cu El (1 Corinteni 6.2).

In botez, noi am mărturisit acest adevăr. Am fost botezaţi pentru moartea Domnului Isus şi îngropaţi împreună cu El (Romani 6.3,4). Nici unul dintre noi n-a realizat în acel moment ce implică actul botezului, aşa cum Rut nu realiza întreaga sem nificaţie a cuvintelor ei. Rut a pronunţat acele cuvinte prin acelaşi instinct al credinţei: Rut nu dorea nimic altceva decât să fie identificată cu Naomi. Dar este oare în noi, care am primit actul botezului ca simbol al morţii şi îngropării cu Hristos, cu adevărat dorinţa şi practica identificării cu El? Putem şi noi să-i spunem: „Unde ai murit Tu voi muri şi eu şi voi fi îngropat împreună cu Tine? Doamne, Te voi urma oriunde vei merge, chiar dacă drumul însemnează o

completă lepădare de către lume şi chiar dacă voi fi cu totul despărţit de ea"? Acum, Naomi a încetat să încerce s-o descurajeze pe Rut. Putea ea să stea în calea unei hotărâri aşa de ferme? Au plecat împreună la Betleem. Amândouă doreau să fie acolo: Naomi, pentru că îşi amintea ce fusese ea odinioară şi binecuvântările din trecut, iar Rut pentru că înţelesese din spusele mamei ei ce minunat este să trăieşti ca popor al lui Dumnezeu în Betleemul din Iudeea, să te bucuri de tot ce Dumnezeu dă acolo poporului, în bunătatea Lui. Nu este greu să gândeşti că acesta era subiectul discuţiei lor pe drum. Probabil că Rut vroia să afle mai mult şi mai mult, iar pentru Naomi era foarte plăcut să răspundă la întrebările lui Rut.

Au ajuns la Betleem şi au găsit acolo adevărata atitudine a locuitorilor Betleemului. Ei erau ca Boaz. Căci şi noi, când avem zilnic părtăşie cu adevăratul Boaz, când trăim cu El, ne asemănăm tot mai mult cu El. Cine trăieşte cu Domnul Isus, cine are clipă de clipă părtăşie cu El, este schimbat în acelaşi chip al Lui. Dragostea lui Hristos ne constrânge! Primim cu bucurie pe cel care se depărtase, când el vine înapoi. îl vom numi cu toată inima „Naomi", „cel (cea) iubit(ă)" sau „cea plăcută".

La Betleem însă, Naomi a realizat adevărata ei stare, când compara prezentul cu situaţia ei din trecut şi vedea ce aveau foştii ei prieteni. Din cuvintele ei înţelegem că era încă amărâtă. Dar ea învăţase ceva: ea recunoştea că ea personal părăsise Betleemul, dar Domnul o adusese înapoi. Da, se întorsese, dar nu din propria ei iniţiativă. Dumnezeu făcuse ca ea să audă că Dumnezeu cercetase pe poporul Său şi le dăduse pâine. Versetul 6 ne face să înţelegem că întoarcerea ei era rezultatul direct al acestei veşti.

Ce face ca sufletele noastre să se întoarcă înapoi? Este mijlocirea şi harul Domnului Isus Hristos. „îmi înviorează sufletul şi mă călăuzeşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său" (Psalmul 23.3). Nu ne putem întoarce niciodată prin noi înşine. Voinţa proprie este cea care ne-a dus în rătăcire şi ea ne ţine departe de Domnul, căci ea este în vrăjmăşie faţă de Dumnezeu. „Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit şi îndurările Lui n-au ajuns la capăt" (Plângeri 3.22).

Da, când coborâm în Moab, pierdem numele de Naomi şi devenim Mara — amărăciune — pentru că pierdem bucuria. Dar să mulţumim Domnului pentru aceasta, căci altfel am rămâne poate în Moab şi acolo am fi îngropaţi.

Moab este ţara amărăciunii pentru credincioşi. Naomi a văzut limpede acest lucru, acum când s-a întors înapoi în Betleem. Când a plecat din Betleem, ce îndestulată era, dar ce goală, ce lipsită de resurse era la întoarcere! Şi-a pierdut soţul şi cei doi copii, era bătrână, nu mai putea avea copii, îşi pierduse moştenirea. De fapt, singurul lucru pe care îl mai avea era viaţa; în plus, mai aducea cu ea o altă văduvă, şi încă o moabită.

Harul lui Dumnezeu este infinit, dar trebuie totuşi să purtăm rezultatele şi consecinţele depărtării noastre. Dumnezeul Adevărului spune: „Ce seamănă omul, aceea va şi secera. Cine seamănă în carne (sau în „firea păcătoasă") va secera de la ea corupţia, dar cine seamănă în Duhul va secera prin Duhul viaţa veşnică" (Galateni 6.7,8). Apoi, trebuie să învăţăm prin experienţe dureroase ceea ce vroia Dumnezeu să ne înveţe prin lumina Cuvântului Său (de exemplu „nimic bun nu locuieşte în mine, adică în carnea (firea păcătoasă) mea (Romani 7.18). Singura cale a păcii şi prosperităţii este calea ascultării. Naomi a spus că Dumnezeu a mărturisit împotriva ei şi a folosit acelaşi cuvânt ca în Exodul 20.16: „Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!" Cu siguranţă că Dumnezeu era împotriva ei prin disciplina Lui, dar cu o mărturie adevărată. Tocmai de aceea inima ei a început să dorească după binecuvântările casei lui Dumnezeu, după Betleem, Casa Pâinii.

Dumnezeu i s-a descoperit lui Avraam ca „Cel Atotputernic", când a vrut să-l încurajeze şi să-i întărească credinţa; Dumnezeu îi făgăduia lucruri care erau omeneşte imposibile. A folosit şi Naomi acest nume, dar l-a folosit greşit când a spus: „Cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune" şi „Cel Atotputernic m-a întristat". Ea il învinuia pe Dumnezeu de amărăciunea şi de pierderile suferite.

Pentru ea, atotputernicia lui Dumnezeu nu era nici mângâiere, nici încurajare, nici întărire în credinţă. Ea gândea că toate împrejurările prin care trecea sunt din pricina lui Dumnezeu.

Ce nebună este inima omului, când nu este luminată de prezenţa Domnului! Depărtarea de Domnul este totdeauna însoţită de pierderea luminii şi a înţelepciunii şi, odată pierdută lumina, cu greu mai este iarăşi găsită. Vedem asta nu numai la Naomi, ci şi la David. Nu trebuia Naomi să fie convinsă de harul lui Dumnezeu când a sosit la începutul culesului orzului? Orzul era prima cereală care se cocea (Exod 9.31,32; Rut 2.23); apoi se cocea grâul şi în cele din urmă strugurii. A ajuns la ei în Moab ştirea că Dumnezeu a dat pâine poporului Său. în mod logic, ele trebuiau să se aştepte ca recolta să fi fost mai mult sau mai puţin culeasă. Dar ele au găsit că întreaga recoltă era încă pe câmp. Era ca şi cum Dumnezeu le-a aşteptat pe ele să vină, să se bucure de bogăţia recoltei. Ce bun este Dumnezeu, pe care îl adorăm!

Dorim să ne oprim asupra câtorva puncte. Mai întâi, peste tot când se vorbeşte de timp, se face referire la recoltă, cu excepţia versetului 4.In versetul 4 este vorba de şederea în tara Moabului, sub influenta si dominaţia lumii. Când este vorba despre Betleem, timpul este legat de vremea culesului roadelor. Aceasta ne aminteşte de Deuteronom 16, unde Dumnezeu a împărţit anul potrivit cu vremea culesului recoltelor. Mai întâi este jertfa de Paşte, iar după ce toată recolta este strânsă şi gata de folosit, anul se sfârşeşte cu Sărbătoarea Corturilor. Tot astfel, cartea Rut sfârşeşte cu căsătoria, după încheierea treieratului. Apoi, încă o remarcă: în versetul 22 se arată foarte limpede că Rut s-a întors din ţara Moabului. Ar părea ceva neclar, dar pentru cine înţelege cât de cât profeţiile din Vechiul Testament, lucrurile sunt foarte clare (vezi 1 Corinteni 9.9,10). Rut şi restaurarea ei ne duc cu gândul la rămăşiţa credincioasă a lui Israel, în zilele de la urmă. Rămăşiţa lui Israel este asemănată cu o moabită, ca să realizăm cât de mult s-a depărtat Israel de Dumnezeu. Dar nu stăruim asupra acestui gând, căci nu vrem să amănunţim în aceste rânduri sensul profetic al cărţii Rut.

Ce deosebire între Rut şi Naomi! Naomi este imaginea credinciosului care a alunecat. Rut este experimentatoarea „dragostei dintâi." Ea nu are cunoştinţa Naomei. Tot ceea ce învăţase, ea învăţase de la Naomi. Dar instinctul credinţei a făcut-o să înţeleagă lucrurile aşa cum simt. Prin trista ei experienţă, începută cu plecarea ei, Naomi învăţase că „firea (carnea) nu foloseşte la nimic." Rut a învăţat aceasta prin întoarcerea ei la Dumnezeu, prin părtăşia ei cu Domnul. Ea a mers în înfăptuirea practică a acestui adevăr şi a fost scutită de trăirile dureroase prin care a trecut Naomi. Ea n-a exprimat nici o plângere, deşi, la drept vorbind, ea era într-o situaţie mai grea decât Naomi. în inima ei stăpânea credinţa şi pacea, şi astfel ea a fost ridicată deasupra împrejurărilor.

Aşa cum am văzut mai înainte, orzul era prima cereală care trebuia recoltată. Dacă facem legătura cu Deuteronom 16 şi cu Levitic 23, putem primi învăţături însemnate. Culesul orzului începe în luna Abib. Abib înseamnă „spice verzi". Era timpul când a fost sacrificat mielul pascal; numai pe temeiul jertfei Mielului poate exista rod pentru Dumnezeu pe pământ şi binecuvântare din partea Lui pentru omenire. Vedem acest adevăr şi în 2 Samuel 21.3,9. Moartea ca ispăşire pentru păcat trebuia să vină la începutul culesului orzului. Coşul cu cele dintâi roade era

adus înaintea preotului, după ce a fost sacrificat mielul pascal. Este imaginea lui Hristos cel răstignit, înviat şi aducând în credincioşii Lui viaţa de înviere (compară cu 2 împăraţi 4.40-43).

Când au ajuns la Betleem, Naomi şi Rut, abia fusese sacrificat mielul de Paşti şi oamenii evlavioşi din Betleem prezentaseră coşurile cu cele dintâi roade la preot. Era începutul culesului orzului. Ce înţelegem este că trăirea în Betleem este caracterizată prin viaţa de înviere, întemeiată în întregime pe lucrarea deplin înfăptuită de la cruce.

Să facem acum un scurt rezumat al celor spuse cu privire la capitolul 1.

Mai întâi, vedem condiţia bisericii aşa cum este arătată în scrisoarea către Efes din Apocalipsa 2. In afară, totul era în ordine. Se purta numele „Elimelec — Dumnezeul meu este împărat", era şi Naomi ("Cea iubită, cea plăcută"), dar Domnul vede că era o depărtare de la dragostea dintâi, şi simt sugestive în acest sens numele date copiilor lor. În versetul 3 vedem Pergamul: locuieşti acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.

Elimelec, care semnifică recunoaşterea autorităţii absolute a lui Dumnezeu în viaţa personală şi în viaţa adunării a murit. Adevărata mărturie cu privire la drepturile Domnului, care este acum lepădat, s-a stins. Poate că în versetul 4 găsim Tiatira: adunarea complet identificată cu ţara Moabului, cea idolatră. în versetul 5 este Sardesul („îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort"), iar din versetul 6 avem Filadelfia, adunarea întorcându-se la ce a fost la început. Nu se întoarce la slava de la început, ci în slăbiciune, conştientă că a fost vinovată de o îndepărtare egoistă. Aceasta este Naomi. Iar in Rut vedem dragostea dintâi şi sensul instinctiv al gândurilor Domnului. Betleemul era „Casa Pâinii" şi chiar atunci era timpul culesului orzului. Simbolic, aceasta înseamnă cunoaşterea lucrării deplin înfăptuite de la cruce, învierea şi caracterul vieţii de înviere. Acestea caracterizează Filadelfia. În capitolele următoare vom vedea mai pe larg caracteristicile Filadelfiei, arătate în unirea lui Rut cu Boaz.

Primul verset ne dezvăluie că scopul celui de al doilea capitol este de a-l face cunoscut pe Boaz lui Rut. Boaz era omul „bogat şi puternic". In versetele următoare ne este prezentată această întâlnire. Această metodă este folosită adesea în Scriptură când este tratat un subiect, mai ales în psalmi. Primul verset descrie o situaţie sau un adevăr, iar celelalte versete desfăşoară felul cum psalmistul a ajuns la înţelegerea acestei situaţii sau la acest adevăr. De ce este folosită această metodă în Scriptură? Pentru că Duhul Sfânt vrea să cunoaştem cu claritate ce are să ne comunice.

Când totul a ajuns la starea de moarte, res¬taurarea nu este posibilă decât prin puterea învierii şi prin intrarea în legătură cu cineva care are drep¬tul de a răscumpăra. Aceste lucruri sunt simbolizate în Boaz. El este o imagine a Hristosului cel înviat. A fi scăpat de Moab şi să vii la Betleem pe vremea culesului orzului, este desigur începutul răscumpărării. Dar dacă cineva doreşte din plin bucuria răscumpărării, dacă vrea să fie un martor adevărat al Domnului nostru din cer, sufletul trebuie să-l cunoască pe El ca Răscumpărător, în chip personal. Este de atras atenţia că este o mare deosebire între a te ocupa cu răscumpărarea şi a te ocupa cu Răscumpărătorul.

Boaz înseamnă „In El este putere", el este „omul viteaz şi puternic" sau „omul viteaz şi de preţ". Este interesant că expresii asemănătoare sunt folosite cu privire la Ghedeon şi Iefta, amândoi eliberatori ai lui Israel (Judecători 6.12;11.1). Ca eliberatori, ei ne duc cu gândul la Domnul Isus, care a putut să spună: „Mi s-a dat toată puterea, în cer şi pe pământ." Numai El a putut să spună: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, am fost mort şi iată, sunt viu în vecii vecilor şi Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei Morţilor" (Matei 28.18; Apocalipsa 1.17,18).

Dumnezeu vrea să ne îndrepte privirile către o Persoană: slăvitul si veşnic viul Om din cer. Această Persoană, ca Fiu al Omului a primit puterea şi tot ce dragostea divină dorea să dea omenirii. Şi mai mult, Dumnezeu l-a aşezat la dreapta Sa, drept Căpetenie peste toate lucrurile.

Această persoană minunată era rudă cu Naomi şi avea drept să răscumpere (Evrei 2.11-15). Ce gând minunat pentru Naomi! Dar ce minunat gând pentru noi, într-o vreme când poziţia pe care Dum¬nezeu o conferă alor Săi, nu este nici cunoscută, nici apreciată. Să fim atenţi: Boaz era rudă cu Elimelec. Naomi putea să facă apel la el prin Rut, prin credinţa pe care o semnifica Rut. Ea putea veni la Boaz numai recunoscând autoritatea absolută a Domnului (Elimelec — Dumnezeul Meu este împărat).

Rut nu-l cunoştea încă pe Boaz. Totuşi, instinctiv, prin credinţă, ea dorea şi căuta o Persoană care să fie subiectul afecţiunilor ei. Ea îl căuta pe Cel în ochii căruia să găsească îndurare.

S-a dus vestea că Domnul a dat pâine poporului Său. Naomi si Rut s-au încrezut în acest cuvânt si iată-le ajunse în Betleem: Naomi, ca una care nu avea nimic, iar Rut ca o străină. Şi au găsit că ceea ce auziseră era adevărat. Credinţa în Cuvântul lui Dumnezeu şi în bunătatea lui Dumnezeu nu este niciodată dată de ruşine. Ele sosiseră în timpul secerişului. Dar cum puteau ele să fie părtaşe la pâine? Ele pierduseră moştenirea. Ele nici nu araseră, nici nu semănaseră. Dar din nou, şi aici, Dumnezeu a lucrat în harul Său pentru ele. Este mişcător să vedem în Deuteronom cum Dumnezeu Se îngrijeşte de străin şi de sărac. Vorbind despre recoltă, el spusese că snopii nestrânsi trebuiau să fie pentru străini, pentru văduve şi pentru orfani, în Levitic 19.9,10 şi 23.22, El a dat străinilor şi săracilor grâul care era la colţurile câmpului sau tot ce rămânea pe câmp sau în vie. Desigur, străinul şi săracul nu aveau nici un drept la ele, străinul nu avea nici un drept să împărtăşească moştenirea cu poporul lui Dumnezeu. Nici săracul nu avea nici un drept, căci Dumnezeu împărţise moştenirea fiecă rui Israelit, aşa că israelitul nu trebuia să fie sărac. Sărăcia sugera vină şi pedeapsă din partea lui Dum nezeu. Cum putea o persoană săracă să vorbească despre drepturile sale?

Aceste îndrumări le dăduse Dumnezeu celor care, prin îndurarea Sa erau proprietari ai câmpurilor şi viilor. Iar aceştia trebuiau să arate îndurare către cei ce n-aveau drepturi. Ei erau cei care erau chemaţi să le arate harul şi îndurarea lui Dum¬nezeu. Este de remarcat că iniţiativa de a-şi pleca urechea către Cuvântul lui Dumnezeu a aparţinut lui Rut, nu lui Naomi. Naomi, fără îndoială, cunoştea mai bine decât Rut Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima Iui Rut dorea mai mult să cunoască toate lucrurile bune pe care le dăduse Dumnezeu poporului Său, deşi ştia mai puţin despre ele. Din pricina râvnei ei în a căuta aceste lucruri, ea l-a întâlnit pe Boaz. Prima condiţie pentru creşterea spirituală (duhovnicească) într-vin credincios, este o dăruire simplă şi sinceră faţă de adevărul cunoscut. Ce frumos se arată acestă trăsătură la Rut! Ea şi-a sacrificat toate nădejdile fireşti ca s-o urmeze pe Naomi şi ca să se alăture ei cu tot ce personifica ea.

Când adevărul susţine vin suflet, o face cu o tenacitate irezistibilă. Acel suflet cumpără adevărul ca să nu-l vândă niciodată şi apoi face un rapid progres, căci celui „ce are i se va da."

Dăruirea către un subiect de preţ va ridica tot deauna pe o femeie, căci o înalţă din punct de vedere spiritual tot mai sus. Dacă nu are această dăruire, ea rămâne sub înălţimea poziţiei care i s-a dat. Dacă se gândeşte numai la ea şi cade, aşa cum s-a întâmplat cu Eva sau cu Adunarea, atunci ur¬mează dezastrul. Dăruirea către adevăr, către ceea ce înţelegem că este cu adevărat bun şi adevărat, este prima indicaţie reală că suntem gata să dăm mărturie şi să slujim Domnului. Dacă ne lipseşte mărturia, lucrările noastre vor fi defectuoase, pentru că nu avem un temei hotărât, nu suntem puternic ancoraţi de El cu privire la acţiunile noastre. Oamenii au crezut totdeauna minciunile lui Satan şi au mers potrivit lor. Oamenii s-au slăvit pe ei în ele, mergând în vrăjmăşie împotriva lui Hristos. Ca să dăm mărturie pentru Dumnezeu în mijlocul lor este nevoie să fim curajoşi şi să susţinem adevărul. Dacă nu facem asta, cu toată siguranţa nu putem da o mărturie eficientă. De fapt, compromitem numele pe care spunem că-l slujim când dăm „mărturie". Dacă nu avem acestă dăruire, ne lipseşte acea inimă neschimbătoare, care se străduieşte să se păstreze în condiţia cea mai bună pentru slujbă. O! s-ar putea să avem chiar ceva afecţiune, ca cea exprimată de sărutul Orpei, dar simţirile noastre nu simt bazate pe ceea ce este adevărat, şi dacă ne luăm după simţiri, mai curând sau mai târziu pornim pe propriile noastre căi. Importanţa unui devotament simplu faţă de adevăr nu poate fi subliniată îndeajuns.

Ce lucru frumos să vezi tineri care doresc să culeagă spice de pe câmpul secerişului! Şi ce mare câmp de secerat avem în Cuvântul lui Dumnezeu! Ei trebuie încurajaţi pe toate căile să culeagă aici, căci mergând pe urmele secerătorilor, vor găsi o mulţime de spice. Secerătorii simt credincioşii mai înaintaţi în adevăr. Ei lasă neculese unele spice, care devin hrană pentru tinerii culegători, la timpul lor.

Primeşte aceste adevăruri cu credinţă simplă şi cu toată inima. Din ceea ce cunoaştem ne este destul să recunoaştem îndurarea lui Dumnezeu. Rut n-a zis: „Nu mă socotesc vrednică, de aceea nu cred că pot fi primită printre culegătorii de spice în moştenirea poporului lui Dumnezeu". Nu, ci ea a contat pe harul, pe îndurarea lui Dumnezeu, deşi se socotea nevrednică. In acest fel, ea a slăvit pe Dumnezeu, pentru că a gândi la dragostea şi la harul lui Dumnezeu înseamnă a-l preamări.

Dar nu sunt mulţi credincioşi tineri mulţumiţi cu locul mai de jos de culegător. Ei vor să ia locul secerătorilor (învăţători şi evanghelişti), „ale căror simţuri s-au deprins, prin exerciţiu, să deosebească binele şi răul" (Evrei 5.13,14). O astfel de cale nu duce nicidecum la cunoaşterea Domnului Isus. El este smerit cu inima şi El ne spune să învăţăm de la El (Matei 11.29). El arată calea Lui celor blânzi.

Din istoria lui Rut vedem o a doua condiţie a creşterii spirituale şi anume ascultarea simplă, fără obiecţii. Rut a văzut că nu era nici o altă cale către binecuvântare, decât să culeagă spice şi ea a făcut exact acest lucru. Dar cât era acest lucru de umil, şi deşi era singurul lucru pe care îl putea face, ea n-a vrut să lucreze independent de aceea care avusese o binecuvântare spirituală aşa de mare în viaţa ei. Un duh gata să se supună este un semn sigur că Dumnezeu este la lucru. Când ai dragoste, nu este greu să te supui. Când Dumnezeu vede într-un credincios devotament faţă de adevăr, unit cu ascultarea, El îi dă creşterea spirituală, El îl pune într-un contact personal cu Domnul.

„S-a întâmplat" că Rut a început să strângă spice de pe câmpul care aparţinea lui Boaz. Dumnezeu cârmuieşte toate împrejurările în providenţa Sa. Dar El nu vrea ca noi să ne lăsăm cârmuiţi numai prin providenţă (Psalmul 32.8,9). El vrea să ne călăuzească cu ochiul Său, ca să umblăm în mod înţelept înaintea Lui.

Dar dacă umblăm în credinţă, El va lucra în chip providenţial, potrivit cu credinţa noastră. Şi, deoarece abia am început să mergem pe căile credinţei, şi încă nu-l cunoaştem cum ar trebui pe El, Cuvântul Lui, călăuzirea Duhului Lui, El va lucra providenţial, potrivit cu starea inimii noastre.

Rut a împlinit condiţiile despre care s-a spus mai înainte, de aceea Dumnezeu a îndrumat-o în chip providenţial către câmpul lui Boaz. Aici va găsi ea mulţumire şi împlinirea dorinţelor ei spirituale. Dar era câmpul lui Boaz diferit de oricare alt câmp din Betleem? Da! El reprezintă recunoaşterea drep¬turilor şi autorităţii Domnului Isus. In câmpurile LUI lucrătorii sunt slujitorii LUI. Dacă Dumnezeu însărcinează pe unul să facă o anumită lucrare, El trebuie s-o împlinească în supunere faţă de acel Unul care i-a dat-o. Acel lucrător este în slujba LUI, şi aceasta îl deosebeşte de toţi ceilalţi lucrători, care au acceptat însărcinări omeneşti. El nu este ca ceilalţi lucrători care se conduc după îndrumări omeneşti şi care împlineşte însărcinări primite de la oameni care îi sunt superiori.

Un câmp al lui Boaz este un câmp unde Boaz are dreptul să rânduiască orice lucru şi unde oricine întreabă: „Doamne, ce vrei să fac?" şi „Doamne, cum vrei să fac aceasta?" în acest câmp vei găsi pe „slujitorul care era mai mare peste secerători" (1 Corinteni 12.1-11, Galateni 5.17).

În Faptele Apostolilor 16.6-10 ni se dă un ex¬emplu practic cu privire la ce înseamnă lucrarea Lui şi lucrătorii Lui. Da, Domnul Isus are dreptul să conducă şi va veni o zi când totul va fi pus sub picioarele Lui, când orice genunchi se va pleca şi orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn (Filipeni 2.9-11). Dar Dumnezeu vrea ca încă de pe acum să-i fie recunoscute drepturile şi autoritatea de către aceia care L-au primit ca Domn şi Stăpân. „Pentru ca în toate să aibă întâietatea". Tocmai de aceea Dumnezeu i-a dat toată puterea şi L-a pus „căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii".

În adunare, Domnul Isus îşi exersează autori¬tatea Sa prin Duhul Sfânt. Câmpul lui Boaz este locul unde credincioşii sunt strânsi laolaltă ca mădulare ale trupului lui Hristos în dependenţă de El, şi unde este recunoscut dreptul Lui de a călăuzi şi a conduce aşa cum vrea El.

Ce legătură minunată este între El şi cei ce lucrează în câmpurile Lui! Oricine lucrează în câmpul lui Boaz ştie ce minunat este să te afli acolo (versetul 4), căci acolo şi niciunde în altă parte poate fi experimentată bunătatea Lui, înţelepciu nea Lui, ajutorul Lui, compasiunea Lui, mângâierea Lui. Cu câţiva ani în urmă mă întorceam cu un alt frate de departe, unde lucrasem pentru câteva săptămâni. Eram încărcaţi cu multe probleme şi eram extenuaţi şi fizic şi spiritual. „Să nu intri în lucrul Domnului dacă urmăreşti o viată de confort!" a zis el. „N-am fi folosit noi timpul mai bine în alte condiţii?" „Da, dar schimbarea slujbei ar însemna schimbarea Stăpânului." „Atunci să rămânem cu orice preţ la această slujbă..." Aceasta a fost con¬cluzia. Persoana Celui ce cheamă la lucru este infinit mai importantă decât greutăţile slujbei.

Boaz a venit la câmpul lui, la tinerii şi tinerele care lucrau acolo si le-a zis: „Domnul să fie cu voi!" Nu ne aminteşte aceasta de Ioan 20.19-23?

Cei care se identifică pe ei înşişi cu poporul lui Dumnezeu care este adunat în Numele Lui (Matei 18.20) vor ajunge foarte curând să cunoască bucuria de a avea părtăşie cu Cel ce de drept este Stăpânul câmpului şi vor afla cât de mult este El interesat de toate lucrurile care îl privesc.

„Cel pus peste secerători" este o imagine a Duhului Sfânt. Duhul Sfânt a fost trimis din ceruri să dovedească lumea vinovată în ceea ce priveşte păcatul, dreptatea şi judecata şi să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 15.26; 16.7-14). El este cu adevărat reprezentantul Domnului în lume. El ex ersează în strângerile laolaltă ale adunării auto ritatea asupra slujitorilor Domnului (Corinteni 12.4-11; Galateni 5.17; Faptele

Apostolilor 16.610). Acest lucru îl vedem încă din Geneza 24. Ce fapt minunat ne este arătat acolo! Este o convorbire a Treimii Divine. în Geneza 1.26 Dumnezeirea stă de vorbă despre creaţia omului. în Evrei 10.5-10 convorbirea este despre răscumpărarea omului. În Zaharia 6.13 este o discuţie a Dumnezeirii despre binecuvântările împărăţiei de 1000 de ani. La Ioan 17 Fiul vorbeşte cu Tatăl despre noi. Dar aici, la Geneza 24.6 vedem, în imagine, că atunci când Biserica va fi mutată în casa Tatălui, Duhul Sfânt îi va istorisi Domnului cum a chemat şi cum a pregătit mireasa pentru întâlnirea cu Mirele, cum a însoţit-o prin pustie, în drumul către Mire.

Aici, în Rut ne este redată o conversaţie care se referă la o singură persoană, o tânără credincioasă. Iar Boaz n-a întrebat „Cine este acea tânără?" ci „Cui îi aparţine acea tânără?" Domnul Isus cunoaşte pe fiecare, chiar şi pe cel mai neînsemnat credincios. Dar El vrea să ştie cui aparţinem: lumii, nouă înşine sau Lui?

Întrebarea aici nu este dacă suntem întorşi la Dumnezeu. Desigur, cei întorşi la Dumnezeu apar¬ţin Domnului Isus Hristos şi sunt daţi în stăpânirea Lui (1 Corinteni 6.20). Aici însă întrebarea este, mai de grabă: Este dovedit în viaţa noastră practică adevărul că aparţinem Domnului Isus? La Romani 8.9 se spune: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui." Asta înseamnă că, potrivit Scrip¬turii, numai cei care au primit Duhul Sfânt pot fi numiţi creştini. A fi creştin, vom vedea mai departe că înseamnă să fii cu adevărat identificat cu Hristos, în moartea si învierea Sa.

Domnul Isus este puternic interesat în buna stare spirituală a fiecărui credincios. El vrea să ştie cui aparţinem. Ne întrebăm oare şi noi vreodată despre aceasta? Când lucrurile lumii domină inimile noastre, cui aparţinem? Când vrem să ne trăim viaţa pe cont propriu, să ne alegem ce ne place, nu ne aparţinem oare nouă înşine?

Dacă într-adevăr aparţinem Domnului Isus în viaţa noastră practică, atunci îl întrebăm pas cu pas ce trebuie să facem si suntem cu totul consacraţi Lui. Inima Lui doreşte aceasta. Duhul Sfânt care locuieşte în noi doreşte şi El acelaşi lucru, pentru că El urmăreşte slăvirea Domnului Isus (Ioan 16.14).

Este de remarcat răspunsul minunat al mai marelui peste secerători. El nu spune cum a lucrat el cu Rut şi cum a îndrumat-o, ci vorbeşte despre Rut, despre purtarea şi faptele ei. Era încă „tânăra moabită"; ea părăsise Moabul, ca să vină în Betleem. Ea se identificase cu Naomi, cea care dăduse faliment în mărturie. Nu era încă identificată cu Boaz, de aceea rămâne încă moabită.

Când cineva s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, este sfinţit, adică separat de lume, prin naşterea din nou (1 Petru 1.2; 2 Tesaloniceni 2.13), el nu mai este în came (firea păcătoasă), dar nu este încă nici în Duhul şi spiritual (1 Corinteni 2.15). El poate fi carnal (Romani 7.14; 1 Corinteni 3.3). El poate fi pecetluit cu Duhul Sfânt, dar firea mai are atracţiile ei pentru el (de exemplu înţelepciunea omenească, unele îndemânări etc). Toate acestea sugerează minte si voinţă carnală.

Israeliţii fuseseră la adăpostul sângelui mielului şi trecuseră Marea Roşie, care simbolizează moar¬tea şi învierea lui Hristos PENTRU NOI. În chip figurativ, deci, ei au împărtăşit toate rezultatele minunate ale lucrării Domnului Isus Hristos. Dum¬nezeu îi recunoscuse ca pe poporul Său la Horeb. Dar înaintea lui Dumnezeu ei erau încă acoperiţi cu ruşinea Egiptului (Iosua 5.9). Această ruşine a fost dată la o parte atunci când ei, cu bună ştiinţă au intrat în râul Iordanului cu chivotul si au trecut de partea cealaltă. Cu alte cuvinte, ruşinea a fost dată la o parte când şi-au însuşit pentru ei, în mod conştient moartea şi învierea lui Hristos, în aşa fel încât să poată spune: „Am fost răstignit şi am înviat CU Hristos" şi când au fost circumcişi (aceasta înseamnă că au aplicat practic moartea lui Hristos la vieţile lor (2 Corinteni 4.10-12). Acesta este locul unde vrea Duhul Sfânt să conducă pe orice credin cios. Este poziţia pe care o găsim descrisă în Efeseni: înviat împreună cu Hristos şi aşezat împreună cu El în locurile cereşti (Efeseni 2.6). Aceasta sugerează identificarea cu El, Omul slăvit în ceruri (Efeseni 1.23).

Rut va fi adusă la acest punct, dar până când ea nu-i va ceda complet lui Boaz ca să fie unită cu el, ea va purta încă din trăsăturile strămoşilor ei. Ea era încă o femeie tânără, moabită.

Este adevărat, ea nu era încă perfectă (matură). Oricum, s-a dat o frumoasă mărturie despre ea. Se întorsese din ţara Moabului cu Naomi.

Din nou este folosit termenul „s-a întors" ca şi în Rut 1.22. Este ca şi când s-ar înţelege că Rut n-a aparţinut vreodată Moabului, deşi era o moabită. Nu mai avea duhul mândru, de independenţă al moabiţilor (Isaia 16.16). Acum ea îşi dădea seama că tot ce putea realiza era doar prin har, şi cerea în mod respectuos să poată culege spice. Duhul Sfânt a socotit foarte de preţ această smerire, de aceea faptul este menţionat pentru a doua oară. Dar Rut a cerut nu numai să culeagă spice printre snopi, ci şi să meargă şi pe urma secerătorilor. Să culegi spice este primul lucru, dar apoi urmează punerea lor laolaltă în snopi. Rut era ca un suflet mereu doritor după bine, care doreşte să vadă cum se leagă între ele, ca într-un tot, lucrurile bune care vin de la Domnul. Ea dorea să fie cuprinsă în gândurile de binecuvântare ale Domnului. Ea putea găsi binecuvântările unde erau snopii, pe urmele secerătorilor. Şi pentru noi se cade să dorim să fim acolo unde sunt cei ce au mai multă experienţă, cei care au o înaintare mai bună în înţelegerea gândurilor Domnului Isus şi ale lui Dumnezeu, cei care ca slujitori ai adevăratului Boaz seceră grâul.

Duhul Sfânt ştie dacă un tânăr credincios doreşte Cuvântul lui Dumnezeu şi dacă merge în acele locuri unde această dorinţă poate fi împlinită. Aces¬ta este un semn de sănătate. Foamea şi sănătatea merg împreună. Când un credincios, mai ales unul tânăr, nu este flămând după Cuvântul lui Dum¬nezeu, aceasta înseamnă o mare slăbiciune spirituală.

Rut avea această foame. De fapt, foamea era atât de puternică în ea încât, dis-de-dimineaţă, am putea spune de la întoarcerea ei la Dumnezeu, ea a fost plină de dorinţa de a culege şi de a aduna. Ea era harnică în împlinirea acestei lucrări.

Duhul Sfânt dezvăluie înaintea Domnului dacă viaţa noastră este sau nu legată de lucrurile Sale, căci aceasta este adevărata măsură a interesului şi râvnei noastre pentru Domnul. Aşa ne învaţă în multe locuri Scripturile: Ne amintim fără încetare de lucrarea credinţei voastre, de munca dragostei voastre şi de tăria nădejdii voastre în Domnul Isus Hristos (1 Tesaloniceni 1.3).

In cele din urmă, Boaz a început să vorbească cu Rut (versetul 8). Rut n-a făcut altceva decât că s-a lăsat împinsă de nevoie, ca să culeagă spice, pe când providenţa lui Dumnezeu a condus-o în câmpurile lui Boaz, iar bunăvoinţa lui Boaz fată de ea a fost o sursă de binecuvântare bogată. Boaz i-a încurajat pe cei ce erau deja în câmp. Ei erau săraci, dar Boaz era bogat şi el voia ca cei ce-i aparţineau să aibă încredere în el, căci voia să le dea potrivit bogăţiilor sale de dragoste şi de putere.

Boaz i-a vorbit lui Rut atât de prietenește, încât ea a simțit de la început că a căpătat favoarea lui. Ce lecție minunată pentru noi! Facem și noi la fel cu tinerii credincioși din mijlocul nostru? Suntem preocupați de binele lor spiritual? Îi încurajăm ca să poată crește în omul dinlăuntru? Desigur, să încurajezi pe alții nu este numai treaba bătrânilor. „Neliniștea din inima omului îl doboară, dar un cuvânt bun îl înveselește" (Proverbe 12.25). Lumea este plină de împovărați și, de ce să nu recunoștem, printre ei sunt și mulți credincioși. Și este atâta sărăcie de cuvinte de mângâiere, că parcă fiecare vorbă bună pronunțată de cineva l-ar costa cel puțin 10 dolari! V-ați gândit cu privire la roadele care au fost aduse de semnele și minunile Domnului Isus? Domnul Isus a făcut multe semne și minuni, dar nu ni se spune că datorită lor s-ar fi întors mulți la Dumnezeu. Iată ce citim la Ioan 2.23: „Mulți au crezut în Numele Lui văzând semnele pe care le făcea." în versetul următor se spune însă: „Dar Isus însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți." Semnele și minunile pot lucra foarte puternic ca să influențeze simțirile și uneori chiar și gândirea, dar numai rareori ele ating conștiința. Dimpotrivă, milioane și milioane de oameni au fost aduși la Dumnezeu și mângâiați prin cuvintele Domnului. Și El vrea să-L urmăm și noi în această lucrare. La Isaia 50.4 se spune: „Stăpânul, Domnul mi-a dat o limbă de ucenic ca să știu să înviorez prin cuvânt pe cel obosit. El îmi trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea ca să ascult ca un ucenic."

Mă tem că mulți dintre noi doresc o limbă iscusită ca să arătăm cât de multe știm și ce inteligenți suntem. Dumnezeu nu dă o limbă iscusită pentru asemenea scopuri. De aceea fiii lui care cântă despre Domnul Isus: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale, de aceea Dumnezeul Tău Te-a binecuvântat pe vecie" (Psalmul 45.2). V-a izbit vreodată textul de la Coloseni 3.17. „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta"... ? Adesea nu considerăm cuvintele noastre ca lucrări. Dar Cuvântul lui Dumnezeu le consideră uneori. Ce mult putem lucra cu vorba! Putem face fie bine, fie rău. Ca să învățăm că facem bine prin vorbirea noastră trebuie să fim în strânsă părtășie cu Domnul Isus. El spune: „învățați de la Mine" așa cum am învățat și Eu de la Tatăl când am fost pe pământ.

„Să nu te duci să culegi în alt câmp". Domnul Isus nu vrea să mergem să lucrăm în câmpuri unde autoritatea Lui nu este deplin recunoscută și unde Duhul Sfânt nu are libertatea deplină să călăuzească orice lucru. Domnul Isus este cel „foarte bogat". El este stăpân peste câmpuri întinse, este atâta abundență la El, încât El este deplin în stare să împlinească toate nevoile noastre.

Dar în câmpul LUI, EL rânduiește orice lucru și nu lasă nici un loc pentru voința omului. Aici este principiul: „Duhul este cel ce dă viață, carnea nu foloseste la nimic." Unui credincios carnal nu-i place așa ceva. „De atunci, mulți dintre ucenicii Lui s-au dus înapoi și nu mai umblau cu El." (Ioan 6.6069). Domnul Isus i-a întrebat atunci pe cei doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?" Este de ținut seama că cei care au plecat de la Domnul Isus erau ucenici. Mai înainte fuseseră ucenici, dar ei n-au mai vrut să umble cu El. Să nu ai nimic de spus, ci pur și simplu să asculți, este prea de tot pentru firea păcătoasă. Ce mult trebuie să se fi bucurat inima Domnului nostru, când Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!" Domnul era de ajuns pentru inimile alor Săi. Ei înțeleseseră că viața adevărată putea fi aflată numai în părtășia cu El. Ei doreau o viață călăuzită numai de înțelepciunea, dragostea și puterea Lui. „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni... Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona" (Luca 16.13). Nu putem să slujim și Domnului Isus și lumii sau nouă înșine. Totuși, uneori încercăm să facem așa și din cauza aceasta sunt atâtea inimi reci, atâta amărăciune între noi. Prima dată când israeliții au plâns după ieșirea din Egipt a fost datorită unor asocieri rele cu „adunătura de oameni care se aflau în mijlociii lor" (Numeri 11.4). în Neemia 13.23-24 se spune: „în zilele acelea am văzut si pe niște iudei care își luaseră soții asdodiene, amonite și moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba asdodiană și nu puteau să vorbească limba evreiască, ci limba cutărui sau cutărui popor." Ce mulți credincioși simt în situații asemănătoare! Pentru cinci minute, pare că vorbesc limba vorbită numai pe câmpurile lui Boaz, dar următoarele cinci minute vorbesc o limbă învătată pe alte câmpuri. Și repede vom vedea că nici copiii lor nu mai vorbesc limba „țării". Putem în public să luăm poziția de separare și să fim în câmpul unde are autoritate Boaz, dar dacă în același timp mer¬gem și în alte câmpuri unde nu este căutată numai voia Domnului și unde Duhul Sfânt nu are deplina libertate, arătăm prin aceasta că nu avem încredere că dragostea și puterea Domnului ne oferă tot ce ne este de trebuință, că nu suntem gata să renunțăm la ce vrem noi și să întrebăm numai: „Doamne, ce vrei să fac?"

Dumnezeu vrea sfințirea și despărțirea noastră. „Este un popor care locuiește deoparte" (Numeri 23.9). „Fiți sfinți (separați)'căci Eu sunt sfânt" (1 Petru 1.14-17). El dorește adevărul în inimă, în omul dinlăuntru. Dacă am luat în chip public locul separării, hai să-1 și practicăm, în așa fel încât Dumnezeu să poată spune și despre noi: „Ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El" (Apocalipsa 14.4).

Poate doriți să spuneți că n-ați văzut prea multă putere demonstrată de cei care se strâng laolaltă într-o astfel de separare. Dintr-un punct de vedere, aveți dreptate: puterea nu aparține omului, ci lui Dumnezeu. Și cum să așteptăm să arate în afară putere, când Domnul însuși spune despre ei: „Ai puțină putere" (Apocalipsa 3.8).

Ce este cu adevărat puterea lui Dumnezeu? Citiți 1 împărați 19. Ilie nu era mulțumit cu manifestările puterii lui Dumnezeu. „Și Domnul i-a zis: Ieși și stai pe munte înaintea Domnului. Și iată, trecea Dom nul și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile: Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, un cutremur de pământ: Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, un susur blând și subțire. Când l-a auzit, Ilie și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii. Și, iată, un glas i-a vorbit zicând: Ce faci, Ilie?"

Omul firesc sau credinciosul carnal ar putea să spună: Ce mare energie este desfășurată în vânt, în cutremurul de pământ, în foc! Aici este puterea Celui în stare să desfășoare aceste imense forțe.

Dar, deși Dumnezeu le folsește, El nu era în ele. Despre susurul blând și subțire, omul firesc va fi spus: Ce slab! Dar iată, acest susur slab l-a făcut pe Ilie să-și acopere fața cu o manta și să iasă la gura peșterii. Așa a învățat Ilie să se supună să se lase învățat de Domnul pentru viitor. „Nu prin tărie, nici prin putere ci prin Duhul, zice Domnul oștirilor" (Zaharia 4.6).

„Să nu te depărtezi de aici, ci să rămâi aici cu slujnicele mele." La prima vedere, aceasta ar fi o repetare a celor spuse mai înainte: Nu te duce în alt câmp! Nu este însă așa. Ce se spune aici este că pe câmpul lui Boaz trebuie să căutăm asocierea și părtășia. Vai! nu toți cei care se află pe câmp au aceeași condiție spirituală.

Rebeca, simbol al Bisericii, era fecioară, nu avusese relații cu vreun bărbat. Așa se spune, cu toată claritatea în Geneza 24.16; de fapt aceasta era o cerință pentru căsătoria ei cu Isaac. Marele preot se putea căsători numai cu o fecioară (Levitic 21.13-14). Pe de altă parte, la 2 Corinteni 11.2 apostolul scrie: „Pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată." Iar la Apocalipsa 14 citim despre cei 144000: „ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini." Ce înseamnă deci adulterul în limbajul simbolic al Scripturii? Ezechiel 16.26-29 arată lim¬pede că înseamnă a da la o parte separarea și a avea părtășie cu alte lucruri sau cu lumea, în afara lui Hristos.

Putem să ne aflăm într-o poziţie în care să nu fim separaţi numai pentru Hristos şi să avem părtăşie cu lumea, fie în caracterul ei în mod deschis lipsit de evlavie, fie sub o mască aşa zis „creştină". Acesta nu este câmp al lui Boaz. în câmpul lui Boaz totul este supus autorităţii Domnului, căci Boaz este o imagine a Domnului Isus. Dar din punct de vedere practic, printre cei ce simt în câmpul lui Boaz sunt mulţi care nu şi-au păstrat virginitatea. Ei nu sunt numai pentru Domnul, căci au părtăşie şi cu lumea. „Căci de multe ori v-am spus şi vă spun şi acum plângând, sunt mulţi care se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Hristos... crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume." (Filipeni 3.18 şi Galateni 6.14).

Dumnezeu doreşte să căutăm asocieri duhov niceşti. „Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte drep tatea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei ce caută pe Domnul dintr-o inimă curată" (2 Timotei 2.22). Aceste cuvinte sunt spuse celor ce trăiesc în separare faţă de cei din afară, pentru că este posibil să avem în afară o poziţie de separare si totuşi înlăuntrul nostru să fim necuraţi,neurmărind dreptatea, credinţa, dragostea şi pacea. Nu putem creşte în har, câtă vreme avem relaţii strânse cu credincioşi carnali, lumeşti sau ig¬noranţi. Dacă vrem să creştem duhovniceşte, trebuie să urmărim prietenia celor care în viaţa lor practică realizează ceea ce învaţă Cuvântul lui Dumnezeu şi care au o inimă neîmpărţită pentru Domnul Isus. Atunci, Domnul poate să binecuvinteze.

„Uită-te unde vor secera pe câmp şi du-te după ele." In câmpul lui Boaz este un seceriş şi un treierat continuu. Totuşi, ochii noştri să fie aţintiţi numai pe câmp, ca nu cumva să rătăcească, dacă vrem să creştem în har, nu să dăm înapoi. Trebuie să mer gem pe urma secerătorilor, ca să fim părtaşi la toate, să nu fim nehrăniţi sau să ne alegem cu metehne. „Să nu aduci Domnului ceva care are un defect, căci nu ţi-ar fi primit." (De citit Levitic 21.17-23; 2 Petru 1.9; Filipeni 3.3.) Domnul Isus nu vrea infirmi spirituali sau „creştini" deformaţi. El ne vrea desăvârşiţi. (în Noul Testament, cuvântul „desăvârşit" înseamnă în general întreg sau matur.) Cu alte cuvinte, trebuie să creştem până ce condiţia noastră practică se potriveşte cu poziţia noastră aşa cum ne este prezentată îndeosebi în epistola către Efeseni. De aceea trebuie să ne însuşim practic adevărurile şi din alte epistole, ca de pildă Romani, Corinteni etc.

„Am poruncit slugilor să nu se atingă de tine". Cuvântul slugă din acest text s-ar fi putut traduce şi cu cuvântul „tânăr". Slujitori ai lui Dumnezeu, plini de vigoare sunt cei care au biruit pe Cel Rău, cei în care rămâne Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 2.14). Ei însă sunt în pericolul să uite că au fost şi ei odată prunci în Hristos şi să nu înţeleagă, să nu tolereze pe prunci. Avem asemenea exemple în Matei 15.23, Luca 9.55 şi Luca 18.15. Cum ne putem aştepta ca cei de curând întorşi la Dumnezeu sau cei care vin din medii unde n-au fost învăţaţi în Cuvântul lui Dumnezeu, să aibă o vedere clară a lucrurilor? Să arătăm răbdare faţă de ei, să-i instruim ca, crescând, să devină tineri sau, poate, chiar părinţi în Hristos. Adesea dăm greş în această privinţă. Dar ce frumos că Boaz s-a îngrijit s-o încurajeze pe Rut, aşa ca să fie fără frică.

„Şi când îţi va fi sete, du-te la vase şi să bei din ce vor scoate tinerii." Culesul spicelor, aşa cum am văzut, reprezintă vestirea Cuvântului prin viu grai sau exercitarea darurilor spirituale. Dar, când lucrarea a fost împlinită potrivit cu gândul lui Dumnezeu, ea aduce răcorire, înviorare. Adevă ratul nostru Boaz şi slujitorii lui au pregătit vase pline cu băutura răcoritoare a bucuriei de Hristos, ca să putem veni la ele ca însetaţi şi să ne înviorăm sufletele.

Mai întâi, aceste vase sunt Cuvântul lui Dumnezeu, dat prin Duhul Sfânt şi care ne comunică lucrurile duhovniceşti prin mijloace duhovniceşti (1 Corinteni 2.9-13). Dar, putem spune că am mai primit mari resurse de înviorare în meditaţiile (cugetările) tinerilor, ale celor care au fost tari şi Cuvântul lui Dumnezeu a rămas în ei şi au biruit pe Cel Rău (1 Ioan 2.14). înţelegem noi oare ce mari comori ne-a pus Dumnezeu în mână? Şi totuşi, ce puţin folosim noi aceste comori! Asta poate însem¬na că nu este interes pentru minunatele adevăruri ale lui Dumnezeu şi pentru ce ne-a dăruit El în Domnul Isus. Totuşi, darurile Lui ne stau încă la dispoziţie.

„Atunci ea s-a aruncat cu faţa la pământ şi a zis: Cum am căpătat eu trecere înaintea ochilor tăi, ca să te îngrijeşti de mine, o străină!" Ce puţin este sufletul pregătit să ia în stăpânire îndurările nebănuite ale lui Dumnezeu! Şi ce mici sunt îndurările trecute, în comparaţie cu cele viitoare! Este însă frumos să vedem cât de scumpă îi apare lui Rut bunătatea lui Boaz, faţă de ea, cea nevred¬nică. Acelaşi simţământ l-a avut şi Mefiboşet, când a stat înaintea lui David, strănepotul lui Boaz. „Cine este slujitorul tău, ca să te uiţi la un câine mort, ca mine?" (2 Samuel 9.8). Totdeauna când un suflet ajunge în prezenţa Domnului, efectul care rezultă este smerenia. Dumnezeu spunea despre Iov: „Nu este nimeni ca el; este un om integru şi drept, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău" (Iov 1.8). Dar ce spune Iov? „Urechea mea a auzit vorbindu-se despre tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut, de aceea mi-e scârbă de mine şi mă pocăiesc în ţărână şi în cenuşă" (Iov 42.5-6). într-adevăr, cum am putea să gândim ceva bun despre noi înşine, când ne aflăm înaintea unei Persoane atât de vrednică de adorare? Dacă gândim că suntem ceva, dacă este mândrie în inimile noastre, s-o ştim bine, este pentru că în acel moment nu-l vedem pe Domnul. Privirea la Domnul şi mândria în inimă nu pot merge împreună. Ceea ce ne smereşte este numai harul Său. Când ne vedem pe noi înşine în prezenţa Lui, întrebăm şi noi ca şi Rut: Cum am găsit eu atâta har la Tine?

Prin aceast har nemărginit pot şi eu să spun despre Domnul Isus: Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2.20). Cât timp îmi aţintesc privirile către mine, nu pot înţelege asta. Nu pot găsi în mine nimic care să fi putut chema iubirea Lui. Dimpotrivă, văd în mine lucruri care pe drept ar fi fost să atragă mânia şi lepădarea Lui faţă de mine! Numai privind la El şi învăţând să-l cunosc mai bine pe El pot să-l înţeleg mereu mai mult iubirea Lui. Abia atunci înţeleg de ce Această Persoană minunată m-a iubit atât de mult încât a binevoit să meargă la cruce pentru mine şi să poarte în locul meu judecata Dum¬nezeului Celui Sfânt, care urăşte cu desăvârşire păcatul.

Totul cu privire la El este nemărginit şi perfect. El nu numai că lucrează în dragoste, El ESTE dragoste. Ce mare este El, când il contemplez, şi cât de mic devin eu, în comparaţie cu El! Harul Lui, îndurarea Lui, iată ce mă smereşte, mă face mic în ochii mei.

„Şi Boaz a răspuns: „Mi s-a spus ce ai făcut pentru soacra ta, de la moartea soţului tău şi cum ai părăsit pe tatăl tău şi pe mama ta şi ţara în care te-ai născut, ca să mergi la un popor pe care nu-l cunoşteai mai dinainte". Iată mărturia lui Boaz despre Rut. Când nu ne vestim şi nu ne preţuim pe noi înşine, ci spunem numai despre harul prin care am primit absolut toate lucrurile, atunci Domnul însuşi va da mărturie pentru noi. Niciodată nu ne cheamă Dom nul să mărturisim despre ceea ce facem sau am făcut, nici să ne apărăm pe noi înşine. Noi suntem chemaţi să mărturisim despre El şi lucrarea Lui şi de a lupta pentru El. Dacă facem asta, El va mărturisi pentru noi şi ne va apăra cauza. Şi El poate să facă acest lucru pentru noi mai bine decât am putea noi să-l facem. Totodată, El ne va spune personal ce gândeşte despre noi. Ce încurajare a găsit Rut în aceasta! Niciodată nu şi-ar fi închipuit ea că istorisirea despre o fată săracă şi străină o să ajungă până la urechile unui om aşa de puternic şi de bogat. Şi fără îndoială că ea nici nu-şi putea da seama ce preţios era acest lucru.

Rut probabil că nu considerase vreodată că a făcut un sacrificiu să părăsească Moabul, ca să meargă cu Naomi în Betleem. Nici un copil al lui Dumnezeu nu consideră că a fost un sacrificiu pentru el că a venit la Domnul Isus cu păcatele şi vinovăţia sa şi că L-a primit pe El ca Stăpân şi Mântuitor. Copilul Iui Dumnezeu este conştient de un singur lucru: a fost condus la Hristos numai prin harul Lui nemărginit. Dar Dumnezeu, în

harul Său ne conferă nouă ca o faptă bună, faptul acceptării Domnului Isus, în această vreme când El este respins de lume. Dumnezeu ne dă o mare răsplătireşi, desigur, ne va da una şi mai mare. Avem de pe acum si în veşnicie vom avea cu atât mai mult o poziţie mai înaltă decât a celor care au crezut înainte de cruce sau a celor care vor crede după răpirea bisericii.

Şi ce încurajator să ştim că El ştie toate despre noi şi despre lucrarea noastră! Poate sunt lucruri care, omeneşte trec nebăgate în seamă, poate tot¬deauna suntem în umbra altcuiva. Dar El vede toate şi nu uită nimic. Surâsul aprobării Sale este mai de preţ decât multe laude din partea oamenilor, oricine ar fi ei. Ce scump este momentul când înţelegem că Domnul cunoaşte totul despre noi! Cu cât creştem mai mult în înţelegerea acestui adevăr, el ne devine şi mai preţios.

Cât de perfect cunoaşte şi cântăreşte Domnul toate despre noi!

Boaz ştia că Rut făcuse atât de mult pentru soacra ei, după ce soţul lui Rut murise şi relaţia ei naturală cu soacra ei încetase. El ştia că mergând Rut cu Naomi, ea părăsise pe tatăl ei, pe protectorul ei, singurul de care, în chip firesc mai era înrudită. Ea lăsase, pe de altă parte pe mama ei, centrul afecţiunilor şi înclinaţiilor ei naturale, ca să meargă cu soacra ei. Şi-a părăsit ţara în care s-a născut, ca să meargă la un popor pe care nu-l cunoştea, numai pentru că era poporul lui Naomi. Remarcile lui Boaz o apropie pe Rut de Avraam, tatăl tuturor celor credincioşi (Geneza 12.1; Evrei 11.8). Da, Domnul ştie toate cu privire la împrejurările, greutăţile şi la pericolele la care suntem expuşi. Şi El ne înţelege în chip desăvârşit, pentru că El a coborât în condes¬cendenţa harului Său la împrejurările noastre (Evrei 2.10,14,18.4.15). Atunci, de ce să ne mai temem?

Dacă inima este sinceră si dacă ochii sunt aţintiţi către Domnul Isus, El este în stare să facă din viata unui credincios sărac şi slab o mărturie pentru El însuşi. De multe ori, rătăcim dorind cu toată străşnicia să fim martori pentru Domnul.In realitate, când ne ocupăm cu noi înşine, chiar cu intenţii bune, nu suntem cu adevărat martori pentru Hristos. Sursa reală de tărie ca să fim mar¬tori puternici pentru Domnul constă în a nu ne ocupa cu noi înşine, ci a ne ocupa numai şi numai cu Domnul Isus.

Rut nu urmărea cu toată străşnicia să fíe un martor. Ea căuta în mod simplu să-şi facă datoria de fiecare zi. Dar făcea asta din dragostea ei sinceră, afectuoasă pentru Naomi. In gândirea ei, înda toririle ei nu erau separate de slava adevăratului Dumnezeu. Când trăim în ascultare simplă, izvorâtă din dragostea pentru Domnul Isus, aceasta înseamnă adevărata mărturie pentru El. Când facem ceea ce ne spune El să facem, atunci El este arătat lumii prin vieţile noastre. Când suntem devotaţi în totul voii Lui, lumea vede că Persoana Lui umple inima noastră şi primeşte mărturie cât este El de minunat pentru noi.

Rut a fost răsplătită mai mult pentru devotamentul ei decât pentru munca (lucrarea) ei. Dacă ar fi cules numai spice ca şi celelalte femei, ar fi primit roada culesului şi nimic mai mult. Dar pentru că devotamentul faţă de o persoană a fost forţa care a împins-o în toate acţiunile ei, ea a primit mult mai mult, aşa cum vom vedea mai departe. Oricum, ce mare răsplată va primi cel a cărui lucrare este pornită din devotament faţă de Domnul! Şi aşa cum vom vedea la Rut, devotamentul creşte până când sfârşeşte în deplină pace şi în onoare, când, ca final devenim deplin identificaţi cu obiectul devotamen tului nostru. „Domnul să-ţi răsplătească ce ai făcut şi plata să-ţi fie deplină din partea Domnului, Dumnezeul lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te odihneşti" (versetul 12). Boaz a binecuvântat-o pe Rut, iar mai târziu a împărtăşit cu ea binecuvân tarea. Boaz, care a pronunţat această binecuvân tare pentru Rut, a vrut s-o facă să vadă că n-a fost zadarnic că şi-a căutat refugiu sub aripile Dum nezeului lui Israel. Prin aceste cuvinte, Boaz face din nou referire la Avraam (Geneza 15.1).

Ce simbol minunat foloseşte Boaz ca să ilustreze grija lui Dumnezeu faţă de ai Săi! Dumnezeu însuşi folosise acest simbol (Exod 19.4; Deuteronom 32.11). Domnul Isus însuşi a folosit această ex presie când Şi-a exprimat grija Lui pentru Ierusalim (Matei 23.37). Ce siguri se simt puişorii sub aripile cloştii! Iar aripile vulturului nu sunt ele destul de puternice ca să poarte puii în zbor? De ce deci să ne îngrijorăm cu privire la noi înşine? Dacă Rut s-ar fi preocupat de bunăstarea ei personală, ea n-ar fi găsit lucrurile trebuitoare aşa de uşor şi aşa de repede.

„Şi ea a răspuns: O! să capăt trecere înaintea ochilor tăi, domnul meu! Căci tu m-ai mângâiat şi cuvintele tale au ajuns la inima slujnicei tale. Şi totuşi, eu nu sunt nici ca una din slujnicele tale." Vedem în aceste cuvinte marea încurajare pe care cuvintele lui Boaz au adus-o în inima lui Rut. Nu răsplata este scopul şi obiectul adevăratei credinţe, dar răsplata încurajează şi întăreşte credinţa. Credinţa recunoaşte că tot ce am primit avem prin har şi credinţa vrea să primească şi mai mult har. Acesta este adevăratul caracter al credinţei.

Firea păcătoasă, de altă parte, nu doreşte har, din pricină că este umilitor să accepţi harul. Dacă firea păcătoasă realizează că singurul ajutor este prin har, ea refuză ajutorul, socotind nepotrivit să ai parte de un asemenea dar. De fapt, aceasta este mândrie. Firea păcătoasă, eul, este în centrul tuturor acestor discuţii. Ea măsoară harul Dom nului cu măsuri omeneşti.

Harul încurajează sufletul, îl inspiră să se încreadă cu totul în Dumnezeu şi apoi îi aduce deplină mulţumire. Credinţa biruie lumea şi aduce o încredere deplină în Dumnezeu. Credinţa pri meşte orice cuvânt al lui Dumnezeu, îl ia ca pe un cuvânt de har. Iar apoi, doreşte şi mai mult har. Prin aceasta este slăvit Dumnezeu, căci El este Dum nezeul oricărui har. Iar credinţa arată astfel că-l cunoaşte pe Dumnezeu ca pe Marele Dăruitor.

Harul lui Boaz s-a întâlnit cu credinţa lui Rut. Rut crede cuvintele lui Boaz, deşi ea ştia şi mărturisise că totul este prin har. Ea ştia că găsise favoare la Boaz. Dar şi noi ştim că suntem sub favoarea lui Dumnezeu. Suntem într-o stare de har, din moment ce „credem în Cel ce a înviat dintre cei morţi pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greşelile noastre şi a înviat pentru îndreptăţirea noastră" (Romani 4.24-25).

Rut era fericită cunoscând ce avea, dar nu era mândră. Ea a mărturisit şi a recunoscut autoritatea lui Boaz, şi s-a declarat slujnica lui. Să remarcăm că Boaz s-a adresat inimii ei. Aşa face Dumnezeu totdeauna. El nu Se adresează prea mult minţii, intelectului. El se adresează inimii şi conştiinţei: inimii, ca să pună în mişcare afecţiunile noastre, şi conştiinţei, ca să putem înţelege în ce stare ne aflăm. Este bine să învăţăm acest lucru! întoarcerea la Dumnezeu numai cu mintea nu este de ajuns. Este important ca şi conştiinţa să vină în lumina lui Dumnezeu şi afecţiunile noastre să fie puse în mişcare.

Aşa cum am spus, Rut a recunoscut autoritatea lui Boaz şi s-a declarat slujnica lui. Rut cunoscuse pe fiicele lui Moab. Ea fusese dintre ele; dar în câmpul lui Boaz cunoscuse pe fiicele Betleemului şi preţuia curăţia vieţii lor.

O soră mi-a spus: „Când m-am întors la Dum nezeu şi am mers pentru întâia dată la adunarea de închinare, am fost foarte mişcată să văd chipul sfânt al surorilor; mi se părea că eu n-am ce căuta între ele." Dar a rămas, pentru că şi-a dat seama că acolo era prezent adevăratul Boaz. Când o credincioasă doreşte din toată inima să fie devotată Domnului, purtarea ei şi îmbrăcămintea ei vor arăta acest lucru. Ea se va

găti cu decenţă şi sfială, cu modestie şi discreţie nu cu împletituri de păr, cu aur sau pietre scumpe, nici cu haine foarte scumpe, ci cu fapte bune, aşa cum se cuvine pentru femeile care spun că sunt evlavioase (1 Timotei 2.9-10). Ea va purta părul lung şi îşi va acoperi capul (1 Corinteni 11).

Bunătatea şi gingăşia omului puternic şi bogat din Betleem s-a arătat fată de biata femeie moabită, atât în vorbe cât şi în fapte. El şi-a îndreptat toată atenţia lui asupra ei şi harul lui neaşteptat i-a atins inima. Dar ea nu abuzează de bunătatea lui. Ea rămâne sobră, atât în vorbele cât şi în faptele ei. Harul lui o smereşte, îl face pe el mai mare în ochii ei. Ea se aruncă la picioarele lui, recunoscându-şi micimea. Ea era o „străină", nu se putea compara cu slujnicile lui. Cu admiraţie crescândă, ea primeşte cu smerenie tot ce făcuse el pentru ea. Ea este sora de preţ a multor femei din evanghelii.

„La vremea prânzului Boaz a zis către ea: „Apropie-te de mănâncă pâine şi moaie-ţi bucata în oţet." Ea a şezut lângă secerători. Şi el i-a dat grăunţe prăjite; ea a mâncat şi s-a săturat, şi a strâns ce a rămas." Am mai văzut că Rut a mers pe drumul smereniei şi al devotamentului. Dar Boaz se gândea la ea şi vroia să arate celorlalţi ce împlinea harul Său pentru această moabită. Acesta era scopul pentru care a invitat-o la masa lui. Ce mare favoare i se făcea ei, o străină! Rut n-a refuzat.

Ea a făcut totdeauna ce-i spunea el, şi aceasta i-a adus binecuvântări multe. Ea n-a spus că nu poate primi invitaţia din pricină că este prea săracă sau că nu este bine îmbrăcată. Şi pentru noi, secretul binecuvântării şi creşterii în har constă în ascul tarea de Domnul. El nu ne spune niciodată să facem un lucru care nu-I este plăcut Lui pentru noi. Iar puterea de a fi ascultători ne-o dă tot El.

Rut era o culegătoare de spice harnică. Aşa ne vrea Domnul, să fim activi. El vrea ca noi să ne facem timp să stăm la masă cu El, să fim împreună cu El. Când au venit ucenicii la Domnul Isus să-I spună „atât ce făcuseră cât şi ce învăţaseră pe oameni" (Marcu 6.30), Domnul Isus le-a spus: „Veniţi singuri la o parte într-un loc pustiu şi odihniţi-vă puţin!" Deseori suntem atât de ocupaţi cu ceea ce spunem şi cu ceea ce facem, încât suntem înclinaţi să credem că puterea este în noi şi să fim mulţumiţi de noi înşine şi nu de El şi de atotputer nicia Lui. Atunci, este nevoie şi pentru noi să fim singuri cu El pentru un timp, ca să ne odihnim.

Cu cât stăm mai mult la picioarele Lui ca să-I ascultăm cuvintele şi să avem părtăşie cu El, cu atât slujba noastră va fi mai binecuvântată, mergând în lucrare în tăria care vine din părtăşia cu El. Rut n-ar fi adunat mai multe spice, dacă ar fi lucrat în pauza de prânz. Dimpotrivă, ea a adunat mai mult, încurajată de purtarea atentă a lui Boaz. Ea a fost mulţumită cu ceea ce i-a dat Boaz şi a pus deoparte ceva şi pentru Naomi.

In viaţa noastră de fiecare zi nu ne gândim deloc ca întreaga săptămână doar să muncim, ca să petrecem duminica în singurătate, mâncând. Dar, mulţi creştini fac acest lucru când este vorba de lucrurile spirituale. Ei gândesc că este de ajuns să stai la picioarele Domnului şi să iei hrană spirituală duminica. Iată de ce ei sunt slabi şi lipsiţi de putere. Viaţa cea nouă, duhovnicească pe care am primit-o la naşterea din nou trebuie să fie hrănită în fiecare zi cu hrana potrivită. Hristos este Pâinea Vieţii (Ioan 6.27; Iosua 5.11). Rut îşi adunase hrana culegând: aceasta este partea credinciosului. Putem primi mult citind cuvântul, ascultând lămuriri temeinice ale Cuvântului, stând de vorbă asupra Cuvântului lui Dumnezeu, citind meditaţii asupra lucrurilor din Cartea Sfântă. în fiecare zi trebuie să ne luăm partea noastră "de mană, să luăm ca hrană din grâul patriei noastre cereşti şi să asimilăm pentru noi hrana duhovnicească. Dar Cuvântul ne spune ceva mai mult despre Rut. Ea a fost invitată să stea la aceeaşi masă cu Boaz, să ia masa împreună cu el. Aceasta înseamnează comuniune, părtăşie. Cel mai adesea Scriptura leagă de ter-menul „masă" ideea de partăşie.

La masă, Rut a văzut cum purta Boaz grijă de slujitorii şi slujitoarele lui. Ce bogăţie din cele mai bune alimente au primit ei din mâinile acelui om puternic şi bogat! Dar şi pentru ea erau toate câte se aflau în cămările îndestulate ale lui Boaz. Deşi ea se simţea nevrednică, inima si mâna lui Boaz erau deschise să-i dea şi ei tot aşa ca şi celor care lucraseră de mult timp în câmp. Ea putea să stea alături de secerători, acei vrednici slujitori din câmpul lui Boaz, şi să se bucure împreună cu ei de toată bunătatea lui Boaz. Era o masă oferită tuturor celor ce-şi legaseră soarta lor de Boaz, masă la care, locul de frunte îl ocupa Boaz. Aceasta ne aminteşte de jertfa de mulţumire din Levitic 3 şi 7. în aceste capitole se arată că întreaga familie a Iui Dumnezeu (fiii lui Aaron) se strângea în jurul altarului, şi oricine era curat din poporul lui Dumnezeu. Dar însuşi Dumnezeu îşi are partea Sa, care este numită în Levitic 3.11 şi 16 chiar „pâinea lui Dumnezeu." De asemenea Aaron, imagine a Domnului Isus, îşi avea porţia sa (Levitic 7.31).

În Ioan 6.27-35 vedem că Boazul nostru, Domnul Isus ne dă mana, amintindu-ne de viaţa pe care a trăit-o aici pe pământ. Mana este hrana de care avem nevoie zilnic în timpul călătoriei noastre prin pustie, prin lume. El a venit pe pământ ca om şi a trecut prin orice fel de situaţii prin care am putea trece şi noi, cei credincioşi, cât suntem pe pământ. El a fost ispitit şi încercat ca şi noi, dar El a fost fără păcat. El a flămânzit, a fost însetat, a obosit (Ioan 4); a stat şi El la mormântul unuia pe care îl iubea şi l-a plâns (Ioan 11). A fost şi El un părăsit (Psal mul 102.7-8), a aşteptat şi El mângâiere (Psalmul 69). Da, El a trecut prin toate durerile prin care trecem şi noi (Isaia 63.9; Evrei 2.10,14^18). Când ne aţintim privirile astfel către El şi il adorăm, căpătăm putere. Aceasta este mana, hrana celor viteji, a îngerilor, a slujitorilor lui Dumnezeu tari în putere; numai prin El primesc putere pentru slujbă robii lui Dumnezeu (Psalmul 78.23-25). Tot aşa, hrănindu-ne cu Domnul Hristos primim şi noi putere să slujim lui Dumnezeu şi să-I împlinim voia, într-o lume condusă de Satan şi care L-a respins pe Domnul. Avem atâta nevoie de Hristos, hrana noastră în această lume, iar Dumnezeu ne acoperă din belşug această nevoie!

Dar lui Rut i s-a îngăduit să-şi înmoaie pâinea în oţet. Alături de cuvântul de aici, găsim echivalentul în evreieşte şi greceşte al cuvântului „oţet" în Numeri 6.3; Proverbe 10.26; 25.20; Psalm 69.21; Matei 27.48 — şi poate 34; Marcu 15.36; Luca 23.36; si Ioan 19.29-30. Toate textele mentionate din Noul Testament şi din Psalmul 69 se referă la suferinţele de pe cruce ale Domnului Isus, când El a primit judecata în locul nostru, făcându-Se păcat pentru noi. Oare faptul că lui Rut i s-a permis să-şi moaie pâinea în oţet nu ne aminteşte de timpul când copiii lui Israel au trecut Iordanul şi au fost circumcişi (Iosua 4 şi 5)? Marea Roşie simbolizează moartea şi învierea Domnului Isus PENTRU NOI: iată cum intrăm în pustie! Iordanul înfăţişază iden tificarea noastră în moartea şi învierea lui Hristos: iată cum luăm în stăpânire, în chip practic, ţara făgăduinţelor lui Dumnezeu! îndată ce poporul a ajuns în ţară, a trebuit să fie circumcis. Când am înţeles identificarea noastră cu moartea şi învierea Domnului Isus, în viaţa noastră practică trebuie să se vadă că suntem morţi cu Hristos şi înviaţi cu El.

Când am intrat în ţară, circumcişi, primim o altfel de hrană: mana încetează; acum ne hrănim cu „grâul vechi al ţării", cu azimi şi boabe prăjite. Boaz i-a dat şi această hrană lui Rut. Ea simbolizează pe Hristos ca fiind slăvit în ceruri. El este hrană peste cei aşezaţi în locurile cereşti. Şi ştim că fiecare credincios este aşezat în locurile cereşti, în Hristos (Efeseni 2.6). Şi totuşi, ce puţini credincioşi realizează acest lucru în inimile lor! Sunt mulţi care se mulţumesc că au ajuns la Paşti (Exod 12). Ei s-au recunoscut păcătoşi şi şi-au aflat scăparea la adă¬postul binecuvântat al sângelui mielului; datorită acestui fapt, ei nu mai vin la judecată. Ei văd în Dumnezeu un Judecător vrednic de temut si TRAG

NĂDEJDE că peste ei nu va mai veni judecata. Dar au mereu nesiguranţă, căci se ştiu slabi.

Alţii, au trecut prin Marea Roşie: ei se ştiu scăpaţi de judecată şi realizează că Dumnezeu este înfri coşător pentru vrăjmaşii Lui; pentru ei însă EL ESTE PRIETEN, căci Dumnezeu L-a dat pentru ei chiar pe Fiul Său, pe Domnul Isus. Acest adevăr este prezentat la Romani 8. Suntem în pustie, dar avem un Dumnezeu PENTRU NOI, ca în Exodul 15-18.

Simt puţini care realizează înţelesul profund al Epistolei către Efeseni cu toată inima lor. In această epistolă ni se spune că eram morţi, dar am fost înviaţi împreună cu Hristos şi aşezaţi în El, în locurile cereşti. Noi trăim prin credinţă deja în ceruri şi luăm în stăpânire toate comorile cerului, care sunt ale noastre (Efeseni 1.3). Aceasta este adevărata poziţie creştină. Dumnezeu doreşte să ne facă să înţelegem cât de scumpă este această poziţie. De aceea şi Boaz i-a dat lui Rut măsurile de orz despre care spune istorisirea. Este belşug de hrană pentru cei ce sunt aşezaţi în locurile cereşti. Dacă gustăm din acea minunată hrană spirituală care este Hristos cel slăvit în ceruri, nu putem decât să continuăm să ne hrănim cu El, cu alte cuvinte ne bucurăm de stăpânirea lucrurilor pe care ni le oferă poziţia noastră.

Este o parte care aparţine tuturor credincioşilor, ca trup, şi din care poate lua fiecare: această parte este pregătită pentru toţi şi reprezintă tot ce este în legătură cu poziţia creştinului. Orice creştin se poate hrăni cu mană, poate lua ca pentru el, per¬sonal, moartea şi învierea lui Hristos. El poate să mănânce din grâul cel vechi al ţării. El are un loc la masa Domnului, poate lua Cina Domnului, dacă nu simt în viaţa lui motive care îl pot reţine de la acest lucru.

Avem însă parte şi de binecuvântări personale, individuale. Părtăşia noastră cu Domnul este per¬sonală şi este legată de felul cum ne trăim, practic, viaţa de fiecare zi. „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu. Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom face locuinţa împreună cu el" (Ioan 14.23). Iată binecuvântări care pot fi ale noastre, iată părtăşia de care ne putem bucura, alături de părtăşia generală a tuturor credincioşilor.

Biruitorului din Pergam, Domnul îi spune: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mană ascunsă şi-i voi da o piatră albă şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni, decât acela care îl primeşte" (Apocalipsa 2.17). Iată o favoare personală din partea Domnului. în Scriptură sunt asemenea exemple, cum sunt şi exemple de corectări personale, care fac parte din căile folosite de Tatăl pentru a ne educa. Nu suntem numai mădulare într-un trup unic, ci avem în acelaşi timp o părtăşie personală cu Tatăl şi cu Fiul Său. El doreşte să ne educe şi să ne călăuzească pe fiecare, personal (vezi Faptele Apostolilor 23.11; 2 Corinteni 12.2-9; 2 Timotei 4.17).

Inimile noastre se leagă mai strâns de Domnul nostru când primim binecuvântările vieţii de fiecare zi din mâna Lui. Nu sunt ele mai scumpe când le luăm astfel? Putem şti asta din experienţă proprie.

Dumnezeu dă din belşug, aşa ca nu numai să avem pentru noi înşine, ci să putem da şi altora. Rut a mâncat ea pe săturate, şi a păstrat ceva să dea mai târziu şi lui Naomi. Tot aşa este şi cu noi. Ceea ce primim în părtăşia noastră strânsă şi personală cu Domnul ne ajută să fim o binecuvântare şi o încu¬rajare pentru alţii. „Şi când s-a sculat să culeagă spice, Boaz a poruncit slujitorilor săi: „Lăsaţi-o să culeagă spice chiar şi dintre snopi şi n-o opriţi; şi chiar voi să-i scoateţi din snopi câteva spice; s-o lăsaţi să culeagă spice şi să n-o înfruntaţi" (ver¬setele 15 şi 16).

Rut a ajuns să înţeleagă că bunăvoinţa lui Boaz era esenţială pentru ea, oricât de mare i-ar fi fost strădania. „Binecuvântarea Domnului îmbogă¬teşte". In urma vestirii evangheliei prin Pavel şi Barnaba, a crezut în Domnul Isus o mare mulţime (Faptele Apostolilor 14.1). Dar cu numai cinci ver¬sete mai înainte se spune: „Şi toţi cei care erau rânduiţi pentru viaţa veşnică au crezut." Cel ce face să crească este Dumnezeu (1 Corinteni 3.5-8). Rut era harnică. După prânz, ea şi-a continuat munca până seara. Totuşi, n-ar fi avut absolut nimic fără bunăvoinţa lui Boaz.

Este demnă de reţinut ascultarea lui Rut. Ea s-a supus dorinţelor lui şi în acelaşi timp a lucrat cu toată hărnicia: dorinţa ei era să strângă cât mai multe boabe de pe ogorul lui Boaz.

Cu câtă gingăşie, cu câtă înţelepciune, cu cât tact s-a purtat Boaz cu Rut! El n-a spus slujitorilor săi să pună la dispoziţia lui Rut o căpiţă de snopi gata strânşi: ar fi însemnat mai puţin de lucru şi pentru Rut şi pentru slujitori. Dar Boaz ştia că lucrul în ogorul său îi era de folos lui Rut. Tot aşa şi noi: avem, prin grija, prin binevoinţa lui Dumnezeu, Cuvântul Său, care este la îndemâna noastră. Dar hrănirea cu Scriptura presupune hărnicie, studiu, peocupare permanentă. Cine se îndeletniceşte cu cunoaşterea Scripturii, va fi binecuvântat din belşug prin înţelegerea gândurilor lui Dumnezeu.

Tot aşa şi în lucrul Domnului: El ne umple mâinile cu daruri ale Sale, dar ne cere să lăsăm să ne cadă din mână stropi din ceea ce am primit, ca să fie de folos şi pentru alţii. Iată un principiu pe care îl învăţăm din istoria lui Boaz şi Rut. „Noi care sun¬tem tari să purtăm infirmităţile celor slabi şi să nu ne plăcem nouă înşine" (Romani 15.1). „Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi veţi împlini astfel Legea lui Hristos" (Galateni 6.2). Vezi de asemenea 1 Tesaloniceni 5.14,15.

Dacă fraţii care prezintă Cuvântul la strângerile laolaltă au pe inimă pe cei de curând întorşi la Dumnezeu sau slabi, acest lucru se va vedea după felul cum fac lucrarea. Atunci ei urmează exemplul lui Boaz şi dau din hrana care este la dispoziţie pentru toţi ceilalţi, câteva boabe care pot hrăni pe cei începători. Şi fac asta fără să se vadă că o persoană sau un anumit grup de persoane sunt vizate. Prezentarea Cuvântului trebuie făcută fără a se atrage atenţia către anumite persoane, căci Cel ce aduce Cuvântul în inima oamenilor este nu instrumentul folosit de Dumnezeu pentru transmitera mesajului Său, ci Duhul Sfânt.

„Ea a cules spice de pe câmp până seara şi a bătut ce culesese; era aproape o efă de orz" (2.17). Am înţeles până acum că Rut era harnică, stăruitoare. Ea dorea să intre în stăpânirea a tot ceea ce îi pusese la dispoziţie harul divin. Acum, din nou iese la iveală hărnicia ei: a cules spice până seara. Suntem si noi tot atât de harnici?

Unii tineri se gândesc adesea că cercetarea mai adâncă a Bibliei este potrivită pentru credincioşii mai bătrâni. Este un gând cu totul greşit. Cel mai potrivit timp pentru cercetarea Bibliei este între 15 şi 35 ani. La tinereţe, totul este proaspăt şi intere¬sant şi binecuvântările primite prin cercetarea Cuvântului sporesc. Apoi, vieţile tinerilor sunt în formare, iar gândurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt de mare folos, pentru că mişcă inimile şi vieţile. Pe lângă toate acestea, memoria este la tinereţe mai activă: reţinem cu mai mare uşurinţă ceea ce citim. Mulţi fraţi bătrâni care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu regretă că nu l-au cercetat cu şi mai multă stăruinţă în vremea tinereţii. Dar Rut a şi bătut spicele pe care le-a cules. Cerealele nu pot creşte fără paie. Dar paiele nu pot hrăni pe oameni. Aşa se întâmplă că în mesajele cu privire la Cuvânt,

pentru a ajuta înţelegerea, uneori este nevoie să se recurgă la ilustrări sau să se repete anumite idei de mai multe ori, pentru a fi înţelese sau fixate. Apoi, cei care prezintă Cuvântul au slăbiciuni în felul lor personal de exprimare. Uneori vorbitorul caută cu bună stiinţă să fie interesant sau popular, caută să fie original, să spună lucrurile altfel decât le spun alţii sau să scoată „lucruri noi". In aceste cazuri simt atâtea paie, încât trebuie să cauţi boabele.

Este numai o singură cale să poţi da cât mai mult grâu: „Dacă vorbeşte cineva, să vorbească aşa ca şi cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu; dacă slujeşte cineva, să fie după puterea pe care i-o dă Dum nezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu, prin Isus Hristos" (1 Petru 4.11). In original, pentru expresia „cuvintele lui Dumnezeu" este folosit termenul „oracolele lui Dumnezeu". La greci, oracolul reprezenta un răspuns, o vorbă ex¬presă venită direct de la zei. Este cunoscut în istoria antică Oracolul de la Delphi. Acest termen îl găsim folosit şi la Faptele Apostolilor 7.38; Romani 3.2 şi Evrei 5.12. Din textul din 1 Petru înţelegem că cine vorbeşte trebuie să exprime gânduri din partea lui Dumnezeu, cu grija ca exprimarea să fie şi ea potrivită cu voia lui Dumnezeu. Cuvintele din par¬tea lui Dumnezeu trebuiesc exprimate la timpul, în locul, cu conţinutul şi în felul voit de Dumnezeu. „Cel care aude cuvintele Iui Dumnezeu, cel care vede viziunea Celui Atotputernic" (Numeri 24.4). Să comparăm acest text cu 1 Corinteni 2.13! Numai când suntem călăuziţi de Duhul Sfânt putem vorbi astfel, dar niciodată când lucrăm potrivit cu propria noastră voie.

De multe ori, când ne întoarcem de la adunare, luăm cu noi paiele în loc să luăm boabele: ne amintim de slăbiciunile şi de greşelile vorbitorului sau de forma exterioară frumoasă a mesajului. Rut nu era interesată să ia cu ea paiele. Ea a bătut orzul, l-a separat, căci ea dorea orz; ea dorea adevărată hrană, pe care s-o aducă acasă.

În Levitic 11 se arată că numai animalele care rumegă erau curate. Digerăm noi hrana pe care o primim din citirea Scripturii sau din meditaţia la cele de sus, sau din vestirea Cuvântului în adunare? Mai mult, lepădăm noi paiele ca să purtăm cu noi numai bob curat? Despre Isaac se spune că „ieşise pe câmp să mediteze" (Geneza 24.63).

Acum Rut ştia preţul exact a ceea ce culesese. Potrivit cu Exodul 16.16,36 ea avea hrană îndeajuns pentru zece zile sau ca dar de mâncare pentru consacrarea a zece preoţi. Ea se întorcea acasă acum, să împartă belşugul ei cu Naomi. Când ştim cu adevărat ceea ce am primit şi când asimilăm prin meditaţie hrana spirituală, putem să împăr tăşim şi noi cu alţii bogăţiile primite.

‚A luat-o şi a intrat în cetate şi soacra ei a văzut ce culesese. Rut a scos şi rămăşiţele luate după ce se săturase şi i le-a dat" (versetul 18).

La Romani 14.7 se spune: „Căci nici unul dintre noi nu trăieşte pentru sine şi nu moare pentru sine." Rut a cules si a adunat: acum nu se ruşinează să care ceea ce a cules. Pot şi alţii să vadă ce strânge un culegător de spice din câmpul lui Boaz. Ea a dus în cetatea în care locuia belşugul de care avea parte, pentru ca şi alţii să se bucure de acest belşug. Ea se poartă cu totul deosebit de cum voiau să se poarte oamenii răi şi de nimic din 1 Samuel 30.22. Ei fuseseră cu David atunci când omorâse pe amaleciţi, aşa că aveau în mâinile lor prada. Dar ei nu voiau să dea nici o parte celor ce n-au putut merge cu David, din pricină că erau foarte obosiţi. David nu s-a împăcat deloc cu această atitudine! El a dat o parte egală tuturor. Şi iată că şi Rut doreşte să împartă cu alţii bunurile pe care le-a obţinut prin bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Oricum, ajunsă în cetate, ea aduce totul în casa lui Naomi. Acolo îşi trăia viaţa. Aşa cum am văzut, Naomi simbolizează mărturia; şi Rut aduce tot ce a adunat la Naomi. Rut nu se gândeşte la ea însăşi, ci la mărturie. Tot ceea ce Rut a primit ca energie spirituală şi ca îndrumare spirituală era pentru binele mărturiei, al comunităţii (cetăţii). Faptul că la Naomi au fost aduse toate bunurile, spune despre faptul că Rut se identifica cu „mărturia" pe care o personifica Naomi.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată foarte clar că asa doreşte Dumnezeu si de la noi. Iată câteva texte în acest sens: Coloseni 2.19; Efeseni 4.11-16; 1 Corinteni 14.14-27. „Din El (Hristos), tot trupul bine alcătuit şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură îşi face creşterea potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei şi se zideşte în dragoste."

Aceasta nu înseamnă că trebuie să împărtăşim toate acestea în adunare, în chip public. Dacă ar fi asa, toate surorile si mulţi bărbaţi dintre fraţi, n-ar putea avea nici o contribuţie. Dar să luăm seama că la Efeseni 4.16 este folosit cuvântul „fiecare", de două ori. In stările noastre de vorbă, în vizitele reciproce, cu fiecare prilej, ne putem împărtăşi unii altora din ceea ce am primit şi putem lua parte împreună la creşterea în har. Aceasta va avea cu siguranţă efect asupra închinării noastre în comun. Atmosfera strângerii laolaltă va fi pătrunsă de harul primit.

Chiar şi experienţele noastre personale cu Dom nul, părtăşia noastră cu El, bunăvoinţa pe care ne-a arătat-o nouă, personal, poate hrăni pe alţii. Rut i-a dat lui Naomi ceea ce pusese deoparte, după ce se săturase, din grăunţele prăjite pe care le primise de la Boaz. N-am vrea să înţeleagă cineva că trebuie să vorbim totdeauna despre simţirile şi emoţiile noastre, despre experienţele noastre sau despre presupuse experienţe. Oricum însă, legătura per¬sonală cu Domnul şi experienţele trăirii cu El in¬fluenţează purtarea şi slujirea noastră. Uneori, Domnul întrebuinţează o experienţă deosebită prin care trecem ca să putem astfel să-i încurajăm pe alţii. Pavel a trecut prin astfel de situaţii, şi ne referim iarăşi la Faptele Apostolilor 23.11; 2 Corinteni 12. 2-9; 2 Timotei 4.17.

„Soacra ei a întrebat-o: „Unde ai cules astăzi spice şi unde ai muncit? Binecuvântat să fie cel ce s-a îngrijit de tine!" Şi Rut a spus soacrei ei la cine muncise şi a zis: „Omul acela la care am muncit se numeşte Boaz" (versetul 19).

Apostolul Pavel putea să le scrie tesalonicenilor: Cuvântul lui Dumnezeu a răsunat de la voi, nu numai prin Macedonia şi Ahaia, dar vestea despre credinţa voastră faţă de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, aşa că nu avem nevoie să mai spunem ceva. Căci ei înşişi istorisesc ce primire ne-aţi făcut şi cum v-aţi întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu şi adevărat şi să aşteptaţi din cer pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morţi, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare" (1 Tesaloniceni 1.8-10). Lumea spunea despre ei că s-au întors la Dumnezeu şi consecinţele acestui fapt. Aşa s-a întâmplat şi cu Rut. Când s-a întâlnit cu Naomi, ea n-a spus nici un cuvânt înainte de a fi întrebată de Naomi. Roadele pe care le adusese cu ea erau în ele însele o puternică mărturie! Dacă culegem spice în ogoarele lui Boaz şi avem părtăşie cu El, cei din jur vor observa, negreşit. Faţa noastră, îmbrăcămintea noastră, pur¬tarea noastră, bogăţiile duhovniceşti care ni se dau, spun despre faptul că avem părtăşie cu Domnul Isus şi că ne-am găsit hrana şi rostul în câmpurile Lui.

„De ce cântăriţi argint pentru ceva care nu este pâine şi de ce daţi câştigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultaţi-Mă cu atenţie şi veţi mânca ce este bun şi sufletul vostru se va desfăta din belşug" (Isaia 55.2). Deşi Rut n-a pronunţat nici un cuvânt, Naomi a realizat că cineva trebuie să fi văzut-o şi să-i fi făcut bine. Iar acel „cineva" trebuie să fie o persoană minunată. De aceea, Naomi l-a bine cuvântat.

Dar cum a acţionat Rut? Ea ştia ce culesese şi mai ales ea ştia cu cine lucrase. Naomi a întrebat-o unde a lucrat, iar ea răspunde cu cine a lucrat. Pentru ea era mai importantă persoana şi nu locul. Desigur, era important şi locul: acolo L-a găsit pe EL şi acolo era ogorul LUI.

Locul în care Domnul Isus este în mijlocul alor Săi (Matei 18.20) este scump inimii care cunoaşte într-adevăr valoarea Lui. Şi este scump nu pentru că acolo găseşte mari binecuvântări, lucru care este foarte adevărat, ci pentru că acolo putem fi cu El, chiar aici, pe pământ.

Se pare că Rut nu ştia că Naomi îl cunoştea pe Boaz şi că Naomi nu-i pomenise acest nume. Boaz nu avusese niciodată un nume mai presus de alţii în inima şi viaţa ei.

Pot cei din jurul nostru să vadă că îl cunoaştem pe Domnul Isus Hristos? Pot ei să înţeleagă CINE este El, văzând ce este El pentru noi?

Prin experienţa din acea zi, Rut a ajuns să-l cunoască pe Boaz în chip personal. Ea ştia acum că Boaz înseamnă: „în El este putere". Ce mângâiere, ce încurajare pentru o biată văduvă, săracă, slabă, care nu avea pe nimeni pe care să se poată bizui. Ce minunat era că aflase favoarea unui astfel de om ca Boaz şi că poate experimenta purtarea lui de grijă şi bunătatea Lui. Nu este nici o îndoială că atunci când a pronunţat numele lui către Naomi, a făcut-o cu mare bucurie. „Numele tău este o mireasmă vărsată", spune în chip profetic mireasa din Cântarea Cântărilor despre Domnul Isus (1.3). Iar fiii lui Core cântă în Psalmul 45.2: „Tu eşti cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale".

Cine poate să exprime în cuvinte adâncimea sem¬nificaţiei numelui Isus? Cine poate să descrie ce se petrece într-o inimă care ajunge cu adevărat să-L cunoască pe El? Este, desigur, minunat să-L cunoşti ca Mântuitor. Dar când ajungem să cunoaştem cine este El şi ce este El pentru noi în toate împrejurările vieţii — în toate greutăţile, suferinţele, primejdiile, înfrângerile sau bucuriile — atunci înţelegem că este infinit de minunat să-L cunoşti pe El. Mai mult, putem să-L cunoaştem în ceea ce este El în slăvile Lui personale şi în slava lucrării Sale de la cruce, aşa cum L-a revelat Tatăl atât prin cuvintele Sale cât şi prin mii de tipuri şi de asemănări în Sfintele Scripturi.

Apostolul Ioan exprimă cu uimire: „Şi Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr, şi noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui" (Ioan 1.14). Dum nezeu i-a făcut parte lui Ioan şi altora să vadă slava Domnului Isus, ca să poată scrie despre ea şi astfel s-o putem vedea şi noi. Ai văzut-o? O vezi chiar azi?

Una din temele cărţii Rut este aceea că harul mişcă inima, trezind simţiri şi emoţii, iar acestea cer să fie împlinite. Dacă asemenea simţiri şi emoţii sunt într-o inimă, credinţa apelează la har ca să le satisfacă. Şi nu este nimic mai plăcut pentru har, decât să răspundă cerinţelor credinţei. Iată ce vedem în capitolele 3 şi 4 ale cărţii Rut. Aici vedem, foarte simplu, iubirea inimii lui Rut, produsă de harul lui Boaz.

„Şi Naomi a zis nurorii sale: „Să fie binecuvântat Domnul, care nu Şi-a încetat bunătatea pentru cei vii, ca şi pentru cei morţi." „Omul acesta este rudă cu noi — i-a mai spus Naomi — este unul dintre cei care are drept de răscumpărare asupra noastră" (versetul 20).

Rut îl întâlnise pe Boaz, care o ajutase. Naomi vedea în aceasta mâna lui Dumnezeu. In capitolul 1.20 ea spunea că Cel Atotputernic a umplut-o de amărăciune. Acum ea înţelege că Domnul disciplinează „ca să facă apoi bine" (Deuteronom 8.16).

Boaz, cel care fusese atât de binevoitor cu Rut, le era rudă. Ba, mai mult, era unul dintre cei ce avea drept de răscumpărare asupra lor. Cuvântul din limba ebraică tradus aici ca „răscumpărare" înseamnă de asemenea „răscumpărător", „a răscumpăra" sau „răzbunătorul sângelui". Acest termen este folosit în capitolele 3 şi 4 şi în alte locuri. Dar, în mod deosebit, ceea ce spune Dumnezeu despre cel ce are dreptul de răscumpărare („răzbunătorul sângelui") este scris la Levitic 25, Numeri 35 şi Deuteronom 25.

Dacă, din pricina sărăciei, cineva şi-a vândut moştenirea, ea trebuie răscumpărată, aşa cum israelitul care se vânduse pe sine ca rob trebuia să fie răscumpărat. însă cel ce răscumpăra trebuia să aibă drept de răscumpărare. Totodată, el era obligat să răzbune sângele unuia omorât de o mână ucigaşă. Totodată, el trebuia să se căsătorească cu soţia unuia care a murit fără să lase moştenitori, ca să ridice moştenitori celui care a murit. Dumnezeu nu vroia ca numele celui care a murit să se şteargă, nici ca moştenirea lui să cadă pe mâna străinilor (Deuteronom 25.5,6). De aceea, un frate, un unchi, un văr sau altă rudă a unuia lovit de sărăcie sau a unui mort avea drept de răscumpărare (Levitic 25.48, 49).

Răscumpărătorul lui Israel este Domnul Isus. El va răscumpăra moştenirea. Domnul Isus va salva pe Israel, va ridica o sămânţă nouă şi va nimici prin judecată pe ucigaşii poporului Său. Toate acestea sunt simbolizate în chip profetic în istoria lui Boaz şi Rut, excepţie făcând exercitarea judecăţii.

Dar Domnul Isus este şi Răscumpărătorul nostru, în Evrei 2.14, 15 îl vedem pe Domnul Isus ca răzbunător al sângelui. „Astfel, deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El a luat parte la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morţii, adică pe Diavolul, şi să elibereze pe toţi aceia care, prin frica morţii, erau supuşi robiei toată viaţa lor." în Evrei 10 şi în 1 Petru 1.18-20 îl vedem pe El ca Răscumpărător plătind preţul răscumpărării noastre. în Efeseni 1.14 şi Coloseni 1.20 putem vedea răscumpărarea moştenirii. Şi nu înţelegem din 1 Corinteni 15.45 şi Romani 5.12 că El, ca Frate ridică moştenitor ca să ia în stăpânire moştenirea ruinată de cel dintâi Adam, cel mort în păcate şi fărădelegi?

In sfârşit, în Apocalipsa 2 şi 3II vedem pe Domnul Isus ca Răscumpărător al Bisericii în declin. Ea şi-a părăsit dragostea dintâi şi a intrat în sărăcie. Şi-a vândut moştenirea şi locuieşte acolo unde este scaunul de domnie al Satanei (2.13); îi merge numele că trăieşte, dar e moartă (3.1). In această situaţie, vine Răscumpărătorul, adevăratul Boaz. El are cheia Ivii David; El deschide şi nimeni nu poate închide, El închide şi nimeni nu poate deschide. în locul Sardesului mort, El a ridicat un nou moştenitor. El i-a dat o uşă deschisă către moştenire şi a legat Filadelfia de El personal şi de Cuvânt. El este răzbunătorul sângelui în sinagoga Satanei. Cred că acestea sunt prezentate ca imagini (tipuri) în istorisirea vieţii lui Rut.

Naomi auzise cu mulţi ani în urmă despre dreptul de răscumpărare, dar nu dăduse nici o importanţă acestui lucru. Altfel, s-ar fi gândit, poate, şi ar fi acţionat potrivit cu acest drept, cu mult timp înainte. Ca urmare, ea a trecut prin încercări şi disciplină, în starea ei de declin, şi toate acestea au curăţit-o. Acum însă, văzând cât de bun era Boaz, ea şi-a amintit de el şi de dreptul lui de răscumpărător. Desigur, ea nu avea gânduri clare încă, dar putem învăţa, totuşi, o lecţie valoroasă de la ea: când mergem de capul nostru şi uităm de adevărul lui Dumnezeu, ne lipseşte lumina. Dar când ne întoarcem de pe căile proprii spre îndrumările lui Dumnezeu, lumina revine, încetul cu încetul. Naomi spunea că Boaz era unul dintre cei care aveau drept de răscumpărare: atâta vedea ea atunci, nu realiza că Boaz era singurul care putea ajuta în toate

privinţele şi în toate împrejurările.

„Şi Rut moabita a spus: „El mi-a mai zis: Rămâi cu slugile mele până vor termina de secerat" (versetul 21). Slugile erau ale lui Boaz şi seceratul era al lui. Totul îi aparţinea, iar pentru Rut era important tot ce era al lui Boaz.

Să observăm că Rut este chemată aici, încă, moabită. Nu ajunsese la cunoştinţa poziţiei care i se acorda prin har. Ea nu ştia despre bogăţia pe care o oferă Dumnezeu prin lucrarea de răscumpărare. Aşa se întâmplă când nu cunoaştem Cuvântul lui Dumnezeu. Aşa cum pentru Rut toate binecu¬vântările veneau prin Boaz, pentru creştini, toate binecuvântările pe care Dumnezeu vrea să le dea oamenilor sunt în Domnul Isus Hristos (Efeseni 1.3-11). Iar înţelegerea noastră cu privire la valoa rea acestor binecuvântări este direct proporţională cu cunoaşterea slavei Celui care singur are aceste binecuvântări. La Rut, la început a fost o cunoaştere vagă a ce însemna Boaz pentru ea, dar ea se afla pe drumul creşterii în cunoaşterea lui Boaz.

„Şi Naomi a zis către nora ei, Rut: „Este bine, fiica mea, să ieşi cu slujnicele lui şi să nu te întâlnească cineva în alt ogor." Ea s-a ţinut, dar, de slujnicele lui Boaz ca să culeagă spice, până la sfârşitul seceratului orzului şi al seceratului grâului. Şi locuia cu soacra ei" (versetele 22 şi 23). Rut nu făcea deosebire între slujitorii şi slujitoarele lui Boaz. De altfel, ei aveau foarte multe lucruri în comun. Ei aparţineau deopotrivă lui Boaz, lucrau în ogorul lui, la acelaşi seceriş; erau însă şi deosebiri între ei. Bărbaţii simbolizează puterea, ocrotirea, iar Boaz îi recomandase să stea printre ei. Se vede că lui Rut i-a fost mai la îndemână să asculte de soacra ei. Când adunarea este în declin, vocea Lui nu mai are autoritate asupra multora. „Cine are urechi de auzit, să audă ce zice bisericilor, Duhul!" (Apocalipsa 2.7,11,29; 3.6,13,22). Avem de învăţat din aceasta o lecţie însemnată: ascultarea de Domnul, înaintea oricărei alte ascultări!"

Rut a ascultat de Naomi în loc să fi luat seama la ce-i spusese Boaz să facă. De fapt, el i-ar fi spus: „Mută-te mai sus!" (Luca 14.10) Dar ea a rămas în vechiul ei loc, lucrând cu slujnicile şi locuind cu Naomi. Bine însă că a fost ascultătoare în celelalte privinţe. Dumnezeu a ajutat-o să crească în felul ei de a înţelege şi de a trăi.

La sfârşitul capitolului 1 am văzut ceremonialul primelor roade, inaugurat imediat după Paşti, prin culegerea orzului. Aceasta vorbeşte de învierea Domnului Isus, căci după Paştele iudaic, simbol al morţii Domnului Isus, vine învierea Lui. Iar Naomi şi Rut s-au întors la Betleem, chiar în acel timp. Asta arată că întoarcerea la Dumnezeu este posibilă numai în temeiul morţii şi învierii Domnului Hristos.

Capitolul 2 se încheie cu terminarea secerării grâului. După şapte săptămâni de la aducerea celor dintâi roade era Cincizecimea (Exod 34.22, Levitic 23.15-21, Deuteronom 16.9-12). Gândesc că Cinci zecimea marca încheierea secerişului grâului, căci la Cincizecime se aduceau nu spice, ci pâini. Trebuia ca chiar si treieratul să fi fost încheiat. Mai mult, fiecare bărbat trebuia să se ducă la Ierusalim pentru sărbătoare. Aşa ceva n-ar fi poruncit Domnul când poporul era în toiul lucrului.

Capitolul 2 a arătat şapte săptămâni între Paşte şi Cincizecime, între lucrarea Domnului Isus (moar¬tea şi învierea Lui) şi revărsarea Duhului Sfânt descrisă la Faptele Apostolilor 2, când a fost for¬mată Biserica (1 Corinteni 12.13) şi când Biserica a fost unită cu Capul ei ceresc (Efeseni 1.20-23). Fiecare israelit trebuia să socotească aceste şapte săptămâni (Deuteronom 16.9). Şi ucenicii le numărau. Aşa citim în capitolele de la sfârşit din Evanghelie, ca şi în primele capitole din Faptele Apostolilor. Ce mult au crescut ei în aceste şapte săptămâni! Citiţi Luca 24.26-27; Ioan 20.17-23; Faptele Apostolilor 1.2-4, 9-11; apoi, Domnul îi conduce la experienţa din Faptele Apostolilor 2.

Există progres în viaţa noastră spirituală. Pecet¬luiţi cu Duhul Sfânt care este arvuna moştenirii noastre, noi ajungem, prin lucrarea Duhului Sfânt în inima noastră, să ne bucurăm de unirea cu Hristos în mod conştient, ajungem să realizăm şi să ne însuşim adevărurile spirituale. Creştinătatea a pierdut aceste scumpe adevăruri care devin ale noastre numai în măsura în care Duhul Sfânt îsi face lucrarea în noi.

În Filadelfia, Duhul Sfânt lucrează şi caută să aducă înapoi la Cincizecime rămăşiţa credincioasă a Bisericii. In Rut 2.1-21 se vorbeşte despre sece¬ratul orzului. Aceasta simbolizează cunoaşterea lui Hristos ca înviat, ca pe Omul slăvit în ceruri; înseamnă să primim hrana direct de la El şi să învăţăm să preţuim binecuvântările cereşti. în ver¬setul 23 este vorba despre strângerea grâului. Asta spune despre credincioşi ca fiind ca Domnul Isus. Acesta este temeiul unităţii, în acesta constă cel mai înalt caracter al adunării, acela de a fi una cu Domnul Isus, Omul slăvit în ceruri. În capitolele următoare vom vedea Cincizecimea.

Rut 3

„Şi soacra ei, Naomi i-a zis: „Fiica mea, să nu-ţi caut oare un loc de odihnă, ca să fii fericită? Şi acum, Boaz, cu ale cărui slujnice ai fost, nu este el rudă cu noi? Iată, el are să vânture la noapte orzul în arie" (versetele 1 şi 2).

In capitolele precedente, am văzut evenimentele care au avut loc în timpul secerişului. Ultimul veset din capitolul 2 vorbeşte însă despre secerişul grâului. Tot ce rămânea de făcut era culegerea rodului viei, la sfârşitul anului. Aceasta nu aducea hrană, ci vin. Dar vinul simbolizează bucuria. Ce urmau să facă Naomi şi Rut? Este drept că Rut făcuse ceva provizii, dar ajungeau ele pentru un an?

Poate că mulţi dintre noi am trecut în viată când a fost imposibil să participăm la strângerile laolaltă ale credincioşilor. Poate am fost forţaţi la aceasta de boală, de condiţii neprevăzute sau speciale, de persecuţii. în acele perioade am fost nevoiţi să trăim din proviziile spirituale pe care le-am acumulat. Dar o asemenea situaţie nu poate dura nelimitat. Ea duce la malnutriţie, la epuizare, la lâncezire. Este adevărat, Scriptura ne învaţă că este foarte însemnat să depindem numai de Domnul, dar oricum, în împrejurări normale dependenţa de Domnul înseamnă folosirea mijloacelor pe care El le pune la îndemână.

Uneori vedem sau auzim pe unii plângându-se că nu iau „sacramentele". Să ne gândim însă: sunt fără rost perioadele de dependenţă numai de Domnul? Cu siguranţă, nu! Depindem atunci de Cel care este „plin de har şi de adevăr" şi aceasta este tot ce ne este de trebuinţă. Hanii înseamnă mai mult decât „sacramentele". Găsim totdeauna belşug de har în Hristos. Când suntem pe calea ascultării, oricare ar fi împrejurările, nu avem nimic de pierdut.

Ce schimbare s-a produs în Naomi! în capitolul 1.9, ea voia pentru Rut şi pentru Orpa să-şi afle odihna în casa unor bărbaţi moabiti. în acea situaţie, Rut n-ar fi cunoscut niciodată nici Betleemul, nici pe Boaz şi s-ar fi închinat, probabil, zeilor, în loc să se închine Dumnezeului Adevărat. N-ar fi găsit niciodată o mulţumire statornică a inimii ei.

Iat-o acum pe Naomi iarăşi în Betleem. S-a putut hrăni cu orz din ogorul lui Boaz. Când ne hrănim cu ceea ce ne oferă adevăratul Boaz, Domnul Isus, noi nu putem rămâne niciodată aceiaşi, nu mai privim lucrurile ca înainte. Acum, Naomi vroia odihnă pentru Rut în unirea ei cu Boaz, în cea mai intimă unire posibilă. Ea îi spune lui Rut că acest bărbat puternic şi bogat, care se purtase atât de amabil cu ea şi din ogorul căruia strânsese spice pentru hrană, acest bărbat era în fapt rudă de sânge.

Ce minunat să învăţăm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu în această privinţă! Suntem născuţi din Dumnezeu (1 Ioan 5.1) şi am devenit părtaşi firii dumnezeieşti (2 Petru 1.4); iar Domnul Isus nu Se ruşinează să ne numească,fraţii" Săi (Evrei 2.11). Aceste descoperiri produc în inimile noastre dorinţa de a ne apropia tot mai mult de El şi de a-L cunoaşte mai bine. Şi cum se poate împlini această dorinţă? Calea ne-o arată Cuvântul lui Dumnezeu. Adesea, fraţi de credinţă mai experimentaţi pot să ne ajute în înţelegerea Cuvântului şi în trăirea lui practică.

„Iată, el are să vânture orzul la noapte în arie." Nu ni se spune că Boaz ar fi semănat sau ar fi secerat. Nu. Pentru aceste lucrări el îşi avea lucrătorii săi. Dar din moment ce el face personal vânturarea orzului, înţelegem că această operaţie era foarte importantă pentru Boaz.

A semăna înseamnă a vesti Cuvântul lui Dumnezeu, fie celor nemântuiţi fie celor ce s-au întors la Dumnezeu. A secera înseamnă a culege roade: fie suflete care îl primesc pe Domnul Isus prin predicarea Evangheliei, fie suflete de oameni credincioşi care ajung să înţeleagă mai bine gândurile lui Dumnezeu, ceea ce putem obţine prin cercetarea Scripturii, în părtăşie cu Domnul. Aceasta duce la progres spiritual, la creştere în har şi în adevăr. Vânturarea sau cernerea este separarea bobului de pleavă. El însuşi face aceasta, el aruncă pleava într-un foc care nu se stinge (Matei 3.12).

Cernerea nu este totuna cu treieratul. Treieratul separă boabele de paie. Pentru aceasta este nevoie de putere: sunt folosite maşini de treierat. Cred că treieratul înfăţişează exerciţiile prin care trece sufletul în Romani 7 sau când se află sub pedeapsă disciplinară, din pricină că a dat frâu liber firii păcătoase. Această lucrare, înfăţişată de treierat, este necesară ca să înţelegem că toate cele vechi s-au dus, că suntem o făptură nouă, că suntem identificaţi în moartea si învierea Domnului nostru.

NU înseamnă moartea Domnului Isus PENTRU noi; aceasta am aflat-o când am primit iertarea păcatelor. Nu! Ci înseamnă că am murit împreună cu Hristos şi am înviat împreună cu El (Coloseni 3.3; Galateni 2.20; Efeseni 2.6).

După ce s-a făcut treierişul, urmează cernerea: boabele trebuiesc separate de pleavă. Este lucrarea Duhului Sfânt, care separă progresiv în viaţa noastră tot ce nu este bob curat, vrednic de ham barele lui Dumnezeu; în felul acesta, ce nu este potrivit în viaţa noastră cu voia lui Dumnezeu, dispare.

Dar Boaz cernea orzul. Orzul spune despre viaţa de înviere. Cel înviat, Domnul Isus, dă credincioşilor Săi viaţa de înviere: (Ioan 20.22; Efeseni 2.6). în virtutea acestei vieţi de înviere, dorim să înlăturăm din vieţile noastre tot ce nu este în armonie cu viaţa cerească, cu viaţa în Cel înviat. Despre aceasta citim la Efeseni 5.26, 27. Domnul Isus este Omul în ceruri, iar noi suntem ca El (1 Corinteni 15.48). Dar trebuie să recunoaştem că adesea viaţa noastră cerească este împiedicată de lucruri de pe pământ, viaţa de înviere este frânată de lucruri ale omului firesc. Iar lucrurile fireşti n-au nici o valoare pentru cer: ele nu fac parte din viaţa de înviere. Pleava nu înseamnă buruieni; nu este vorba de vreun rău pozitiv. Şi totuşi, pleava este destinată arderii într-un foc care nu se stinge (Matei 3.12).

Am învăţat oare să deosebim bobul de pleavă? Suntem conştienţi de faptul că Domnul vrea să ne cearnă ca să înlăture din noi pleava? Ne predăm noi în totul Domnului ca cerealele treierate, ca El să ne poată cerne? Am putea asemăna această cernere cu spălarea picioarelor de la Ioan 13. Petru nu vroia să i se spele picioarele, dar Domnul îi spune că lucrarea de curăţire este absolut necesară pentru părtăşia lui Petru cu Mântuitorul.

Pavel ştia bine deosebirea dintre bob şi pleavă. Şi ştia cât de mult doreşte Domnul Isus ca pleava să fie dată la o parte de la ai Săi. De aceea plângea la gândul că între filipeni erau unii care se gândeau la foloasele lor şi nu ale lui Hristos, unii care se purtau ca vrăjmaşi ai crucii lui Hristos (Filipeni 3.18). Dacă pleava este destinată focului, cum putem oare tolera pleavă în vieţile noastre?

Nu putem avea părtăşie deplină cu Domnul Isus, dacă în viaţa noastră simt lucruri care îl întristează sau dacă nu suntem una în gândire cu El. Părtăşie însemnează a avea aceeaşi gândire şi acelaşi scop, a avea în comun parte la aceleaşi lucruri. Iată de ce, odată vom apărea în faţa scaunului de judecată al lui Hristos. Atunci, toată viaţa noastră: ce-am gândit, ce-am spus, izvoarele din care s-a tras viaţa noastră (Evrei 4.12,13) vor fi prezentate în lumina lui Dumnezeu. Atunci vom vedea toate lucrurile în aceeaşi lumină în care le-a văzut din totdeauna Hristos. Iar atunci, vom judeca orice lucru exact aşa cum l-a judecat mereu El. Atunci va fi armonie deplină şi unitate de gândire între Domnul şi noi. Din acel moment părtăşia noastră cu Domnul Isus va fi perfectă.

Dar, pentru că ştim din experienţă cât de scumpă este părtăşia cu Domnul Isus, dorim să ne bucurăm de ea, chiar când suntem pe pământ şi cât mai mult cu putinţă. Dacă il iubesc cu adevărat pe Domnul Isus, doresc cu siguranţă ca inima Lui să se bucure când priveşte jos la noi, la mine personal. în acest caz, nu pot să tolerez în viaţa mea lucruri care L-ar întrista. Ba mai mult, doresc clipa când mă voi arăta împreună cu El şi când voi vedea orice lucru aşa cum îl vede El. Desigur, doresc să-l fiu plăcut chiar de aici, de pe pământ. Mă voi lasa spălat de El, voi coborî la vânturătoare ca să înlăture El pleava din viaţa mea; iar din dragoste pentru Domnul voi îndemna şi pe fraţii sau surorile mele, tineri ori bătrâni, să facă la fel.

„Spală-te şi unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale si coboară la arie. Să nu te faci cunoscută lui, până va termina de mâncat şi de băut" (versetul 3).

Dacă vrem ca Domnul să ne cearnă, dorinţa aceasta va avea efect sfinţitor, curăţitor în vieţile noastre practice. Poate cineva care se roagă potrivit Psalmului 19.12-14 şi Psalmului 139.23, 24 să fie indiferent cu privire la umblarea lui zilnică? Este cu neputinţă. Dacă aşteptăm pe Domnul Isus să vină curând, nu ne va face această nădejde să ne curăţim (1 Ioan 3.3; Apocalipsa 22.11, 12)? Tot aşa, dacă venim la Domnul Isus să ne curăţească, rezultatul este că suntem curăţiţi. Avem la îndemână apa Cuvântului lui Dumnezeu, aplicat la inimile şi conştiinţele noastre (Efeseni 5.26; 1 Petru 2.22; Psalmul 119.9,11,176; Psalmul 19.8-12). Punem noi oare vieţile, părerile, gândurile, sub cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu? Pe lângă citirea Cuvântului lui Dumnezeu este şi trăirea lui în viaţa noastră de fiecare zi? „...şi unge-te!" Ungerea se poate referi la faptul că cineva are pe Duhul Sfânt, care locuieşte în el şi totodată la lumina şi pătrunderea în planurile lui Dumnezeu (1 Ioan 2.20,27; 2 Corinteni 1.21,22). Aceasta este partea tuturor celor ce au crezut „Evanghelia mântuirii voastre" (Efeseni 1.13; 1 Corinteni 15.1-4).

Desigur, nu ne gândim că aici este vorba, în legătură cu ungerea lui Rut, de lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt. Aici este vorba de o ungere în afară, exterioară. Cu alte cuvinte, este arătarea în afară a ungerii lăuntrice şi aceasta este o problemă de răspundere personală. Efesenilor li se spunea: „Fiţi plini de Duh" (Efeseni 5.18) iar despre Ştefan se spune că era „plin de Duh Sfânt" (Faptele Apostolilor 6.8; 7.55). Aceasta înseamnă că întreaga lui viaţă şi fiinţă erau caracterizate de Duhul Sfânt. El nu-şi făcea voia proprie, ci era predat în întregime călăuzirii Duhului Sfânt (Galateni 5.17). O astfel de viaţă II slăveşte pe Domnul Isus şi Ii bucură inima (Ioan 16.14-16).

„Apoi îmbracă-te cu hainele tale" — în Scriptură, hainele înfăţişează obiceiurile şi deprinderile noastre, comportarea noastră. Cu alte cuvinte, ele vorbesc despre felul cum ne văd alţii. Ne-am îmbrăcat oare cu hainele noastre? Purtăm noi frumoasa haină de creştin? La Efeseni 1.6 se spune că suntem acceptaţi în Cel Preaiubit (Domnul Isus Hristos). Aşa cum Dumnezeu a îmbrăcat odinioară pe Adam şi Eva cu piei de animale (Geneza 3.21), tot aşa ne îmbracă si pe noi azi cu desăvârşirea si scumpătatea Celui Preaiubit, da! chiar cu Preaiubitul Său.

Mai mult, în Efeseni 2.10 ne simt prezentate hainele pe care Dumnezeu ni le-a dat să le îmbrăcăm cât suntem pe pământ. „Căci noi suntem lucrarea Lui şi suntem creaţi în El pentru faptele bune pe care le-a rânduit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele." Este limpede că Rut se îmbrăcase cu haine, aşa cum o îndemnase Naomi. Este important nu numai să te îmbraci, ci şi cu ce te îmbraci. Cât de adesea ne îmbrăcăm cu haine din materiale diferite: de exemplu, de lână şi de in (Deuteronom 22.11)! Aceasta înfăţişează o viaţă trăită după principiile amestecăturii celor cereşti cu cele pământeşti. Nu ne putem prezenta înaintea lui Dumnezeu, la cernerea Lui, într-o asemenea ţinută! Facă Domnul ca să se poată spune şi despre noi cum se spune în Apocalipsa 7.14 despre mulţimea îmbrăcată în alb: „Ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului". „Fericiţi cei ce-şi spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieţii şi să intre pe porţi în cetate". Numai spălaţi, unşi şi îmbrăcaţi în chip potrivit ne putem COBORÎ la arie. Să luăm bine seama: El ne poate lucra când ne coborâm ca să ne lăsăm în mâna Lui. Este ceva greu de conceput pentru mândria umană! Dar când învăţăm de la Cel ce este blând şi smerit cu inima, suntem pregătiţi să facem acest lucru.

"Să nu te faci cunoscută lui până va termina de mâncat şi de băut. Şi când se va duce să se culce, înseamnă-ţi locul unde se culcă, apoi du-te, descopere-i picioarele şi culcă-te; şi el însuţi îţi va spune ce trebuie să faci" (Rut 3.4).

Ce înseamnă „să cobori"? înţelegem clar acest lucru când realizăm ce însemna pentru Boaz să mănânce, să bea şi să se culce. Texte ca Ioan 4.32-34; Matei 28.1,6; 1 Petru 1.2 ne ajută să înţelegem. Mâncarea Domnului Isus a fost să facă voia Tatălui Său, iar această voie a însemnat mergerea la cruce, în mormânt (Evrei 10.5-10). Iar potrivit cu 1 Petru 1.2, fiecare credincios a fost adus la „ascultarea şi stropirea cu sângele lui Hristos", cu alte cuvinte, la viaţa şi moartea Domnului Isus. Am fost aduşi acolo potrivit cu planurile lui Dumnezeu, prin sfinţirea lucrată de Duhul Sfânt, iar acolo găsim ascultarea Domnului Isus Hristos. Această ascultare trebuie să se găsească şi în noi, iar stropirea cu sânge ne dă siguranţa că nu mai suntem sub vreo condamnare. Oricum, vedem aici în Rut aspectul practic al acestui adevăr, primit în inimi şi în vieţi. Rut trebuia să mărturisească (ca prefigurare sau ca tip) despre viaţa Domnului Isus pe pământ. Ea II prezintă pe El ca făcând voia Tatălui în ascultare desăvârşită, şi din această pricină, ea a învăţat să asculte. Omul vechi, firea noastră coruptă, nu ascultă. Numai omul cel nou doreşte şi poate să asculte. De aceea, este o nevoie absolută să realizăm în mod practic ce înseamnă să fi murit împreună cu Hristos, pentru că numai atunci viaţa cea nouă este liberă să lucreze în noi. La Coloseni 3.3 se spune: „Căci voi aţi murit". La Romani 6.2-11 suntem îndemnaţi să ne însuşim personal această poziţie. Iar la 2 Corinteni 4.10 vedem cum se realizează ea: „Purtăm totdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus, pentru ca şi viaţa lui Isus să fie arătată în trupul nostru". Dacă realizăm aceasta, atunci înţelegem ce înseamnă să cobori la arie. înseamnă să ne înfrângem voinţa şi să mărturisim în mod practic: „Ştiu bine că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea (carnea) mea." Rut trebuia să-i descopere picioarele lui Boaz şi să se culce la picioarele lui. Aceasta arată cum se identifică inima cu Domnul Hristos, în moartea Lui.

Care este urmarea acestui fapt? „Şi el însuţi îţi va spune ce să faci". Iată într-adevăr rezultatul binecuvântat al faptului că cel credincios ia în mod conştient poziţia „ascultării şi a stropirii în sângele lui Isus Hristos". Atunci învăţăm să ascultăm, nu numai din viata Domnului Isus, căci EL ÎNSUSI ne va învăţa ascultarea. In părtăşie personală cu El, El ne învaţă cum să acţionăm în orice situaţie. Ce scump este pentru inima credinciosului să fie învăţat şi călăuzit în acest fel! în Psalmul 32.8 David vorbeşte despre o sfătuire cu ochiul. Numai când avem părtăşie personală cu Domnul Isus putem înţelege ce ne spun ochii Lui. El Este Cel ce S-a dat pe Sine însuşi la moarte pentru noi şi El doreşte să ne conducă dincolo de mormânt, cu aceeaşi iubire cu care a mers la moarte pentru noi. Aici este prezentat ca şi când chiar din mormântul la care L-a dus iubirea Lui pentru noi, chiar de acolo, El vroia să ne conducă pe fiecare în parte. El este „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine." Pot avea părtăşie cu El şi El vrea să mă aducă în această părtăşie. EL îmi vorbeşte cu glasul Lui cel dulce, dar acest glas este acelaşi glas care a strigat de pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Pentru mine a strigat El atunci. Să nu doresc oare să-mi iau locul alături de El? Datoria mea este să ascult de El. Poate fi prezentată această datorie mai atrăgător? Iată cum s-a exprimat Rut: „Voi face tot ce-mi spui".

Ce satisfacţie va fi simtit Naomi la auzul acestor cuvinte, care exprimau ascultarea! Dar ce satis facţie aduce inimii Domnului Isus să vadă ascultare în noi! Naomi ştia bine ce face Boaz şi unde se afla. Ea ştia care este comportarea potrivită pentru cineva care vroia să fie aproape de el ca să primească ceva de la el. Tot aşa, între credincioşi sunt unii (Domnul să dea acest har la cât mai mulţi, iar scriitorul acestor rânduri să fie printre ei!) care trăiesc atât de aproape de Domnul, care se bucură de o asemenea părtăşie cu El încât Ii ştiu bine lucrările, ştiu unde este, ce face, care trebuie să fie atitudinea potrivită în prezenţa Lui. „îţi va arăta tot ce trebuie să faci." Dacă ţelul acestor credincioşi este cu adevărat să ne aducă la El ca să-I auzim cuvintele, atunci să fim siguri că ei ne vorbesc potrivit cu gândul lui Dumnezeu. Ce mult se bucură Domnul când tinerii credincioşi ascultă asemenea sfaturi şi răspund cu cuvintele: „Voi face tot ce spui!" Şi cât se bucură şi cei care dau sfaturi din partea lui Dumnezeu, să audă un asemenea răspuns (1 Ioan 2.28; 2 loan 4; Evrei 13.17).

„Rut s-a coborât la arie şi a făcut tot ce-i poruncise soacra ei" (versetul 6). Rut nu a spus numai cu vorba că va face tot ce i-a spus Naomi, ci ea a înfăptuit ceea ce i s-a spus. Cu alte cuvinte, nu era vorba de o manifestare impulsivă de sentimentalitate, ci era dorinţa adâncă a inimii ei să fie ascultătoare. Pentru ea era de ajuns un cuvânt spus de Dumnezeu.

Moise a fost cel care a primit legile şi orânduirile lui Dumnezeu (Exodul 17.14; 24.3-7; Deuteronom 31.24-26). Domnul Isus le-a confirmat apoi, cu autoritatea Lui care nu dă greş (infailibilă), vezi Ioan 5.46, 47. Acum, când Naomi nu mai era sub influenţa rătăcitoare a lui Moab, când şi-a reamintit de Boaz, din nou i-au venit în minte rânduielile lui Dumnezeu. Ea putea fi sigură acum că Dumnezeu, în harul şi înţelepciunea Lui îi poartă de grijă, chiar şi în împrejurările aparte prin care trecea (vezi Levitic 25, Numeri 35, Deuteronom 35). Cuvântul scris al lui Dumnezeu era de ajuns pentru această femeie simplă. Nu-i mai trebuia nimic în plus. Ea putea s-o înveţe pe Rut în căile şi gândurile lui Dumnezeu. Pentru Rut, care era o moabită săracă, întoarsă la Dumnezeu de curând, o vorbă din Cuvântul lui Dumnezeu era de ajuns. Nu avea nevoie de

nici o altă confirmare. Cuvântul lui Dumnezeu i-a dat puterea divină de a face ceea ce avea de făcut: să se ducă direct la Boaz, să se aşeze la picioarele lui şi să-i ceară lui personal să fie răscumpărătorul şi să-i ofere binele de a se putea bucura de rezultatele minunate ale iubirii şi puterii răscumpărătoare. Intr-o clipă, Rut, timida culegătore de spice, devine încrezătoare şi poate face cu curaj cererea sa. Ea cerea lucruri mari, dar le cerea potrivit cu voia descoperită a lui Dumnezeu, aşa că era îndreptăţită în ceea ce cerea. Ce gând minunat! Nu avea nevoie de nici un intermediar: Cuvântul lui Dumnezeu îi era suficient.

Să luăm seama însă: şi pentru Boaz era suficient Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a făcut nici o obiecţiune, nici nu s-a gândit la aşa ceva. El i-a dat lui Rut ceea ce ceruse, pentru că cererea ei era întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Şi pentru Adevăratul Boaz, un singur Cuvânt din Scriptură era de mare preţ. Aşa a venit El din cer pe pământ. Dar şi Satan cunoştea destul de bine faptul că Scriptura este de ajuns, căci Domnul nostru i-a închis gura doar cu un cuvânt, cu un verset din Cartea Sfântă (Matei 4.1-11).

Ce lecţie însemnată avem de învăţat! Pentru Dumnezeu, pentru Domnul Isus, o singură idee din Cuvântul scris al lui Dumnezeu era de ajuns. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri" (Psalmul 119.89). Este la fel şi cu noi? Ne dăm oare seama că un singur verset din Scriptură este suficient ca să-i răspundă lui Satan când ne ispiteşte? Mai mult, un verset din Scriptură este suficient ca să putem răspunde necredincioşilor, când ne cer socoteală de faptele şi purtarea noastră. Noi ne gândim adesea: „De ce să le răspundem cu Scriptura, când ei n-o cred?" Dar Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, are în el puterea de convingere, deşi Cel Rău nu vrea să recunoască acest lucru.

Deci Rut s-a dus la acela care era singurul vrednic să-i împlinească toate dorinţele. Dar ea a trebuit să coboare la arie. De fapt, învăţăm din Cuvânt că atitudinea potrivită a credinciosului când se află în prezenţa Tatălui, a Domnului Isus este să se smerească. în versetul 4 vedem ce înseamnă „să se coboare": este judecata de sine a eului şi iden tificarea cu Hristos în moartea Sa. înseamnă să ne coborâm de pe tronul pe care ne doreşte aşezaţi firea păcătoasă (carnea) şi să acceptăm condamnarea la moarte pe care Dumnezeu a pronunţat-o asupra firii noastre păcătoase. Să luăm seama: Dumnezeu n-a condamnat la moarte numai faptele noastre, numai acţiunile noastre: El a pronunţat sentinţa de moarte asupra a tot ce suntem în noi înşine — asupra omului în întregime. Rut nu avea acestă înţelegere, dar a aplicat-o în viaţa ei practică. Ea a aplicat Cuvântul lui Dumnezeu la viaţa ei de fiecare zi.

„Boaz a mâncat si a băut si inima îi era veselă. S-a dus şi s-a culcat la marginea unui stog. Rut a venit atunci încet de tot, i-a descoperit picioarele" (versetul 7).

Mai înainte, l-am văzut pe Boaz mâncând şi bând, ca o semnificaţie tipică a felului cum Domnul Isus a împlinit voia Tatălui (Ioan 4.32-34). Acum, înţelegem că inima lui Boaz era fericită. Ce bucurie va fi fost în inima Domnului Isus după ce a împlinit lucrarea de la cruce! ... „Pentru bucuria care îi era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea" (Evrei 12.2).

Problema păcatului a fost rezolvată pentru totdeauna. Dumnezeul necinstit de oameni a fost revelat şi glorificat deplin. Hristos a răscumpărat Biserica, pe care a iubit-o atât de mult (Efeseni 5.25) şi care este a Sa. Mai mult, întreaga creaţie este adusă înapoi la Dumnezeu în perfectă armonie (Coloseni 1.20). Ce bucurie vor fi produs în inima Domnului Isus aceste lucruri! Primul verset din Psalmul 22 descrie simţămintele prin care a trecut Domnul nostru, prin adâncile agonii ale crucii. El a fost părăsit de Dumnezeu, a purtat păcatele noastre şi a fost făcut păcat pentru noi. Dar la versetul 22 în acelaşi psalm, Domnul Hristos spune: „Voi vesti Numele Tău fraţilor Mei şi Te voi lăuda în mijlocul adunării". Iar la versetul 25: „In adunarea cea mare, de la Tine este lauda Mea". Dacă petrecem şi noi din timpul nostru singuri cu El, aşa cum a fost Rut cu Boaz, atunci putem mărturisi despre bucuria Lui. Nu putem înţelege şi vedea acestă bucurie, dacă suntem ocupaţi numai cu ceea ce am primit noi de la El, dacă privim tot la noi înşine. Adesea inimile noastre sunt egocentrice.

Mai vedem încă ceva: Boaz terminase cernerea. Boabele erau separate de pleavă. Nu-I va fi plăcut Domnului Isus să ne vadă fără pleavă, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfinţi şi fără pată" (Efeseni 5.27)? El S-a dat pe Sine însuşi pentru Adunare „ca s-o sfinţească, prin spălarea cu apă, prin Cuvânt" (versetul 27). Ce bucurie nespusă va fi pentru Domnul Isus să vadă Adunarea slăvită şi fără pată, în ceruri! Dar nu-L bucură să ne vadă în această condiţie chiar aici, pe pământ? Cât de puţin ar fi într-o asemenea stare, ei sunt totuşi bucuria Domnului nostru!

Da. Inima lui Boaz era bucuroasă: se terminase cernerea, acum avea hambare pline cu recoltă, bob cu bob. Nu vedem în aceasta expresia unei „plămădeli noi, fără aluat" (1 Corinteni 5.7,8)? Este un alt fel de a prezenta acele vase de întrebuinţare de cinste care s-au curăţit de vasele pentru necinste şi acum „urmăresc dreptatea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei care caută pe Domnul dintr-o inimă curată" (2 Timotei 2.19-22). El nu poate fi probabil prezent acolo unde este nedreptate sau unde pleava nu poate fi înlăturată. Hristos, Cel care a înlăturat păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26), este Cel lepădat de lume, răstignit şi îngropat. In icoană (tip), Rut s-a identificat cu El când i-a dezvelit picioarele şi s-a aşezat lângă Boaz. Este prefigurat ceea ce se spune la Romani 6.4: „Noi, deci, prin botezul pentru moarte, am fost îngropaţi împreună cu El". Desigur, aici este implicat nu atât actul botezului, cât realizarea practică a acestui adevăr în viaţa noastră de fiecare zi. Şi să nu uităm că acest adevăr îşi găseşte aplicare şi în viaţa adunării, căci în adunare putem înfăptui această anulare a omului vechi şi separarea completă de lume.

„La miezul nopţii, omul s-a speriat; s-a plecat şi iată, o femeie era culcată la picioarele lui" (versetul 8). Am ajuns aici la asemănarea cu un moment hotărâtor din istoria bisericii, aşa cum o descrie Domnul în Apocalipsa 2 şi 3. In ultima parte a capitolului este prezentată biserica din Tiatira. Putem vedea biserica catolică în plinătatea puterii ei în timpul întunecatei epoci a evului mediu. Dar era totuşi coruptă şi a refuzat să se pocăiască. De aceea Dumnezeu trebuia s-o judece. Şi totuşi, era o rămăşiţă credincioasă, care arăta dragoste, credinţă, slujire, răbdare şi ale cărei fapte de pe urmă erau mai multe ca cele dintâi. De aceea, Domnul o lasă deoparte ca un tot. Domnul nu mai recunoaşte Tiatira, deşi ea va rămâne până la venirea Lui. în loc, Domnul aduce un nou început ca o mărturie, o mărturie care nu mai este a întregii biserici, cum a fost cu primele patru biserici din Apocalipsa. Această mărturie este găsită în Reformă. Dar care este condiţia acestei noi mărturii? Ce s-a întâmplat după moartea reformatorilor? Este ceea ce găsim în biserica din Sardes: „îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort". Totuşi în Sardes este o rămăşiţă, căci i se spune: „ai câteva nume care nu şi-au pătat hainele", dar nu se spune nimic pozitiv despre această rămăşiţă provenită din Tiatira, decât „unii nu şi-au pătat hainele". Aceasta era starea protestantismului, încă de pe vremea lui Napoleon.

Apoi, vedem lucrarea Duhului Sfânt. în multe ţări, dar mai ales în cele protestante, suflete s-au întors la Dumnezeu. Ei s-au separat de religiile oficiale moarte şi de lume şi au arătat în viaţa şi căile lor viaţa din Dumnezeu. Era o trezire. Aşa cred că putem înţelege faptul că Boaz a devenit conştient că la picioarele lui se afla o femeie. în anii de după ocuparea Europei de către Franţa sub Napoleon, Domnul a putut recunoaşte în mulţi oameni o condiţie spirituală cu care Se putea identifica El însuşi. Aceasta sugerează condiţia adunării din Filadelfia.

„El i-a zis: „Cine eşti tu?". Ea a răspuns: „Eu simt Rut, slujnica ta. întinde-ţi poala peste slujnica ta, căci ai dreptul de răscumpărare" (versetul 9). Oare nu cunoştea Boaz pe Rut? Nu cunoaşte Domnul pe creştinii din ultimul veac? Fără îndoială că Boaz o cunoştea pe Rut şi că Domnul îi cunoaşte bine pe credincioşii Săi, dar este un fapt: ei nu se cunosc între ei. Ca să răspundă lui Boaz, Rut a trebuit să spună cine era. De fapt, aşa o întrebase Boaz.

Dacă citim scrierile din ultimul secol cât de cât în ordine cronologică, vedem că credincioşii au devenit din ce în ce mai mult conştienţi despre privilegiile legate de poziţia creştinului.

Mai întâi, ei au realizat că Dumnezeu este deplin satisfăcut cu lucrarea împlinită a Domnului Isus. Pe acest temei, oricine crede în El poate avea pace cu Dumnezeu şi devine copil al lui Dumnezeu.

Apoi, înţelege că lucrarea Domnului nostru este deplin eficace cu privire la poziţia omului: nu numai cu privire la păcatele omului, ci şi cu privire la păcat ca rădăcină de păcate sau ca fire păcătoasă. De aici decurge înţelegerea adevărului că suntem identificaţi în moartea şi învierea lui Hristos şi aşezaţi cu El în locurile cereşti. A devenit mai cunoscută relaţia minunată dintre Hristos şi trupul Său, Biserica, a crescut siguranţa cu privire la venirea Lui din nou, care se va petrece în curând. Există la unii credincioşi o mai bună înţelegere a adevăratului caracter şi a poziţiei Adunării.

Ce bun este Domnul nostru, care ne opreşte cu o întrebare şi ne face să reflectăm cu privire la adevărata noastră poziţie, ca să putem fi în stare să-i spunem ce suntem prin harul Său!

Răspunsul lui Rut a fost frumos. Ea avea vin caracter moral frumos: smerenie, supunere, modes tie. Avea însă, totodată, o inimă care tânjea după tot ceea ce îi putea oferi bunătatea şi belşugul divin. Naomi îi spusese despre „ruda" lor. Inima ei se baza pe această rudă. Ea ştia că face parte dintr-o anumită familie! Ea se întemeia pe promisiunile lui Dumnezeu şi înţelegea ce avea să facă Boaz. Se numea pe ea însăşi slujnica lui, mărturisind că era lipsită de ajutor şi recunoscând că scăparea ei era prin har, numai prin har.

Rut nu se numeşte acum moabită. Ea era conştientă de relaţia de familie cu Boaz. Primul lucru pe care credinciosul trebuie să-l înveţe este că el nu mai este un biet păcătos, ci că aparţine familiei lui Dumnezeu. Nu este deloc o dovadă de smerenie pentru un credincios să spună mereu: „Simt un prăpădit; iartă-mi, te rog, păcatele!" O asemenea manifestare înseamnă ignoranţă cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, ignoranţă cu privire la eficacitatea infinit de mare a lucrării de pe cruce a Domnului Isus. Domnul nu-i poate arăta unui asemenea credincios toată bogăţia pe care i-a pregătit-o, câtă vreme el nu se bucură că are pace cu Dumnezeu, că a fost eliberat şi mântuit. Pătrundem mai adânc în gândurile lui Dumnezeu numai când inima îşi găseşte deplină pace în privinţa păcatelor.

Rut era deplin conştientă de poziţia ei şi totuşi se numeşte slujnica lui Boaz. Inima ei nu dorea nimic mai mult şi nimic mai puţin decât să-l cunoască pe el, în toată bunătatea şi harul lui. Putem spune şi noi împreună cu ea: „Tu eşti Domnul meu. Prin har, este slavă pentru mine să-Ţi aparţin!" O cântare a creştinilor olandezi cuprinde următorul vers: „Este o mai mare onoare să-Ţi fiu rob Ţie, decât să domnesc peste întreg pământul!"

Rut apela la Boaz ca la cel ce avea dreptul de răscumpărare, dar îşi arăta starea de sărăcie şi lipsa de ajutor în care era prin ea însăşi. Cloşca îşi întinde aripile ocrotitoare peste puii ei plăpânzi, când aceştia sunt în pericol. Când David era fugărit de Saul, se adresează Domnului cu cuvintele: „Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine! Căci la Tine caută adăpost sufletul meu; la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare, până vor trece nenorocirile" (Psalmul 57.1). Vezi de asemenea Psalm 36.7; 61.4; 91.4; Matei 23.37 etc.

Avem, fără îndoială, vin exemplu splendid în Rut despre credinţă şi despre cum lucrează credinţa. Credinţa biruieşte lumea (1 Ioan 5.4) şi apoi întoarce sufletele către Dumnezeu, cu încredere deplină şi evidentă. Credinţa îşi ia locul care îi revine în afara taberii, dar în acelaşi timp dincolo de perdeaua dinlăuntru a templului (Evrei 13.1113). Acest lucru îl vedem despre Rut încă din capitolul 1, când s-a identificat cu Naomi. Ca o adevărată fiică a lui Avraam, ea a vrut să părăsească pentru Naomi casa tatălui ei, familia şi ţara ei şi să pornească spre o ţară necunoscută. Poporul lui Naomi avea să fie poporul ei, iar Dumnezeul lui Naomi, Dumnezeul ei. Credinţa ei a biruit lumea, iar ea şi-a luat locul „afară din tabără."

În capitolul 3 ne este înfăţişat un alt aspect al credinţei: aici credinţa lui Rut era deopotrivă cu măreţia tuturor care îi aprţineau lui Boaz. Boaz era într-o poziţie cu mult mai mare decât cea a lui Rut.

In definitiv, ea nu era decât o culegătoare de spice de pe câmp şi ea nu se socotea vrednică să se compare cu slujnicele lui Boaz (2.13). Şi totuşi, ea nu cerea nimic altceva decât pe Boaz. Culegătoarea de spice vroia să devină soţie. Astfel, ea nu numai că avea să primească moştenirea lui Elimelec, dar urma să şi împărtăşească bogăţiile imense ale „bărbatului puternic şi bogat".

Credinţa dă îndrăzneală în urmărirea scopului, dar aceasta se face prin călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu a plănuit cu mult timp înainte lucrurile pe care le primim prin credinţă. Tainele minunate ale lui Dumnezeu şi nemărginite ale harului, sfaturile Lui veşnice, hotărârile Lui cu privire la Răscumpărător ca şi credincioşia desă vârşită a Răscumpărătorului, toate sunt garanţie că prin credinţă putem obţine ceea ce cerem. Credinţa nu este niciodată prea îndrăzneaţă, pentru că totdeauna drepturile pe care le oferă credinciosului planurile lui Dumnezeu sunt mai mari decât ce îndrăzneşte să ceară credinţa omului credincios.

„Şi el a zis: „Fii binecuvântată de Domnul, fiica mea! Tu ai arătat mai multă bunătate la sfârşit decât la început, pentru că n-ai umblat după bărbaţi tineri, săraci sau bogaţi" (versetul 10).

Întocmai cum vedem drumul credinţei la Rut, tot aşa vedem drumul harului la Boaz. Harul încurajează sufletul, îl inspiră la încredere, apoi harul răspunde acestei încrederi. Harul răsplăteşte încrederea pe care el a lucrat-o. Găsim caracterul harului în întreaga Scriptură. Dacă Duhul Sfânt încredinţează pe un păcătos şi îl determină să-şi mărturisească păcatele înaintea Dumnezeului drept şi sfânt, apoi păcătosul face acest lucru, în temeiul încrederii pe care Duhul Sfânt a trezit-o în inima lui. Păcătosul lucrat de Duhul Sfânt se încrede în bunătatea Dumnezeului sfânt şi drept. Dacă un asemenea păcătos ar privi numai la mulţimea şi la gravitatea păcatelor sale, atunci ar fugi cât mai mult cu putinţă departe de Dumnezeu. El ar gândi că sfinţenia desăvârşită a lui Dumnezeu îl face să ştie numai despre condamnarea sa veşnică pentru păcat.

Putem vedea lucrarea harului şi când Dumnezeu lucrează cu ai Săi. Când Dumnezeu i-a chemat pe Moise, Ghedeon şi pe Ieremia în slujba Sa, El a găsit inimi tremurânde, pline de frică (Exod 3.4; Judecători 6; Ieremia 1). Totuşi, în harul Său, El i-a pregătit pentru binecuvântările pe

care El avea să li le dea. Iar Ioan 4 străluceşte prin prezentarea trăsăturilor harului. Domnul Isus a descoperit toată bunătatea lui Dumnezeu vinei sărmane femei păcătoase: bunătatea lui Dumnezeu ca Cel ce dăruieşte. Iar Domnul Isus a făcut aceasta pentru ca in inima femeii să-şi facă loc încrederea şi astfel să vină cu păcatele ei la Domnul Isus.

Vedem acelaşi har în Boaz. Ce tact admirabil, ce purtare dreaptă arăta şi cum prin ele o încuraja pe Rut în capitolul 2! Iar acum este gata să împlinească toate dorinţele pe care le-a trezit în ea, lucrând încrederea în inima ei. El n-a dezamăgit-o!

Prin naştere, Rut era „fără Hristos, iară drept de cetăţenie în Israel, străină de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume" (Efeseni 2.12). Dar acum ea se întorsese la Dumnezeu, Dumnezeul poporului Său, şi Boaz recunoştea că ea aparţinea acestui popor. Prin ur mare, ea era unită, era legată cu Domnul Dum nezeu. De aceea, ea avea dreptul la binecuvântările Lui, drept pe care El, în infinita Lui îndurare îl dă poporului Său. Iată ce implică cuvintele lui Boaz: „Fii binecuvântată de Domnul!" El însă arată că are o relaţie personală cu Rut, căci o numeşte „fiica mea". A adoptat-o, ca pe o adevărată fiică a lui Israel. In chip firesc, ea nu era o fiică a lui Israel şi nu avea nici un drept de moştenire; mai mult, nu era nici o legătură între ea şi Boaz. Ca să fie adusă la poziţia de privilegiu, trebuiau făcuţi anumiţi paşi, trebuiau depăşite anumite greutăţi, pentru ca Rut să-şi poată lua locul în mod public ca israelită şi ca soţie a lui Boaz. Inima lui Boaz recunoştea însă drepturile lui Rut şi-i spune despre aceasta. Ce mult a încurajat-o acest lucru!

Încă din capitolul 2.11 Boaz se referea la pur-tarea plină de amabilitate a lui Rut, pe care a dovedit-o din primul moment. Dar în final ce însemna această amabilite? In nici vin caz nu era urmărirea unor dorinţe şi pofte ale inimii proprii, ci era recunoaştera drepturilor lui Boaz asupra ei, potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ea acţiona potrivit cu aceste drepturi. Dumnezeu apreciază o asemenea atitudine si la noi.

Inima noastră doreşte să meargă pe propriile ei căi. Ea doreşte lucrurile lumii sau lucrurile fireşti. Dar Cel ce are drept asupra vieţilor noastre este Domnul. Dreptul pe care îl are El este dreptul dragostei, căci El a plătit preţul răscumpărării noastre. El a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, pentru ca ea să-I aparţină în întregime şi astfel să poată face din ea ceea ce doreşte El să fie (Efeseni 5.25-27). El a plătit pentru ea întregul preţ, a vândut tot ce avea ca s-o poată s-o aibă ca a Lui, numai a Lui (Matei 13.46). El „S-a golit pe Sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfăţişare a fost găsit ca vin om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce" (Filpeni 2.7-8). Iată preţul pe care l-a plătit ca să ne scape de pierzarea veşnică şi să ne dea cele mai înalte binecuvântări ale cerurilor. Plătind un astfel de preţ, nu are oare El drept asupra noastră? Negreşit, are. Are drept la iubirea noastră, la devotamentul nostru, la ascultarea noastră. El are dreptul la trupurile, sufletele şi duhurile noastre. Are drept asupra a tot ce avem şi suntem.

Cuvântul lui Dumnezeu mai aminteşte un motiv pentru care Dumnezeu are drept asupra noastră: El are dreptul la supunere din partea noastră, din pricină că El ne-a creat. La Coloseni 1.16 se spune că toate au fost create prin El şi pentru El. El a creat universul, El a creat omenirea ca să-I slujească şi să-L cinstească. Aceasta înseamnă că omul, în toate atributele şi capacităţile sale spirituale şi fizice a fost întocmit ca să poată sluji lui Dumnezeu. Cu siguranţă, capacităţile fizice şi mintale ale omului îşi pot împlini destinul pe care li l-a rânduit Dumnezeu când omul slujeşte Creatorului în deplină şi neştirbită ascultare. Augustin a spus: „Omul nu găseşte nici o odihnă, până ce nu află odihna în Dumnezeu." Iată de ce, în Deuteronom 6.5 putem citi: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta". Iar Domnul Isus adaugă referitor la acest verset şi „cu toată gândirea ta" (Marcu 12.30).

În al treilea rând, Evrei 1.1,2 ne spune că Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru are putere de stăpânire asupra tuturor lucrurilor. Toate lucrurile îi vor fi supuse Lui ca Fiu al Omului în cele din urmă, potrivit sfaturilor veşnice ale lui Dumnezeu (Psalm 8. Evrei 2.5-8; Coloseni 1.5).

Întrebarea este dacă noi recunoaştem acest împătrit drept al Domnului Isus asupra noastră. îi supunem Lui toate dorinţele şi problemele noastre? îi punem la orice pas întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?" îl întrebăm cu privire la profesia noastră, la viitorul nostru, la prieteniile noastre, la locul unde ne vrea să trăim, la felul cum ne mobilăm casa, la felul cum ne creştem copiii, la felul de muncă pentru care îi pregătim? îl întrebăm cu adevărat cu privire la orice amănunt privitor la viaţa noastră fizică, mintală sau spirituală? Oră de oră, minut de minut avem să-L întrebăm: „Doamne, ce vrei să fac?"

Cuvântul lui Dumnezeu este foarte limpede în această privinţă: „Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care voi L-aţi răstignit" (Faptele Apostolilor 2.36). Rut, la rândul ei, a învăţat din Cuvântul lui Dumnezeu că Boaz are drept de răscumpărare şi, prin urmare ea îi aparţine lui. De aceea ea s-a dus la el şi i s-a predat cu toate problemele şi cu viitorul ei. Şi, trebuie să observăm că inima lui Boaz a fost mişcată. El i s-a adresat cu admiraţie şi a lăudat-o. Şi, desigur, şi inima Domnului Isus este mişcată când venim la El de bunăvoie şi recunoaştem drepturile Lui asupra noastră şi ne predăm cu totul în mâinile Sale. Aceasta nu însemnează, desigur, că suntem liberi să facem cum ne place în această privinţă. Dumnezeu insistă ca toţi oamenii să recunoască autoritatea Fiului Său (Filipeni 2.9-11; Romani 10.9; Psalmul 2). Diferenţa este că putem face acest lucru de bunăvoie sau forţaţi. Dacă facem acest lucru cu inimă bucuroasă, pentru că iubim pe Cel ce ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4.19), atunci vom primi mărturia aprobării Sale. Ce gând uimitor! El ne cere ceea ce harul Său a lucrat în vieţile noastre şi ceea ce este în armonie cu gândurile Sale. Desigur, aceste lucruri trebuie să caracterizeze vieţile noastre. Suntem datori să fim într-o astfel de stare. Iar când aşa stau lucrurile, El ne încurajează şi ne aprobă. Am auzit oare glasul Lui aprobator?

Boaz o laudă pe Rut pentru că nu a căutat tineri, fie săraci, fie bogaţi. Este o dragoste ieftină când o fată lasă ca afecţiunile ei să fie orientate după bogăţiile unui tânăr. Dacă Rut ar fi umblat după un tânăr sărac, ea ar fi lucrat potrivit cu motive fireşti, curate. Dumnezeu a pus în inima omului iubirea: iubirea unui bărbat pentru o femeie şi a unei femei pentru un bărbat. Este un dar venit de la Dumnezeu, este un dar nobil. Dar în părtăşia noastră cu Domnul Isus nu intră nici chiar cel mai nobil simţământ firesc. Simţirile noastre ca şi inteligenţa noastră trebuiesc făcute roabe ascutării de Hristos. Când ele îi sunt predate Lui, abia atunci ele se dezvoltă din plin; atunci Creatorul însuşi îşi manifestă grija Lui faţă de ei, în aşa fel încât El să fie slăvit, iar noi, făpturile, să fim deplin satisfăcute.

„Acum, fiica mea, nu te teme, voi face pentru tine tot ce vei zice, căci toată cetatea ştie că eşti o femeie cinstită" (versetul 11).

Inima lui Boaz ar fi putut să dea înapoi de la Rut din cauza acţiunilor ei. Făcându-şi cererea, ea a trecut dincolo de limitele prescrise în mod explicit în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la cineva care are dreptul să fie răscumpărat. Dacă cineva se vânduse pe sine însuşi ca rob din pricina sărăciei, atunci cea mai apropiată rudă din familie, bărbat, era cel care trebuia să acţioneze ca răscumpărător. Iar dacă era vândută o moştenire din pricina sărăciei, fratele trebuia s-o răscumpere (Levitic 25.25,48,49). La Deuteronom 25 ni se prezintă cazul unor fraţi: unul moare fără să lase vreun fiu. Fratele rămas în viaţă era obligat să ia de soţie pe soţia celui ce a murit si să-i ridice sământă. Putem vedea deci, că potrivit cu litera legii, Boaz n-avea obligaţia să se căsătorească cu Rut, nici să răscumpere moştenirea lui Elimelec.

Dar îndurarea lui Boaz a fost mare, iar harul Boazului nostru este fără margini de bogat. Niciodată nu este dezamăgită credinţa care vine la El, aşteptând ceva de la El. Firea păcătoasă este într-adevăr deznădăjduită, căci Domnul nu împlineşte niciodată ceea ce cere ea. Domnul condamnă această fire păcătoasă. Harul se bucură când credinţa face cereri îndrăzneţe. Harul spune: „Deschide-ţi gura larg!" Credinţa poate să ceară ca munţi de greutăţi să fie daţi la o parte şi aruncaţi în mare şi aşa se întâmplă. Domnul nostru va răspunde totdeauna rugăciunilor făcute de credincioşi care îşi pun toată încrederea lor în El. Intr-o cântare creştină sunt următoarele versuri: „Viitorul, drumul şi soarta mea Le las în întregime în mâna Ta, O! Tată, căci Tu mă păstrezi".

Nu are importanţă cât de mult poate cere credinţa, harul aduce totdeauna răspunsul cuvenit. „Nu te teme!" Mai mult: „Voi face tot ce vei zice". Ce mult îi place Lui să ne punem încrederea în El.

„Căci toată cetatea ştie că eşti o femeie cinstită"... „O femeie cinstită este cununa bărbatului ei" (Proverbe 12.4). O asemenea femeie este descrisă în Proverbe 31.10-31, iar concluzia este redată în cuvintele: „Femeia care se teme de Domnul va fi lăudată". De ce? Pentru că „frica de Domnul este începutul înţelepciunii" (Proverbe 1.7).

O femeie preţioasă sau o femeie a virtuţilor este aceea care îşi ia locul în mijlocul familiei alături de soţul ei, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. O astfel de femeie este o femeie după inima lui Dumnezeu. Relaţia dintre un bărbat şi soţia sa este în creaţie o imagine (tip) a unirii dintre Hristos şi Biserică (Efeseni 5.23). Din aceasta putem înţelege că o soţie a virtuţilor este o imagine a Bisericii, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Boaz i-a spus lui Rut că era o femeie cinstită (virtuoasă). Ea nu era încă unită cu un bărbat, dar Boaz putea să distingă în ea caracteristicile unei femei virtuoase. Dar nu numai el, ci întreaga cetate văzuse în ea acest lucru. Cetatea este locul de administrare. Aici veneau bătrânii să discute şi să rezolve problemele curente. Bătrânii cetătii, administraţia localităţii vorbiseră despre ea şi cu toţii puteau atesta că Rut era o femeie după gândul lui Dumnezeu. Iată de ce Boaz putea să spună: „Voi face pentru tine tot ce vei zice".

Având în minte aceste lucruri, este bine să medităm la Proverbe 31. In acest capitol învăţăm care sunt caracteristicile practice ale Bisericii lui Dumnezeu. In lumina acestora face să ne întrebăm: „Găseşte Dumnezeu aceste trăsături şi în noi, atât ca adunare cât şi ca persoane separate?"

La începutul ultimului veac, Domnul putea să vadă aceste caracteristici în câţiva credincioşi. El putea să vadă ascultarea lor de El Insuşi si de Cuvântul Său, şi inima Lui, a Domnului, se încredea în ei. Ei îi recunoşteau autoritatea (Apocalipsa 3.8). El vedea ce plini de râvnă sunt ei pentru cauza Lui. Casa Lui a devenit pasiunea lor. El putea vedea cu câtă grijă se ocupă ei de membrii aceleaşi familii (Filadelfia înseamnă „dragoste de fraţi"). Ei erau harnici în a vesti Evanghelia celor „nenorociţi" şi ,lipsiţi" (Proverbe 31.20). „Poarta" poporului Său a putut vedea acest lucru, care a devenit cunoscut în creştinătate. De aceea, Domnul S-a putut uni cu aceşti credincioşi şi a putut să-i socotească drept o mărturie publică pentru El.

„Este adevărat că am drept de răscumpărare, dar este o altă rudă mai apropiată decât mine care are dreptul de răscumpărare. Rămâi peste noapte aici. Şi mâine, dacă vrea să te răscumpere, bine; dar dacă nu are plăcerea să te răscumpere, atunci te voi răscumpăra eu. Viu este Domnul. Culcă-te aici, până dimineaţa" (versetele 12 şi 13).

Aparent, Boaz n-a fost surprins de cererea lui Rut. Prin har, el voia s-o aducă aproape de el, pentru că el era singurul care o putea ajuta. Dar el nu a acţionat în mod impulsiv sau frivol, fără să se gândească la urmările posibile ale acţiunii sale. Trebuiau soluţionate încă anumite probleme şi el le cunoştea mult mai bine decât Rut.

Domnul Isus ne cunoaşte inimile si stie împrejurările prin care trecem. In Isaia 46 El spune: „Eu sunt Dumnezeu şi nu este altul ca Mine, spunând sfârşitul de la început şi cu mult înainte ceea ce nu este încă împlinit" (versetele 9,10). Iar în Psalmul 139 scriitorul spune: „Şi de departe îmi pătrunzi gândurile;..Căci nu-mi ajunge cuvântul pe buze şi Tu, Doamne, îl cunoşti întocmai". Domnul lucrează în inimile noastre prin Duhul Sfânt ca să ne predăm în totul, cu deplină încredere Lui. Aşa învăţăm că El ne poate elibera de orice robie şi că numai prin El putem căpăta moştenirea cu cei sfinţiţi. Dar Domnul nostru ştie că până să ajungem aici sunt multe greutăţi de învins. Da, sunt multe greutăţi, dar pentru El nu sunt nici greutăţi nici imposibilităţi. El ne spune cu toată bucuria că El este Răscumpărătorul şi că este gata să facă tot ce-i cerem prin credinţă. Greutăţi sunt pentru noi, nu pentru El. Avem o inimă vicleană, iar drumul prin experienţele de la Romani 7 este adesea lung şi anevoios. Domnul nu ne poate ajuta până ce nu ajungem şi noi la strigătul dureros: „O! nenorocitul de mine, cine mă va scăpa de acest trup de moarte?" Trebuie să înţelegem bine că legea este neputincioasă, nu ne ajută să trăim o viaţă sfântă. Legea nu poate să ducă pe omul cu firea lui păcătoasă la slujirea lui Dumnezeu, nici să-l elibereze de puterea păcatului. In capitolul următor vom stărui mai mult asupra acestui punct.

Boaz a zis lui Rut: „Culcă-te aici până dimineaţă!" Ea venise noaptea şi a stat la picioarele lui în timp ce el dormea. Asa cum am mai văzut, aceasta înfăţişează să fii îngropat împreună cu El, prin botezul pentru moartea Lui (Romani 6.4). Iată locul unde aflăm scăparea. Acolo avem parte în întregime de lucrarea de răscumpărare şi ea atinge absolut totul: atât păcatele noastre cât şi păcatul nostru. Tot aici începem să luăm în stăpânire moştenirea noastră, căci ne însuşim prin credinţă un alt adevăr, şi anume că am fost înviaţi împreună cu Hristos şi aşezaţi în El în locurile cereşti (Efeseni 2.5,6). Iată ce putem înţelege din cuvintele lui Boaz: „Culcă-te aici până dimineaţa". Se va lămuri atunci dacă cealaltă persoană cu drept de răscumpărare va vroi să facă ceva.

„Ea a rămas la picioarele lui până dimineaţa şi s-a sculat mai înainte de a se putea cunoaşte unul pe altul" (versetul 14).

La Rut 2.17 citim că Rut a cules spice până seara. Aici citim că ea a stat la picioarele lui Boaz până dimineaţa. Sunt două aspecte ale vieţii creştine: în ceea ce priveşte lucrarea şi vegherea, noi suntem în timpul zilei, dar ştim bine că se apropie noaptea (Ioan 9.4; 1 Tesaloniceni 5.4-8). In ceea ce priveşte poziţia noastră în lume, însă, noi suntem în noapte. Cele două aspecte nu se exclud unul pe altul. Cei care trăiesc mai aproape de Domnul Isus, stând la picioarele Sale acum, în noaptea lepădării Sale sunt şi cei mai harnici lucrători pentru slava Lui, în timpul zilei.

In timp ce stătea la picioarele lui Boaz, Rut a învăţat în primul rând să se încreadă în întregime în Boaz pentru orice binecuvântare legată de răscumpărare. Ce loc minunat pentru ea! Tot astfel, la picioarele Domnului Isus noi devenim conştienţi că suntem obiectul favorurilor şi făgăduinţelor Sale, că El aprobă umblarea noatră. Şi, primim aceste favoruri ştiind că El ne ascultă si că va împlini totul pentru noi.

Dar de ce n-a rămas acolo Rut până s-a făcut ziuă? Ea nu fusese trimisă înapoi. Ea însă, s-a hotărât să se scoale şi să plece. Domnul Isus nu cere nimănui să plece de la El, chiar dacă este păcătos şi cu atât mai puţin, dacă este un sfânt care stă la picioarele Lui. Dar Rut a plecat din

acestă poziţie, de completă dependenţă de El în locul morţii Lui. Dacă ar fi rămas acolo, s-ar fi făcut lumină în viaţa ei şi ar fi ajuns să-L cunoască pe El în puterea Lui de Mântuitor în lucrarea Lui care sfinţeşte şi aduce slavă. Dar ea a plecat, ,înainte de a se putea cunoaşte unul pe altul".

De ce rămân atât de mulţi creştini numai la locul descris în Romani 5.1,2? Aceste persoane au ajuns să-L cunoască pe Domnul ca pe Mântuitorul care i-a răscumpărat din pierzarea veşnică. Dar ei rămân încă sub stăpânirea păcatului, a firii lor păcătoase. De ce? Pentru că ei nu rămân în locul cufundării sau al botezului în moartea Domnului Isus. Căci botezul este nu o mărturie a iertării păcatelor, ci a îngropării împreună cu Hristos. Dacă ar fi rămas cu El acolo, ar fi înţeles că Domnul nu numai că a aranjat pentru totdeauna problema păcatelor când le-a purtat pe cruce, dar El a fost făcut chiar păcat pentru ei. In Hristos, Dumnezeu a judecat firea rea a oamenilor. Nu numai că am fost scăpaţi de pedeapsă, dar am fost şi sfinţiţi, în întregime separaţi de locul şi de condiţia în care eram înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu (1 Petru 1.2 şi 1 Corinteni 6.11). Şi când am prins acest adevăr, Domnul ne conduce afară din mormânt, de partea cealaltă, în lumină, acolo unde este El, înviaţi împreună cu El si aşezaţi în El în locurile cereşti.

Atunci il cunoaştem pe El în realitate în eficacitatea şi preţul nespus de mare al lucrării Sale ca Răscumpărător, ca Cel ce sfinţeşte şi duce la slavă. Atunci abia avem adevărata poziţie creştină (Ioan 17.3).

Rut şi-a părăsit locul. Ea n-a rămas acolo unde cu adevărat ar fi trebuit să rămână, pentru că acolo era Boaz care era în stare să facă orice lucru. Dacă ne părăsim locul de morţi împreună cu Hristos, şi ne luăm partea unor oameni care încă mai trăiesc, întârziem să cunoaştem valoarea deplină a răscumpărării prin Domnul Isus. Legea nu are nici o putere asupra celor morţi, dar are putere peste cei care sunt vii si care ar vrea să se elibereze ei înşişi de puterea păcatului. Celor asupra cărora are putere Legea li se spune: „Fă aceasta şi vei trăi" şi „Cine calcă Legea va muri". Dacă omul ar putea ţine legea, legea ar fi răscumpărătorul. Dar Rut trebuia să înveţe că acest lucru era imposibil, pentru că porunca legii, care era în vederea vieţii, a fost găsită şi în experienţa mea proprie, aducătoare de moarte (după Romani 7.10).

Şi Boaz a zis: „Să nu se ştie că a intrat o femeie în arie!" Şi a spus: „Adu mantaua de pe tine şi tine-o." Ea a tinut-o si el a măsurat sase măsuri de orz şi le-a pus pe ea. Apoi a intrat în cetate" (versetele 14, 15).

De ce acest secret? Faptul că Rut a plecat de la el nu-l onora pe Boaz. L-a părăsit pe acela care putea s-o ajute; Boaz nu era încă totul pentru ea.

Tot aşa, Domnul face totul pentru noi, dar când noi îl folosim pe El numai ca un ajutor ca să ţinem legea şi să ne cârpim viaţa, prin atitudinea noastră îl dezonorăm. El S-a făcut păcat pentru noi, pentru că noi suntem răi, fără putinţă de îndreptare. Dumnezeu nu putea să facă nimic cu noi, decât să ne judece şi să ne condamne, nu numai pentru păcatele noastre, ci şi pentru firea noastră rea şi păcătoasă. Şi, deşi Domnul Isus a împlinit totul pentru noi, mulţi dispreţuiesc (poate inconştient, totuşi, foarte real) o parte foarte însemnată a lucrării Lui şi anume că El a purtat pe cruce judecata asupra firilor noastre rele şi păcătoase. Ei încearcă să-şi cârpească firile lor, ca să poată rămâne ca oameni vii înaintea lui Dumnezeu, şi folosesc în acest scop legea. Ei socotesc că au nevoie de Domnul ca să le dea tărie şi energie ca să împlinească legea.

Domnul nu ne poate ajuta la aceasta. El ştie că este cu neputinţă. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru că noi era cu neputinţă să ne îndreptăm: eram incorigibili. Domnul nu este în ceruri ca să slăvească legea. Nu. A încerca să păzeşti legea este o negare deschisă a nevoii lucrării Lui de răscumpărare şi implicit a răscumpărării. Domnul Isus a făcut totul ca să ne salveze de sub puterea păcătuiţii, a lui Satan, a lumii şi a morţii. Il dezonorăm, deci, când ne aflăm încă în poziţia descrisă la Romani 7. „O, nenorocitul de mine! Cine mă va elibera de acest trup de moarte?" O persoană care este într-o asemenea stare nu poate da mărturia de creştin adevărat, potrivită cu Scriptura. Numai după ce a fost eliberat, după ce Duhul Sfânt a ajuns să aibă deplina libertate de a lucra în om, mărturia de creştin este reală (Romani 8.10). Credincioşii sunt pecetluiţi cu Duhul Sfânt. Nu, nu-L onorează pe Domnul nostru să se ştie că o femeie, asemenea lui Rut, a intrat în arie.

Totuşi, deşi Boaz nu putea să recunoască public că Rut era unită cu el, totuşi harul, favoarea şi bunătatea lui faţă de ea nu se micşorase cu nimic. „Dacă suntem necredincioşi, El rămâne credincios, căci nu se poate tăgădui singur" (2 Timotei 2.13). Ce Prieten bun e Domnul! Când suntem în prezenţa Lui, nu putem pleca decât încărcaţi de binecuvântări.

Să luăm seama la ceea ce i-a dat Boaz lui Rut. La sfârşitul capitolului 2 citim că Rut a lucrat până la sfârşitul seceratului grâului. Am văzut atunci că aceasta simbolizează pe creştinul care are aceeaşi natură, aceeaşi esenţă cu Domnul Isus (Ioan 12.24). Aceasta duce la unirea cu Hristos şi, implicit, la Biserică (Efeseni 1.23; 3.6; 4.16). în capitolul 3 vedem că Rut n-a ajuns la realizarea practică a acestui fapt. Adesea, cunoştinţa noastră este mai mare decât realizarea practică, decât trăirea cu viata. Domnul se uită la realitate si lucrează cu noi potrivit cu realitatea. De aceea, capitolul 3 vorbeşte numai despre orz, nu despre grâu. Boaz era în arie să cearnă orzul şi de aceea i-a dat lui Rut orz. Desigur, în ce i-a dat Boaz, nu erau nici paie nici pleavă. Se făcuse treieratul şi vânturatul. Era însă orz. Persoana care este încă în Romani 7, nu se poate ocupa cu adunarea: el trebuie să fie mai întâi eliberat de păcat. El trebuie să primească orz curat, care aşa cum am mai văzut, reprezintă viaţa de înviere. Este o viaţă care a trecut prin moarte şi care, deci, nu mai este supusă morţii, învierea ne aşază de partea cealaltă, dincolo de moarte, unde nu mai este nici lege, nici păcat, nici moarte.

Boaz i-a dat lui Rut şase măsuri de orz. Cât de mari erau aceste măsuri? Nu ştim. Dar ştim că Boazul nostru nu dă cu zgârcenie. Rut a primit din belşug, căci Boaz i-a oferit cu mână largă. Nu ni se spune măsura, dar ne atrage atenţia numărul de măsuri: şase. Este numărul zilelor lucrătoare dintr-o săptămână şi spune despre sarcina dată de Dumnezeu în mod aparte făpturii. Binecuvântarea practică din partea Domnului nu va depăşi starea noastră. El nu va binecuvânta niciodată pe un israelit cu binecuvântări creştine. Si El nu va aduce unui creştin care este încă în Romani 7, bucuria binecuvântărilor care sunt atât de minunat prezentate în Epistola către Efeseni. Binecuvântările practice ale unei persoane încă în Romani 7 vor fi potrivite cu condiţia ei actuală: încearcă să împlinească Legea. Va primi, ca şi Rut, şase măsuri, nu şapte. Pe cea de a şaptea măsură o va primi mai târziu, în capitolul următor. Cea de a şaptea măsură este chiar Boaz! Dacă ne-am făcut una cu Hristos, posedăm orice lucru. Avem toate bogăţiile Sale, dar ceea ce este infinit mai important este că îl avem pe El. Apostolul Ioan, adresându-se părinţilor, le scrie: „Vă scriu, părinţilor, pentru că aţi cunoscut pe Cel care este de la început" (1 Ioan 2.13, 14). Aceasta include orice!

Ca să-L avem pe El, trebuie să facem un singur lucru: să rămânem la picioarele Lui (Luca 10.3842). Atunci noi vom primi şapte măsuri de grâu. Ce parte minunată are cel care se poate bucura în chip practic de faptul că este una cu Hristos! Ce scump lucru să ai părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul, căci aceasta aduce bucurie deplină! (1 Ioan 1.3, 4). Dacă vrem însă să avem această parte binecuvântată, trebuie să ne luăm riscul de a fi neînţeleşi de toţi, dar înţeleşi de Domnul. Vom fi neîntelesi de Marta, sora noastră, de Lazăr, fratele nostru, de Iuda, unul dintre cei

doisprezece, de toţi ucenicii (Ioan 12; Matei 26.8). Da, soţiile noastre, rudele noastre apropiate pot fi vrăjmaşii noştri (Matei 10.36, Luca 14.26,27).

Ce avem atunci de ales? Nu este El vrednic de toate durerile şi încercările? Nu este părtăşia cu El de preferat oricărui alt lucru? Un gând preţios: Domnul este mângâiat când măcar numai un suflet renunţă la orice ca să fie în întregime al Lui (Geneza 24.67). Rut a plecat de la Boaz şi s-a dus în cetate. Era o cetate a poporului lui Dumnezeu, nu era un loc rău, dar nu era Boaz. Chiar adunarea poate uneori să ne distragă de la El (Hristos) şi în acest caz este în paguba noastră, spre paguba adunării, iar atitudinea noastră îl dezonorează pe Domnul Isus. Iată dar: Boaz nu i-a putut da lui Rut decât sase măsuri de orz.

„Ea s-a întors la soacra ei, care i-a zis: „Tu eşti, fiica mea?" Rut i-a istorisit tot ce făcuse pentru ea omul acela. Ea i-a zis: „Mi-a dat aceste şase măsuri de orz, zicând: „Să nu te întorci cu mâinile goale la soacra ta" (versetele 16 şi 17).

Rut s-a întors la soacra ei cu vesti bune si încărcată cu o dovadă bogată a favorii lui Boaz. Dar nu avea tot ce ar fi dorit de la Boaz si nici nu stia cum putea să obţină acestea, deşi Boaz se bucura mult să-i dea totul lui Rut.

Cu ce cuvinte calde i se adresează Naomi: „Tu eşti, fiica mea?" Se produsese o schimbare în Rut. Ea nu mai era cea care fusese mai înainte. Tot asa şi cu noi: nu putem să stăm cu Domnul şi să rămânem cum am fost înainte de a sta cu El. Dacă suntem în prezenţa Lui, ne transformăm potrivit imaginii (chipului) Său. Nu gândesc că Naomi se gândea la acest lucru. Cred mai degrabă că Naomi, ştiind că Boaz avea drept de răscumpărare, a văzut în Rut pe cea care, prin credincioşia şi îndurarea răscumpărătorului, va fi soţia lui Boaz. Intrebarea putea suna: „Te-ai făcut una cu Boaz? Ai găsit odihnă alături de el?"

Ce întrebare însemnată pentru Rut! Ce putea răspunde cu inima ei care era în aşteptare? Cine era ea? Era încă o femeie săracă, singură, fără ajutor. Dacă avea ceva bun de spus, era să vorbească despre Boaz. Din nou, gândurile ei s-au îndepărtat de la ea însăşi şi s-au îndreptat spre Boaz. Avea să se gândească la bunătatea, la puterea, la cuvintele lui, la făgăduinţele lui. Ea putea să-i arate lui Naomi şase măsuri de orz. Era ceva din bogăţia lui, iar Naomi putea să aibă şi ea parte din ceea ce Rut primise de la el.

Naomi a înţeles situaţia. Ea ascultase la ceea ce îi spusese Rut şi observase ceea ce nu-i spusese. A văzut că erau numai şase măsuri de orz, nu şapte. Rut nu găsise încă odihnă, iar Naomi ştia din propria ei experienţă de ce. Este vreun creştin care să nu fi trecut prin experienţa lui personală prin Romani 7? Oricum, deşi oarecum contrariată, Naomi a fost mângâiată de faptul că Boaz a apreciat încrederea pe care Rut şi-a pus-o în el, chiar dacă nu era foarte tare si foarte bine orientată.

Nu este nici o îndoială că Domnul Isus recunoaşte orice aspiraţie spirituală, chiar şi pe cea a celui mai slab credincios. Lui îi place foarte mult când cineva spune: „După omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu" (Romani 7.22). Dar ce mult preţuieşte El faptul că dorim după El însuşi! Dacă şi la noi este o astfel de dorinţă, El ne va face parte de o dovadă clară că El Se ocupă de noi şi făgăduinţa că problema noastră este în mâna Lui.

Naomi ştia de ce Rut nu căpătase încă ceea ce dorea. înţelesese si Rut, si amintindu-si ce făcuse Boaz pentru ea, îl cunoştea mai bine. De aceea, acum Naomi o putea îndruma cu înţelepciune: „Fii liniştită, fiică, până când vei şti cum şi ce întorsătură vor lua lucrurile, căci omul acesta nu va avea odihnă până nu va sfârşi lucrul chiar astăzi" (versetul 18).

„Fii liniştită!" Ce sfat excelent pentru cei care au viaţa din Dumnezeu, dar care nu au găsit încă odihnă pentru sufletele lor, şi care încearcă cu disperare să găsească odihna prin eforturile lor proprii. Ştim din experienţă că ne gândim la necurăţia si ruina noastră si cât de adesea încercăm să ne îndreptăm căile şi vieţile. Totuşi, marea taină a harului este că Răscumpărătorul nostru a făcut din problema noastră problema Lui. Când descoperim aceasta devenim liniştiţi. Atunci, ne întoarcem privirile de la noi înşine către El şi ne ocupăm numai cu El. Şi asta trebuie să facem. Trebuie să stăm linistiti si să vedem mântuirea lui Dumnezeu (Exod 14.13), aşa cum a făcut Iosua în Zaharia 3. Să-L lăsăm pe Domnul să răspundă celor ce ne acuză, cum a făcut femeia din Ioan 8. Fiul risipitor, întorcându-se spre casă, se gândea la el însuşi, aşa cum facem şi noi când suntem pe calea întoarcerii la Tatăl. Dar când intrăm în casa Tatălui, putem vedea marea preocupare a Tatălui pentru noi. Atunci ne oprim din a lucra şi ne liniştim, gata să vedem ceea ce a lucrat Tatăl pentru noi (Luca 15.22-24).

Există o altă faţă a acestui fapt, care este de mare importanţă. Din moment ce Boaz a luat asupra lui problema lui Rut, el nu va avea odihnă până ce n-o va rezolva. Aşa stând lucrurile, dacă Rut ar fi lucrat, ea nu putea decât să complice lucrurile. Aşa este şi cu noi. Dumnezeu, care a început lucrarea Lui în noi, nu şi-o lasă neterminată. Hristos nu ne lasă din mâna Sa, ci ne poartă pe căile Lui, până ce ne găsim odihna în prezenţa lui Dumnezeu, spre slava Lui şi a Tatălui.

Care este motivul pentru care Hristos a făcut totul pentru noi? Acelaşi motiv pentru care Boaz a făcut totul pentru Rut: o iubea. „Hristos a iubit Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, curăţind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încreţitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără defect" (Efeseni 5.25-27).

„Boaz s-a suit la poartă şi s-a aşezat jos acolo. Şi iată că trecea cel care avea drept de răscumpărare, şi despre care vorbise Boaz. Şi Boaz i-a zis: „Prietene, apropie-te, stai jos aici! Şi el s-a apropiat si s-a aşezat. Boaz a luat atunci zece oameni dintre bătrânii cetăţii şi a zis: „Şedeţi aici." Şi ei s-au aşezat jos" (versetele 1 şi 2).

Cetatea lui Dumnezeu este locul în care locuieşte Dumnezeu (Psalmul 87.3). Nu înseamnă acelaşi lucru cu templul lui Dumnezeu. Dumnezeu locuieşte în templul Său, dar templul este aşezat în cetatea lui Dumnezeu. Dar locuiesc în cetate toţi cei care locuiesc cu Dumnezeu, care se strâng în jurul casei, în jurul locului unde Se află Dumnezeu. Aici se desfăşoară întrega viaţă a celor care locuiesc împreună, în prezenţa lui Dumnezeu Insuşi.

În cetate „sunt aşezate scaunele pentru judecată" (Psalmul 122.5). „Să-ţi pui judecători şi căpetenii în toate cetăţile pe care ţi le dă Domnul, Dumnezeul tău, în toate seminţiile tale; şi ei să judece poporul cu o judecată dreaptă" (Deuteronom 16.18). Aş sugera că acolo unde Scriptura vorbeşte despre „cetate" am putea înţelege biserica în caracterul ei administrativ, de guvernare pe pământ. Acest aspect ne este prezentat în chip desăvârşit când ne este înfătisată cetatea sfântă, Ierusalimul ceresc, care se coboară din cer, de la Dumnezeu (Apocalipsa 21.10). Este

vorba acolo de Biserica proslăvită, în timpul mileniului.

Boaz a venit la locul rânduit, în cetate, ca să rezolve cazul lui Rut. Putea să facă acest lucru: Rut se bizuia numai pe el şi stătea liniştită. Boaz s-a dus, s-a suit la poarta cetăţii, în prezenţa bătrânilor. Era un loc aşezat la înălţime; în ogor, trebuie să te cobori.

Sunt lucruri de învăţat şi din aceasta. Boaz nu a pornit să soluţioneze problema îndată ce a cunoscut-o pe Rut. Nu. El a aşteptat până ce Rut a venit în locul unde el i-a dat şase măsuri de orz, pentru că ea a stat timp îndelungat la locul morţii, la picioarele lui. Ce multă pagubă şi tulburare şi ce amărăciune aduce o persoană care este primită în mijlocul fraţilor în mod prematur. Folosind limbajul cărţii Rut, am putea spune că o astfel de persoană a primit numai o singură măsură de orz. Pe de altă parte, în dorinţa lucrată în noi personal de harul lui Dumnezeu de a ajuta un suflet, să nu uităm că treapta finală de binecuvântare în timpul călătoriei pe pământ este să aducem sufletul sus, în cetate, să lăsăm problema pe seama mărturiei adunării locale. Potrivit cu gândul lui Dumnezeu, adunarea este organismul care administrează problemele spirituale pe pământ.

Dar, deşi Boaz a dus problema la poarta cetăţii, în prezenţa bătrânilor, EL vorbea cu autoritate, EL conducea soluţionarea problemei. Şi, tot astfel, deşi Domnul îşi are „scaune de judecată" acolo unde sunt adunaţi doi sau trei pentru Numele Lui (Matei 18.17-20; 1 Corinteni 5.4-13), totuşi NUMAI EL ARE AUTORITATE ÎN MIJLOCUL LOR. Ar trebui să avem si noi atitudinea celor zece bătrâni: să ascultăm ce spune El, să fim de partea concluziilor Lui, să fim martori pentru El (versetul 11).

Cel care avea dreptul de răscumpărare, despre care vorbise Boaz, a trecut, dar nu era interesat s-o răscumpere pe Rut. Nu fusese în trecut, nu era nici acum. Trecând lucrurile pe terenul nostru se naşte întrebarea: Este posibil un alt răscumpărător? Desigur, nu! Legea, faptele nu pot şterge nici măcar un păcat, Răscumpărător este numai Hristos. Legea a fost dată ca să ne ajute să înţelegem nevoia noastră esenţială, absolută de Hristos.

„De aceea nimeni nu va fi îndreptăţit înaintea Lui prin faptele Legii" (Romani 3.20). Mântuirea este numai prin har! Ce greu îi este inimii noastre mândre să primească acest adevăr! Când Legea arată că este neputincioasă în a mântui, atunci vine harul, arătat în Domnul Isus Hristos. „Harul şi Adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1.17).

De fapt, aceasta este istoria fiecărui credincios. Când devenim conştienţi de păcătoşenia noastră; încercăm să ţinem legea, ca să scăpăm de puterea păcatului. Romani 7 ne prezintă tabloul acestei lupte teribile. Dumnezeu este Cel ce îngăduie aceasta! Da. El însuşi ne duce la această luptă disperată, ca să devenim constienti de totala noastră decădere şi să scoatem strigătul „O! nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?" Să luăm seama: să nu mai punem întrebarea CE mă va scăpa, ci CINE mă va elibera. Vedem acum că O Persoană trebuie să ne elibereze. Apoi Dumnezeu ne arată cine este acea persoană, cine este Singurul Răscumpărător: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 7.24, 25).

Deci, Boaz a luat cazul lui Rut asupra sa. L-a chemat mai întâi pe cel ce ar fi avut drept de răscumpărare asupra lui Rut, ca rudă mai apropiată. In felul acesta, Boaz dorea să arate că acel om nu era în stare s-o răscumpere pe Rut. Preocuparea plină de dragoste a lui Boaz pentru Rut şi Naomi era profundă şi statornică. Celălalt bărbat nu avea nimic pentru ele. El nu se sinchisise de ele nici în trecut, nici acum, când află despre ele de la Boaz. Domnul Isus S-a dat pe Sine pentru noi, pentru Biserică, pentru că ne dorea uniţi cu El.

Legea nu cuprinde dragoste şi nici nu poate să ni-L descopere pe Cel ce este Dragoste (1 Ioan 4.8,16).

Adevărul de asemenea se menţine prin Isus Hristos. Harul nu lucrează niciodată contrar cu dreptatea. Ele nu se contrazic niciodată una pe alta. Iată de ce a luat Boaz zece bărbaţi din bătrânii cetăţii ca să fie martori.

Cele zece porunci sunt esenţa legii şi ele trebuie să mărturisească asupra faptului că legea nu poate să mântuiască. Ce simplu şi ce repede s-ar rezolva răspunsul la întrebările din Romani 7, dacă am folosi mărturia acestor zece porunci, şi numai a lor. Dacă le folosim ca pe standardul potrivit căruia să trăim, vom constata foarte repede că suntem pierduţi şi fără nădejde de a scăpa de sub puterea păcatului. Avem totuşi ideea greşită că Dumnezeu nu cere în totul împlinirea cerinţei drepte a legii, că El ar fi mulţumit cu ceva mai puţin decât atât. Desigur, harul şi îndurarea lui Dumnezeu sunt nelimitate. In infinita Lui bunătate, El este îndelung răbdător. Şi totuşi, El trebuie să insiste asupra cerinţelor Sale sfinte şi drepte. El nu Se poate tăgădui singur. „Apoi a zis celui ce avea drept de răscumpărare: „Naomi, care s-a întors din ţara Moabului, vinde bucata de pământ care era a fratelui nostru Elimelec. Am să te înştiinţez de aceasta şi să-ţi spun: „Cumpăr-o în faţa locuitorilor şi a bătrânilor poporului meu. Dacă vrei s-o răscumperi, răscumpăr-o; dar dacă nu vrei s-o răscumperi, spune-mi ca să ştiu. Căci nu este nimeni înaintea ta cu drept de răscumpărare, iar eu sunt după tine." Şi el a zis: „O voi răscumpăra" (versetele 3 şi 4).

Inainte ca răscumpărarea să devină un fapt, trebuiau lămurite trei probleme. Prima: exista oare o persoană cu drept de răscumpărare? Nu avea importanţă cât de bogat putea fi, nici cât de mult ar fi ţinut la Rut şi la Naomi. Dacă cineva nu era rudă cu ele, nu avea drept să răscumpere. Domnul Isus Hristos S-a făcut părtaş sângelui şi cărnii ca să fie Răscumpărătorul nostru (Evrei 2.14). El a trebuit să Se facă om ca să Se dea pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare (1 Timotei 2.5,6). Dumnezeu a hotărât deja ca primul răscumpărător ipotetic să fie legea. „Căci întâi vine ce este firesc, apoi vine ce este duhovnicesc" (1 Corinteni 15.46). A doua problemă: era răscumpărătorul în stare să le răscumpere pe Rut şi pe Naomi? Boaz putea să aibă drept de răscumpărare, putea să vrea acest lucru, dar dacă nu putea plăti preţul, voinţa lui nu folosea la nimic. Celălalt răscumpărăror (legea) putea să răscumpere moştenirea, dar nu şi pe Rut şi Naomi, moştenitoarele. Boaz, bărbatul bogat şi puternic, era capabil să plătească preţul. Domnul Isus a plătit preţul imens al răscumpărării noastre. „Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării pentru el însuşi, lor (răscumpărarea sufletului lor este atât de scumpă că trebuie să renunţe la ea pentru totdeauna)" (Psamul 49; 7, 8). „Căci cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos: El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să fiţi îmbogăţiţi" (2 Corinteni 8.9). în Matei 13.46 avem o ilustrare cu privire la preţul nespus de mare pe care Domnul Isus l-a avut de plătit. Ca şi acel om, Domnul Isus a vândut tot ce avea. El S-a dezbrăcat pe Sine însuşi de slavă (Filipeni 2. 6-8). Apoi, El a renunţat la poziţia Sa de Fiu al Omului, şi luând asupra Sa păcatele noastre, facându-Se păcat pentru noi, a fost părăsit chiar de Dumnezeu, în cele din urmă Şi-a dat viaţa. El a dat cu adevărat tot ce avea, ca să-Şi răscumpere Biserica. Ce slăvit Mântuitor! In al treilea rând: era Răscumpărătorul dornic să răscumpere? Boaz putea avea dreptul şi mijloacele necesare răscumpărării, dar dacă el nu voia, nimeni nu-l putea determina s-o răscumpere pe sărmana Rut şi moştenirea ei. Domnul Isus a binevoit să ne răscumpere. Scriptura ne dovedeşte din belşug acest lucru, căci ea vorbeşte despre DRAGOSTEA lui HRISTOS. Nu este vorba că ne-a simpatizat şi a vrut să ne răscumpere, ci El a fost mânat la aceasta de dragoste, o dragoste nemărginită, care poate cuceri orice. Ea a înfrânt chiar şi moartea şi judecata din partea Dumnezeului care urăşte păcatul (Cântarea Cântărilor 174 8.6, 7). Legea nu ştie de iubire, ci numai de dreptate, de aceea

legea nu poate fi un răscumpărător.

După textul masoretic, Naomi deja vânduse pământul. Mulţi traducători folosesc însă timpul prezent. Această folosire este în mod evident în acord cu contextul (vezi versetele 5 şi 9). Pe de altă parte, în textul în ebraică, în care scrierea este consonantică, deosebirea între prezent şi trecut se face numai printr-o vocală (machera, faţă de mochera). Deci nu ar fi nepotrivit să fie folosit trecutul în traducerea acestui text. Oricum ar fi însă, semnificaţia spirituală este aceeaşi.

Tiatira, simbol al religiilor cu pretenţie majoritară, religii oficiale, care şi-au consolidat sistemul în evul mediu, şi-a vândut deja adevărata poziţie creştină, caracterul ceresc al bisericii, si l-a schimbat ca să capete putere în lume, ca să aibă stăpânire şi autoritate pe pământ. Ei păstrează însă adevărul unei singure Biserici, dar l-au corupt, trecând dincolo de ceea ce spune Scriptura şi susţinând că nu există mântuire în afara Bisericii. O asemenea învăţătură este străină de Scriptură. Da, Biserica ocupă un loc însemnat în Cartea Sfântă, dar sunt şi aspecte ale răspunderii şi credincioşiei personale. Este greşit să crezi că totul este dat în ansamblu, în grup şi nimic individual. Fiecare trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, personal. Fiecare, personal, în viaţa lui trebuie să aibă pace cu Dumnezeu, să fi primit Duhul Sfânt şi să recunoască autoritatea Domnului Isus în viaţa sa. Aceste răspunderi sunt personale, nu sunt răspunderile adunării. Domnul Isus nu este DOMNUL adunării, ci CAPUL ei. Suntem mădulare ale trupului lui Hristos după ce neam întors la Dumnezeu, după ce am găsit pacea cu Dumnezeu şi am fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.13).

Ca o reacţie împotriva credinţei de grup, susţinută de catolici şi ortodocşi, protestantismul consideră că totul este individual, personal. Protestantismul nu numai că învaţă că această credinţă este ceva personal, dar socoteşte că şi problema bisericii este tot personală, de aceea a constituit multe biserici, pentru ca fiecare să se ataşeze de biserica propriei sale alegeri. Fiecare merge acolo unde găseşte oameni care gândesc ca el.

Desigur, Naomi vânduse pământul lui Elimelec, acel teren pe care erau menţinute drepturile lui Dumnezeu (Elimelec = Dumnezeul meu este împărat) şi mai era încă şi vândut. Adevărata poziţie creştină nu mai este recunoscută de biserică si adevărul unicei biserici a Dumnezeului celui Viu este respins. Poziţia creştină este considerată la fel ca cea a iudeului sub Lege, aşa că mulţi dintre cei ce îşi zic creştini nu mai sunt recunoscuţi ca atare de Domnul. El îi socoteşte „morţi". Iar nenumăratele diviziuni din creştinătate, arătate de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind ieşite din firea păcătoasă, din omul vechi, sunt prezentate ca un lucru foarte bun: „Sunt ca spiţele de la roată, care se unesc în acelaşi centru"...

Legea, ca principiu al omului sub răspundere doreşte să răscumpere moştenirea. Legea poate să pună conştiinţa în faţa adevărului lui Dumnezeu şi să ceară supunerea faţă de adevăr. Ea poate să-i ceară unuia care s-a întors la Dumnezeu, să nu mai fie rob al păcatului şi să rămână tare, în libertate (Galateni 5.1). Ea poate chiar să-i spună sufletului că este aşezat în locurile cereşti, în Hristos si că viaţa practică trebuie să fie potrivită cu această poziţie. Dar când te plasezi sub lege, cum mai poţi fi liber? Cei ce sunt sub lege simt în poziţia de robi (Galateni 3.23-4.7). Mai mult, când luăm poziţia omului natural pe pământ, poziţia omului sub lege, cum putem să trăim practic ca oameni care simt înviaţi cu Hristos şi aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti (Efeseni 2.5 şi 6)? Poate cineva să se bată de o mie de ori cu pumnul în piept că este creştin, dacă este încă rob păcatului, dacă nu a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, nu este mădular în Biserica Dumnezeului celui Viu, trupul Domnului Isus Hristos. Nu numai moştenirea, ci şi moştenitorul trebuie răscumpărat.

„Şi Boaz a zis: In ziua în care vei cumpăra ţarina din mâna Naomei, trebuie s-o cumperi şi de la Rut, moabita, soţia celui mort, ca să ridici numele mortului în moştenirea lui." Şi cel ce avea drept de răscumpărare a spus: „Nu pot s-o răscumpăr pentru mine însumi, ca nu cumva să-mi stric moştenirea. Ia tu dreptul de răscumpărare, căci eu nu pot s-o răscumpăr" (versetele 5 şi 6).

Am ajuns aici în inima problemei. Nu era vorba numai de răscumpărarea moştenirii. Nu. Trebuia să se ridice un nou moştenitor. Proprietarul legal, cel căruia Dumnezeu îi împrumutase pământul (Levitic 25.23; Apocalipsa 2.5) a murit (Apocalipsa 3.1). Dar ridicarea noului moştenitor trebuia să se facă prin Rut MOABITA. Cum putea legea să fie unită cu Rut? Era imposibil, pentru că legea însăşi cerea ca nici un moabit să nu fie primit în adunarea lui Dumnezeu, până la cea de a zecea generaţie. Admiterea lui Rut ar fi însemnat nesocotirea legii şi slăbirea puterii şi gloriei ei. Deci, dacă primul răscumpărător (simbol al legii) s-ar fi căsătorit cu Rut, si-ar fi stricat moştenirea.

In Scriptură găsim două mari principii: principiul răspunderii şi principiul harului. Cuvântul lui Dumnezeu nu le leagă niciodată între ele. Noi da, o facem adesea, dar aceasta este spre paguba noastră. Dacă Scriptura vorbeşte despre har, atunci totul este sigur, este asigurat, pentru că absolut totul este lucrarea lui Dumnezeu. Ne putem odihni în linişte, în siguranţă.

„Fiecare în parte SE VA înfăţişa înaintea Domnului în Sion". Când este vorba de răspundere însă, nu putem vedea decât căderile şi falimentul omului. Adam n-a primit decât o poruncă şi a călcat-o. Israel a călcat chiar legea care îl punea deoparte şi-l deosebea de toate naţiunile, şi prin care ar fi putut avea parte în mod permanent de binecuvântările Domnului. Adunarea şi-a părăsit dragostea dintâi şi a ajuns atât de coruptă, încât Dumnezeu a trebuit să rostească judecata Sa asupra Tiatirei. Iar când Dumnezeu a dat rămăşiţei credincioase o poziţie nouă de mărturie pentru El (Reforma), nu după mult timp a trebuit să spună: „Ţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort". In Apocalipsa 2 şi 3 este prezentată, în chip profetic, istoria bisericii în răspunderea ei pe pământ. Domnul este „Cel care spune sfârşitul de la început şi cu mult înainte de ceea ce nu este încă împlinit" (Isaia 46.10). El putea să-i spună lui Israel istoria lui viitoare şi El a procedat la fel şi cu biserica.

Primele trei biserici înfăţişate în Apocalipsa — Efes, Smirna şi Pergam au caracter ecleziastic, pentru că în ele este prezentată biserica ca un întreg, trecând prin trei perioade succesive: timpul când s-a scris Apocalipsa, perioada persecuţiilor şi cea când biserica era sub protecţia împăraţilor romani. Acestor trei biserici li Se înfăţişează Domnul, aşa cum citim la Apocalipsa 1, ca Judecătorul în mijlocul sfeşnicelor. Se adresează îngerului bisericii. Dar nu este la fel cu ultimele trei biserici. Ingerul bisericii nu este deosebit de biserică. Tiatira, care reprezintă papalitatea, are un caracter amestecat. La început, ea a purtat un caracter ecleziastic, ca şi bisericile dinaintea ei: atunci, ea reprezenta întreaga biserică. Dar corupţia a crescut în aşa măsură încât Domnul nu a mai putut s-o suporte şi a pus-o deoparte, fără să fie absorbită în bisericile care urmează, cum s-a întâmplat cu primele trei biserici. Astfel, Domnul a pus deoparte biserica catolică şi a pornit o lucrare nouă în Reformă. Această lucrare s-a desfăşurat paralel cu cea a bisericii catolice. Ca urmare, biserica catolică nu mai reprezenta întreaga biserică. Iată de ce Sardes, Filadelfia şi Laodiceea au caracter de mărturie şi nu ecleziastic.

Dar şi Sardes s-a corupt. Domnul a respins-o nu pentru marele rău manifestat public ca în Tiatira, ci pentru un rău pasiv: nu era viaţă in ea. A uitat ce a primit şi auzit. In privinţa răspunderii, biserica a căzut în chip dureros. Ea a corupt şi pervertit totul. Şi ce poate face acum primul „răscumpărător", cel al faptelor, al răspunderii? Nu poate decât să judece şi să dea Sardesul la o parte. Un asemenea răscumpărător nu poate

aduce nici viaţă cuiva care este în moarte. Nu poate să ridice un nou moştenitor, pentru moştenirea vândută a bisericii. Ce poate să facă este să spună: „N-o pot răscumpăra, căci îmi încurcă toate socotelile cu moştenirea mea." Moise, cel prin care s-a dat Legea, n-a putut să conducă poporul în deplină siguranţă prin pustie; el avea nevoie de preoţie. Vezi Numeri 16.44-50. In acelaşi fel, principiul răspunderii nu poate restabili o moştenire vândută, a unui moştenitor mort. Numai Acela care are „cheile morţii şi ale Locuinţei Morţilor" poate spune: „cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care-l vor asculta vor trăi" (Ioan 5.25). Numai El poate să dea viaţă celor morţi. El dă viaţa de înviere (Romani 8.1-3).

„Odinioară în Israel, pentru confirmarea unei răscumpărări sau a unui schimb, omul îşi scotea încălţămintea si o dădea celuilalt: aceasta era ca mărturie în Israel. Cel ce avea drept de răscumpărare i-a zis lui Boaz: „Cumpăr-o pentru tine". Şi si-a scos sandala. Atunci Boaz a zis bătrânilor si întregului popor: „Voi sunteţi martori azi că am cumpărat din mâna Naomei tot ce era al lui Abimelec si tot ce era al lui Chilion si al lui Mahlon, şi că mi-am cumpărat de asemenea de soţie pe Rut, moabita, soţia lui Mahlon, ca să ridic numele mortului în moştenirea lui şi pentru ca numele mortului să nu fie şters dintre fraţii lui şi din poarta locului lui. Voi sunteţi martori azi" (versetele 7-10). Deci, primul răscumpărător mărturisea public incapacitatea lui de a răscumpăra. Sandalele simbolizează puterea şi stăpânirea (compară Ioan 1.27; Iosua 10.24; Psalmul 60.8;108.9). Intre el şi Boaz nu a fost duşmănie. La fel este cu harul şi cu răspunderea. Ele sunt opuse unul altuia, dar nu este luptă între ele. Ele lucrează la nivele diferite. Dreptatea lui Dumnezeu şi dragostea Lui nu sunt niciodată în conflict. Fiecare dintre aceste două principii îşi are sfera lui de influenţă. Răspunderea este ceea ce trebuie să facă omul cu ceea ce i-a dat Dumnezeu, iar harul este ceea ce face Dumnezeu cu omul care a corupt şi a pierdut totul şi care, în ceea ce priveşte răspunderea, a dat faliment. Cât timp omul este viu, el este sub domnia legii (Romani 7.1). Dar când vine moartea, autoritatea legii încetează (Romani 7.4,6; 6.13,14). Atunci poate să lucreze Cel ce aduce viaţă în mijlocul morţii, Cel care dă viaţa de înviere. Deci, primul „răscumpărător" i-a zis lui Boaz: „Cumpăr-o tu, pentru tine!"

Cel ce a confruntat pe Sardes cu răspunderea sa, care i-a spus: „Pocăieşte-te" (Apocalipsa 3.3), Cel ce ţine în mâna Lui dreaptă cele şapte stele şi se plimbă prin mijlocul sfeşnicelor de aur, este Acela care are „cheia lui David, care dechide şi nimeni nu poate închide, care închide şi nimeni nu poate deschide" (Apocalipsa 3.7). El este Boazul bisericii. Numai El este în stare să răscumpere şi El face acest lucru.

Totul părea pierdut la Sardes. Biserica nu mai avea gândurile lui Dumnezeu cu privirea la strângerea laolată a credincioşilor, nu se mai vedea în ea nimic din ceea ce înseamnă mărturia bisericii pe pământ. Nu mai este cunoscută nici măcar poziţia creştinului ca un credincios individual. Poate că la unii, deşi şi aceştia sunt foarte puţini, a rămas cunoştinţa că au păcatele iertate. Ca biserică, Sardesul era mort. Dar s-a pierdut pentru totdeauna moştenirea? Este deci cu neputinţă ca să se bucure cineva de binecuvântările minunate pe care le dă Dumnezeu alor Săi, fie ca persoane, fie ca adunare în întregul ei? Vom vedea răspunsul Răscumpărătorului în biserica din Filadelfia.

Boaz a cumpărat tot ce aparţinea lui Elimelec, Chilion şi Mahlon. Am putea spune că dacă s-ar fi arătat dornic să cumpere numai ce aparţinea lui Elimelec ar fi fost destul. Dar ar fi venit gândul că totuşi s-a pierdut ceva. Boaz însă nu vrea să se piardă nimic din moştenirea poporului lui Dumnezeu. Nimic nu mai poate fi adăugat la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, în timpul şederii lor în ţara Moabului, ele au resimţit influenţa şi idolatria acelei ţări. Şi tot astfel, dacă citim istoria bisericii, vom afla despre arianism, pelagianism, unitarism, despre învăţătura nimicirii celor necredincioşi (anihilarea) şi despre multe alte erezii şi doctrine false care au pătruns în biserică. Totuşi, de fiecare dată, Duhul Sfânt a ridicat stegari care au luptat contra falselor învăţături. Desigur, ei au făcut asta folosind acelaşi scump Cuvânt al lui Dumnezeu, dar au privit în mod particular adevărul Cuvântului cu privire la rătăcirile care se iveau. Şi astăzi, aceste gânduri întemeiate pe adevăr pot fi de folos. Nu s-a pierdut absolut nimic din ceea ce a dat Dumnezeu bisericii în decursul secolelor.

Boaz a cumpărat totul, ca să dea totul celor ce poartă mărturia. Boaz a putut cumpăra moştenirea numai după ce primul „răscumpărător" a fost pus deoparte. Nu putem înţelege poziţia creştină şi adevărul despre Adunare ca Trup al lui Hristos, Casă a lui Dumnezeu, câtă vreme ne aşezăm singuri sub lege. Legea a fost un îndrumător, vin pedagog spre Hristos. De aceea, oricând ne plasăm sub lege, ne întoarcem la poziţia unui credincios care a trăit înainte de jertfa de la cruce, de învierea Domnului Isus Hristos şi de coborârea Duhului Sfânt. Şi apoi, legea are autoritate asupra unuia care este viu (Romani 7.1), dar creştinii au murit împreună cu Hristos (Coloseni 3.3), au înviat împreună cu El şi au fost aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti (Efeseni2.5,6). Biserica este unită cu Omul Slăvit în ceruri. El este Capul ei (Efeseni 1.20-23). Nici un credincios care este încă sub lege nu poate să înţeleagă şi să preţuiască aceste lucruri. In clipa în care a înţeles că a murit şi a înviat împreună cu Hristos, credinciosul vede că nu mai este sub lege.

Când Domnul a dat deoparte Sardesul, primul lucru pe care l-a împlinit prin Duhul Sfânt a fost să le dea conştienţa că au păcatele iertate şi că lucrarea de la cruce a Domnului Isus este desăvârşită. Apoi a putut să redea Adunării moştenirea lui Elimelec, adică tot ceea ce avea biserica din Efes — prototip al bisericii — când îi scria Apostolul Pavel epistola lui. Iar acesta a fost începutul Filadelfiei.

Poziţia creştinului şi poziţia bisericii simt de o slavă si de o binecuvântare infinite, dar este chiar mai mult decât atât. Este adevărat, „am fost binecuvântaţi cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti", dar — lucru important — „în Hristos". Am fost rânduiţi mai dinainte pentru înfiere, dar „în Hristos". In Hristos am fost făcuţi şi moştenitori (Efeseni 1.10-13). „în Hristos" am fost puşi să şedem împreună în locurile cereşti (Efeseni 1.23 şi 5.25-27).

Boaz n-a cumpărat numai moştenirea, ci a cumpărat-o şi pe Rut. Şi n-a cumpărat-o ca să-i poată fi roabă. Nu, ea avea să fie soţia lui. Avea un loc aproape de inima lui. Nu mai era o biată văduvă moabită, nici măcar o umilă culegătoare de spice sau una care îşi îndrepta cu respect către Boaz cererile ei stăruitoare. Nu. Locul lui Rut era alături de Boaz, în casa lui, în inima lui. Acum, nu mai primea câteva mâini de snopi, ca odinioară. Acum întreaga recoltă era a ei. Şi, mai mult decât atât, acum ea avea nu numai moştenirea lui Elimelec, Chilion şi Mahlon, ci întreaga bogăţie a lui Boaz. Acest „om viteaz şi bogat" era acum al ei. Aşa era poziţia celei răscumpărate de Boaz. Tot astfel stau lucrurile şi cu poziţia Filadelfiei.

Citind Apocalipsa 3.7-13 suntem impresionaţi de faptul că Domnul Isus leagă aici orice lucru de El însuşi. El nu Se prezintă sub un anumit aspect, cum face la celelalte biserici, ci ca CEL CE ESTE CEL SFÂNT ŞI ADEVĂRAT. Ei au păzit Cuvântul LUI şi n-au lepădat Numele LUI. EL le-a pus înainte o uşă deschisă. EL va face ca cei potrivnici să le cadă la picioare în semn de omagiu. Vor cunoaşte că EL i-a iubit. Iar ca răsplată, cel ce va birui va fi legat în întregime de EL.

Da. Bogăţia spirituală a Filadelfiei este copleşitoare. Ce binecuvântată lucrare a făcut Dumnezeu, să repună în lumină adevărurile încredinţate apostolilor, lui Pavel şi celorlalţi şi să le facă bunuri accesibile atâtor credincioşi! Şi ce luminoasă perioadă în istoria Bisericii, când cu mai bine de o sută de ani în urmă a desfăşurat o asemenea lucrare de redescoperire a izvoarelor! Să ne gândim: pe timpul apostolilor, credincioşii nu aveau întreg Noul Testament. Probabil că erau persoane care aveau una sau alta dintre cărţi. Noi avem întreaga Biblie, nu numai în adunările

noastre ci şi în casele noastre. De aceea suntem cu atât mai răspunzători în a primi lumina care vine din Scripturi. Dar ceea ce a caracterizat înviorarea spirituală începută cu mai mult de 100 de ani în urmă a fost părtăşia cu persoana slăvită a Domnului Isus. EL era Cel prezentat inimilor, EL era subiectul predicilor, venirea LUI era obiectul aşteptării lor. De aceea, scrierile fraţilor din perioada de înviorare spirituală asimilată cu Filadelfia, sunt deosebit de preţioase, minunate pentru inimile care îl iubesc pe Domnul.

Care a fost începutul acestei biserici care poartă trăsăturile Filadelfiei? Au fost oamenii care au fost folosiţi de Dumnezeu în această lucrare deosebit de râvnitori în cercetarea Scripturii? Le-a dat această râvnă lumină şi putere de pătrundere? Da. Au cercetat cu ardoare şi cu duh de rugăciune Scripturile, într-un chip rar întâlnit în ziua de astăzi. Dar oare n-au fost si alţii în decursul veacurilor care au făcut acest lucru? Oare credincioşia acelor oameni a condus la întoarcerea credincioşilor la izvor, la ceea ce era la început? Desigur, aceşti oameni au dat dovadă de deosebită credincioşie, şi dacă este să comparăm credincioşia noastră cu a lor, trebuie să ne plecăm capetele, ruşinaţi. Dar, să nu uităm că chiar şi în evul mediu au fost unii care au mers cu credincioşie, pe măsura luminii pe care au avut-o şi care si-au dedicat Domnului vieţile lor.

Dar este bine de reţinut că obârşia Filadelfiei nu este de natură omenească, cât de credincioşi ar fi fost cei pe care Domnul i-a folosit drept instrumente în lucrarea Lui. Cel care a iniţiat Filadelfia este Marele nostru Răscumpărător, Domnul Isus însuşi. Pe cruce, ne-a răscumpărat cu preţul sângelui Său, dar în Filadelfia îl vedem cum ne răscumpără prin puterea Sa. Prin putere va răscumpăra Dumnezeu şi pe Israel şi, cu siguranţă, întreg universul, pe care îl va curăţi de orice nelegiuire şi de orice rău. Acest adevăr este prezentat în multe cărţi profetice din Vechiul Testament. Răscumpărarea Filadelfiei este însă cu totul aparte. Este o eliberare şi o răscumpărare prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Este dată o sămânţă nouă, actul de dăruire a puterii de viaţă, acolo unde era numai moarte. Dar acesta a fost un act public, aşa cum a fost cu răscumpărarea lui Rut. Bătrânii şi întregul popor au fost chemaţi să fie martori, să vadă şi să audă despre ceea ce a făcut Boaz.

N-au fost readuşi la viată Elimelec, Mahlon si Chilion, cum nici Sardes şi Tiatira n-au fost restaurate la poziţia şi starea Efesului din vremea când i-a fost adresată epistola. Aceste biserici au rămas mai departe ca grupuri în creştinătate, dar ele au fost puse de o parte de Domnul. Iar azi, la acestea putem adăuga şi biserica din Laodiceea. Dar nici Filadelfia nu este ceea ce a fost biserica la începutul ei. In cârmuirea dreaptă a lui Dumnezeu, El a socotit că biserica nu poate lua în stăpânire moştenirea aşa cum a dat-o Dumnezeu la început. Ne aducem aminte că în cârmuirea Lui dreaptă, Dumnezeu nu i-a permis lui Moise să intre în ţara făgăduinţei. Dar, oricum, Moise a văzut întreaga ţară în părtăşia lui cu Dumnezeu şi cu ochii lui Dumnezeu. El a văzut cu mult mai mult decât orice israelit care a intrat mai târziu în ţară (Deuteronom 32.50; 34.1-4). Tot aşa este şi cu Filadelfia. Starea glorioasă a bisericii de la început n-a fost şi nu va mai fi restaurată niciodată. Aşa este hotărârea cârmuirii drepte a lui Dumnezeu. Dar deşi nu ni se permite să intrăm în ţară, ni se dă privilegiul s-o privim în părtăşie cu Domnul, cu ochii Lui şi în întreaga ei frumuseţe. Avem privilegiul să vedem biserica în adevăratul ei caracter, în binecuvântările ei, în unirea ei cu Capul şi cu Mirele, viitorul bisericii, ordinea divină din ea, aşa cum vede Domnul lucrurile si asa cum vor fi în slavă.

Apoi biserica va fi arătată în chip desăvârşit. Hristos o va îmbrăca cu slava Lui şi Şi-o va înfăţişa Lui Insuşi, fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci sfântă şi fără vină. Şi acestea le putem înţelege de pe acum, în părtăşie cu El, Cel care ne iubeşte cu o iubire nemărginită. Ce scump Mântuitor eşti, O, Doamne!

„Tot poporul care era la poartă şi bătrânii au zis: „Suntem martori! Domnul să facă pe femeia care intră în casa ta ca Rahela şi ca Leea, cele care amândouă au clădit casa lui Israel. Arată-ţi puterea în Efrata şi fă-ţi un nume în Betleem" (versetul 11)!

Boaz vorbise cu bătrânii poporului. Bătrânii erau cei ce cârmuiau cetatea. Ei simt menţionaţi când este vorba de păzirea dreptăţii şi a ceea ce este legitim (versetul 2); când este menţionat şi poporul, sunt amintiţi întâi bătrânii şi apoi poporul (versetul 9). Acum însă, erau deja stabilite şi apare întâi poporul. El recunoaşte şi confirmă ceea ce face Boaz şi-i urează un nume slăvit pentru ceea ce face. Desigur, bătrânii se alătură poporului. Da, poporul din Betleem, Casa Pâinii, sunt cei care depun mărturie pentru Boaz. Ei se bucurau în fiecare zi de binecuvântările cetăţii şi erau în fiecare zi în prezenţa lui Boaz. El făcea cu dreptate orice lucru. Când el, în dragostea lui, a aşezat-o pe Rut într-o poziţie de demnitate, ei au acceptat aceasta.

Dacă trăim zilnic în părtăşie cu Domnul în poziţia minunată a Filadelfiei, în care ne-a aşezat harul Lui, nu trebuie să primim cu căldură pe oricare altul care vine în acest loc? Nu putem decât să admirăm harul care i-a binecuvântat alături de noi şi pe alţii, unindu-i cu Hristos. Dacă umblăm în strânsă părtăşie cu Domnul, atunci şi inimile noastre trebuie să fie umplute de har.

Ce cuvinte cu conţinut profetic, ce putere de pătrundere sunt cele spuse de popor! Ei pot să deosebească aici un nou început. într-un anume sens, Rahela şi Leea, începutul dintâi, sunt puse deoparte. Cele două femei amintite, în unirea lor cu Iacov simt imagini ale lui Israel şi ale neamurilor (Geneza 29). Rahela a fost cea iubită de Iacov, dar era stearpă, în timp ce Leea dăduse lui Iacov şase fii. Când Rahela a primit putere să zămislească, ea a avut doi fii: primul este Iosif, care-L înfăţişează pe Domnul Isus ca pe Cel lepădat de fraţii Săi (evreii), dar care, chiar în timpul lepădării Sale a căpătat poziţie de stăpânire peste naţiuni (Psalmul 2 şi 8; Efeseni 1.20-23). Al doilea fiu a fost Beniamin, fiul dreptei pentru Iacov, dar fiul durerii pentru Rahela. Beniamin îl înfăţişează pe Domnul Isus domnind în mijlocul lui Israel. Naşterea lui a pus capăt vechiului Israel după carne.

Când epoca lui şi a lui Iosif vor fi unite, atunci va fi împărăţia de o mie de ani, va începe o vreme de pace şi prosperitate pentru lume. Leea înfăţişează naţiunile. Ea nu este iubită de Iacov, dar este binecuvântată de Dumnezeu şi aduce roade în timpul lipsei de rodnicie a Rahelei (Geneza 29.3035), roade care duc la preamărirea Domului. Iuda înseamnă „El (Domnul) va fi lăudat".

In chemarea Rebecăi se poate vedea că Israel a fost pus deoparte, căci Rebeca înfăţişează Biserica, iar ea primeşte loc în cort după moartea Sarei (Geneza 23, 24). Din momentul în care s-a format Biserica, Israel a fost în mod public pus deoparte (Faptele Apostolilor 2.1, 1 Corinteni 12.13). Biserica a înlocuit pe Israel în ceea ce priveşte mărturia Lui pe pământ. Dar în Rut lucrurile simt si mai mult dezvoltate. Aici vedem că chiar si Leea a fost pusă deoparte. Da, şi neamurile au dispreţuit binecuvântările lui Dumnezeu şi, cu privire la mărturia lui Dumnezeu au devenit fără rod. Nu este încă vremea judecăţii lor manifeste (Romani 11.1322). Iată de ce, aici vorbeşte poporul şi nu bătrânii. Totuşi, ceea ce fusese mărturia lui Dumnezeu dată de cei dintre neamuri (bisericile din Efes, Tiatira şi Sardes) a fost pus deoparte. Era nevoie de un nou început. Rut fusese o moabită, începutul nu era al ei. Era mai degrabă al Răscumpărătorului, al harului şi puterii Lui.

Casa lui Israel au clădit-o Rahela şi Leea. Israel înseamnează „Prinţul lui Dumnezeu" sau „Cel ce poartă luptele lui Dumnezeu". Noi ştim bine că adevăratul Prinţ al lui Dumnezeu este Domnul Isus, El, Viteazul Războinic pentru cauza lui Dumnezeu (Psalmul 45). El l-a învins pe Satan şi lumea şi a primit supremaţia universală. Iar caut Lui trebuie zidită (Evrei 3.6). Acesta este ţelul lui Dumnezeu cu Filadelfia. Chiar şi numele exprima acest lucru: Filadelfia înseamnă „dragoste de fraţi", Nu-i face dragostea de fraţi pe copiii lui Dumnezeu să înţeleagă că sunt uniţi

pentru totdeaunu prin legătura desăvârşirii? Nu dragostea de fraţi ne leagă între noi. Nu, ci faptul că am fost botezaţi într-un singur trup, de un singur Duh. Iar noi trebuie să păstrăm unitatea Duhului, prin legătura păcii (Efeseni 4.5). Totuşi, dragostea de fraţi ne dă conştienţa acestei unităţi. Am putea spune că trăsătura remarcabilă a Filadelfiei este că ea recunoaşte trăsătura esenţială a Bisericii: că este Trupul lui Hristos şi Casa lui Dumnezeu. Toţi creştinii adevăraţi sunt una, ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Deasemenea, Biserica este Casa lui Dumnezeu, în care locuieşte Duhul Sfânt si unde se manifestă autoritatea lui Hristos şi călăuzirea Duhului Sfânt, într-un cuvânt ordinea divină.

Efrata însemnează Jocul rodniciei," iar Betleem, „casa pâinii". Astfel, locuitorii cetăţii lui Dumnezeu doreau pentru Boaz ca, prin unirea cu Rut să capete putere în locul rodniciei şi să-şi facă un nume în casa pâinii. Pe pământ, pentru copiii lui Dumnezeu este un singur loc al rodniciei şi anume locul unde copiii sunt adunaţi în jurul lui Isus, privind numai la El, în deplină dependenţă de El. Este locul unde este recunoscută autoritatea Lui şi vinde punem întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?" In acest loc ne plasăm pe noi înşine sub călăuzirea şi disciplina Duhului Sfânt, pentru că, în strângerile laolaltă El exercită autoritatea Domnul vii.

Acest adevăr este prezentat în simboluri prin istoria lui Israel, de la Exod 40 la Numeri 10. îndată ce a fost ridicată casa lui Dumnezeu potrivit cu gândurile Lui (Exod 40.16-34), casa a fost umplută cu slava lui Dumnezeu. îndată după aceea, Dumnezeu a început să-Şi descopere planurile şi gândurile Sale minunate. Ele sunt arătate de la Levitic 1 la Numeri 10. Dumnezeu vroia ca poporul Său să dea la iveală roade scumpe, potrivit cu cunoaşterea inteligentă a gândurilor Lui. De aceea, la Numeri 7 se vorbeşte despre jerfele de mare preţ pe care căpeteniile, ca reprezentanţi ai poporului, le aduc Domnului sub formă de jertfă legănată, pentru ca astfel să poată îndeplini cu bine slujba Domnului. Urmează apoi sărbătorirea Paştelui şi, în cele din urmă, supunerea deplină la poruncile Domnului, prin care poporul urmează continuu norul călăuzitor (simbol al Duhului Sfânt), în timpul călătoriei prin pustie (capitolul 9).

A devenit puternic printre noi Adevăratul Boaz? Are El din partea noastră un Nume în Casa Pâinii, prin unirea noastră cu El? Alipirea noastră de Numele Lui este ea cunoscută de alţii, ca urmare a faptului că cei din afară văd belşug de hrană? Acest lucru îl dorea poporul lui Dumnezeu lui Boaz, în Betleem, „Casa Pâinii". Desigur, acest lucru îl doreşte Duhul Sfânt cu privire la Domnul Isus, iar Duhul Sfânt lucrează această dorinţă în inima credincioşilor şi face ca ei s-o exprime. Şi oricine este al Domnului Isus, oricine L-a cunoscut pe Boazul nostru, doreşte din inimă ca Numele Lui să fie inaltat în adunare, casa m care Dumnezeu Îsi hrăneşte copiii Săi.

„Sămânţa pe care ţi-o va da DOMNUL prin această femeie tânără să-ţi facă o casă asemenea lui Pereţ, care i s-a născut lui Iuda din Tamar" (versetul 12).

Este de remarcat că nu se vorbeşte aici despre „casa lui Iuda". Este amintit, este drept, numele lui Iuda („El va fi lăudat"), dar este subliniat mai cu seamă numele lui Tamar (Palmierul). Tamar s-a legat de Iuda în incidentul menţionat la Geneza 38. Ea i-a născut un fiu, Peret. Ea a luat iniţiativa. Si, deşi la Geneza 38 sunt relatate lucruri ruşinoase, aici numele ei este amintit într-un context onorabil. Când Iuda a refuzat să i-l dea pe Şela ca răscumpărător ca să ridice sămânţă fratelui ei mort, pentru ca să păstreze numele fratelui lui, Tamar şi-a sacrificat cinstea ca să ridice această sămânţă. Ca urmare, s-au născut doi gemeni, amândoi capi de familie. Dar nu numai atât: Pereţ, care după aprecierea omenească trebuia să se nască pe urmă, a fost cel dintâi născut. De la el se trag două generaţii. Pereţ înseamnează „spărtură". în el şi în Tamar vedem un simbol al puterii divine care lucrează în noi şi care produce în noi şi prin noi roade care slăvesc numele lui Dumnezeu (Coloseni 1.10,11). Despre Rut, poporul spune: „femeia aceasta tânără". Toţi cei care vin la Boaz, aşa cum a făcut Rut, care sunt răscumpăraţi de El, se caracterizează totdeauna prin vitalitate tinerească. în prezenţa Lui nu devii niciodată prea bătrân sau sterp.

„Şi Boaz a luat pe Rut, care i-a fost soţie, şi el a intrat la ea. DOMNUL a făcut-o să rămână însărcinată şi ea a născut un fiu" (versetul 13).

Iată ce a făcut Boaz: a luat o sărmană fată moabită care nu avea nici o avere şi a ridicat-o din starea de cădere. El a spus poporului: „Sunteţi martori azi că am cumpărat de soţie pe Rut, Moabita". Cel mai bogat om din ţară a luat o femeie săracă şi a spus: „Am cumpărat-o ca s-o fac soţia mea". Apoi, celălalt răscumpărător şi-a scos încălţămintea, iar Boaz a declarat în faţa bătrânilor poporului că o va răscumpăra. In felul acesta, lucrurile au căpătat rezolvarea definitivă. Nu mai era nimic de adăugat la ceea ce făcuse Boaz.

Acum, desigur, era răspunderea lui Rut să se poarte potrivit cu minunata poziţie în care fusese pusă, ca soţie a lui Boaz. Şi-ar putea închipui cineva că Rut s-ar fi ruşinat cu mirele ei? Ar fi fost oare posibil ca ei să-i fie ruşine că-i aparţine mirelui, acelui „om viteaz şi bogat", care a scăpat-o dintr-o viată de mizerie si sărăcie, care nu s-a multumit să-i dea bunurile materiale, ci s-a dat pe sine însuşi pentru ea cu tot ce avea? Iată de ce nu se spune nimic despre răstimpul de la declaraţia lui Boaz înaintea bătrânilor si cel de dinaintea nuntii. Tot astfel, nu citim nimic despre drumul Rebecăi prin pustie, în drumul ei pentru a-l întâlni pe Isaac (Geneza:24-64-67).

Care este nădejdea Bisericii? Care este nădejdea Dvs.? Ce aşteptăm să găsim în ceruri? O casă? Mulţumim lui Dumnezeu că vom găsi acolo ceva mult mai bun decât o casă. Străzile de aur şi porţile de mărgăritar (Apocalipsa 21.18-21)? Cu toată siguranţa, nu. Domnul nostru cel binecuvântat, El este nădejdea noastră. Harul nu se mulţumeşte doar să ne dea o casă, cât de inimoasă ar fi ea. Hristos nu ne dă nimic mai puţin decât pe Sine însusi. El este „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit si S-a dat pe Sine însuşi pentru mine."

Să ne gândim, iubiţi fraţi şi surori, la următorul lucru: în curând vom fi CU DOMNUL NOSTRU! Nu este de preţ să trăim o viaţă de renunţare de sine aici, ştiind că facem plăcerea Domnului? Se cade să spunem lumii: „N-am nimic în tine. Sunt un străin faţă de tine. Eu dau mărturie despre faptele tale rele". Iar ca răsplată, vom primi zâmbetul aprobator al slăvitului nostru Domn şi cuvântul Lui: „Bine, slugă bună şi credincioasă, ai fost crdincios peste puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!" Soro, El vine curând. Trăieşti oare numai pentru El? Frate, Domnul vine curând! Trăieşti tu oare numai şi numai pentru El?

O! Să nu ne fie ruşine de Hristos, de Domnul nostru binecuvântat, care poate veni chiar azi. La venirea Lui nu vom mai avea privilegiul pe care îl avem acum, de a trăi pentru El în întregime, într-o lume care este a egoismului, o lume care a dat la o parte drepturile Lui.

Deci, răscumpărarea a fost împlinită. Acum pot fi revelate gândurile adânci ale lui Dumnezeu. Rut nu mai este o biată culegătoare de spice în câmpurile lui Boaz. Acum ea este părtaşă la tot ce are acest „om viteaz şi bogat". Ea nu mai este văduva unuia care a murit, pentru că a fost cumpărată de Boaz ca să-i fie soţie. Acum, ea este identificată cu cineva viu şi foarte puternic. Ea a înţeles că toate legăturile ei cu trecutul, cu Moabul s-au rupt. Străina săracă din Moab devine o mamă de frunte în Israel. Rahela şi Leea pot fi de acum uitate, căci a venit una în locul lor, care va clădi casa lui Israel. Ea a fost introdusă în linia împărătească, i-a dat naştere lui Obed, care a fost bunicul lui David, din care S-a născut după trup Isus Hristos, Emanuel, moştenitorul tuturor lucrurilor. Aşa s-au împlinit sfaturile lui Dumnezeu. Râuleţul de har pe care l-am urmărit în istoria lui Rut a devenit un ocean de slavă veşnică. Cine altul în afara Dumnezeului celui Viu putea să dea la iveală aceste lucruri în

şi din Moab? (căci lucrarea în această văduvă săracă a început-o El în Moab).

„Femeile i-au zis Naomei: Binecuvântat să fie DOMNUL care nu te-a lăsat lipsită azi de un răscumpărător şi numele lui să devină vestit în Israel".

Până acum, Rut fusese stearpă. Chiar când a fost căsătorită cu Mahlon, ea n-a avut copii. Dar acum, ea s-a unit cu Boaz şi n-a mai fost stearpă. Acest lucru este adevărat cu orice credincios.

„Rămâneţi în Mine şi Eu voi rămâne în voi; după cum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt vita, voi sunteti mlădiţele. Cine rămâne în Mine si în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic" (loan 15.4,5). Acest principiu este valabil atât pentru individ, cât şi pentru adunare, în ansamblul ei. Sardes s-a aşezat sub protecţia lumii şi din cauza aceasta n-a putut să aducă nici un fel de roadă. Faptele ei dovedesc numai că este moartă (Apocalipsa 3.1). Cum poate fi ea unită cu lumea şi în acelaşi timp să dea mărturie pentru Domnul nostru cel lepădat de lume? Este cu adevărat o imposibilitate! Cum poate ea să aducă roade care vorbesc despre viaţa de înviere si care sunt cereşti în caracterul lor? Biserica poate să realizeze în mod practic mărturia despre Isus, numai când a înţeles că este una cu Capul ei slăvit în cer (Efeseni 1.22,23). Numai atunci ea poate să umble „în faptele bune rânduite de Dumnezeu mai dinainte". Ele sunt pentru cei care au înviat împreună cu Hristos şi care au fost puşi să şadă împreună cu El în locurile cereşti (Efeseni 2. 6-10).

Poziţia primită de Rut ilustrează aceste adevăruri scumpe. Ea a devenit roditoare când s-a făcut una cu Boaz. Ea a născut un fiu. Să luăm seama, însă: din acel moment numele ei nu mai este amintit. Ea îşi împlinise menirea pe pământ. Rut înseamnează „satisfăcută" şi, desigur, ea era deplin satisfăcută de poziţia pe care o obţinuse pe pământ. Tot aşa, pentru biserică, nu este poziţie mai înaltă pe pământ, decât să fie unită cu Hristosul ceresc.

Cunoaşterea acestui adevăr si bucuria de el dă mulţumire (satisfacţie) deplină inimii. Când s-a înţeles acest adevăr, a luat naştere Filadelfia. Si asa au început să se producă roade. Din acel moment, biserica nu-şi mai caută o poziţie în lume. Ce are de făcut biserica este să-şi însuşească poziţia pe care o are şi să umble potrivit ei.

Ce întuneric, ce stare deznădăjduită era când Naomi şi Rut au părăsit Moabul! Naomi le-a spus că va fi cu neputinţă pentru ele să ridice sământă foştilor lor soţi sau să răscumpere moştenirea.

Dar la Dumnezeu nu simt lucruri imposibile. Singurul lucru imposibil pentru Dumnezeu este să mintă sau să lucreze în chip nedrept. Este bine să ne recunoaştem totala noastră neputinţă, dar să nu avem impertinenţa să limităm dragostea şi puterea lui Dumnezeu. Aşa ceva este inadmisibil!

Ar fi fost justificat pentru noi să fim aduşi sub lege. Dar ce bucurie a inundat inima Naomei când ea avea grijă şi ţinea în poală pe copilul lui Rut!

Când cu aproape 150 de ani în urmă Domnul a deschis ochii câtorva ca să vadă declinul şi corupţia unor biserici cu pretenţii, cine ar mai fi fost în stare să creadă că se va putea da mărturie pentru Domnul? Domnul a făcut asta! Ei au ajuns să înţeleagă adevărata poziţie a bisericii, iar ca urmare a acestei cunoştinţe, creştinii s-au separat de lume şi de creştinătatea cu numele; iar în inima, în vieţile lor, s-a săpat adevărul că ei sunt străini şi călători pe pământ şi cetăţeni ai cerului.

Sunt si astăzi mulţi credincioşi care, ca si Rut la început, nu cunosc bogăţiile şi desfătările pe care Domnul le-a dat bisericii sau care ca Naomi le-au părăsit, ca să se ducă în Moab. Acestor credincioşi le repet: uşa răscumpărătorului este mereu deschisă. El se bucură, îi este plăcut ca, în calitatea Lui de Domn înviat şi slăvit să le redea bogăţia pe care au părăsit-o.

De ce sunt aşa mulţi creştini care nu se bucură de moştenire? Motivul este că ei nici nu realizează că n-o posedă. Ei n-au trecut prin adâncile exerciţii de inimă prin care a trecut Naomi.

Poate ei au înţeles că au păcatele iertate, experimentează credincioşia Ivii Dumnezeu în viaţa lor de fiecare zi, ştiu că vor merge într-o zi în cer, dar, deşi aceste lucruri sunt deosebit de scumpe şi importante, ele nu sunt decât o parte din binecuvântările pe care le avem în Domnul Isus. Sunt binecuvântări pe care le avem ACUM. Şi mulţi învăţători nu înţeleg adevărurile cu privire la marile privilegii ale omului în Hristos, din pricină că se ocupă mai mult cu ei înşişi, cu omul în general, decât cu Hristos, cu Dumnezeu. îndată ce Domnul cel slăvit devine subiectul inimii noastre, iar ochii noştri privesc ţintă la El, El ne va arăta bogăţiile Sale. Atunci, inimile noastre sunt atrase de El. Şi atunci, ca si Rut si Naomi, vom învăţa că în Hristos ne putem bucura deplin de moştenirea ce ne-a fost pregătită şi că El poate împlini în totul orice dorinţă a noastră cu privire la lucrurile lui Dumnezeu. Mai mult, prin Duhul Sfânt, El ne face în stare să umblăm potrivit cu înălţimea chemării de care am avut parte. Asemenea credincioşi vor ajunge să-L recunoască pe Hristos ca pe izvorul oricărui bine, ca pe Acela care restaurează tot ceea ce Dumnezeu a dat de la început poporului Său. Tot ce avem, avem în El, de aceea avem siguranţă deplină.

„Copilul acesta să fie cel ce îţi va reface viaţa şi să fie sprijinul bătrâneţilor tale; căci l-a născut nora ta care te iubeşte şi care face pentru tine mai mult decât şapte fii" (versetul 15). Este de remarcat că femeile spun despre fiul lui Rut că îi va reface viata. Lucrarea de restaurator se deosebeste într-o măsură de ceea ce am văzut în meditaţiile precedente. In Boaz 11 putem vedea pe Hristos ca pe Acela care răscumpără şi restaurează. L-am văzut până acum pe Cel în stare să răscumpere şi să salveze, ca pe Cel ce dă viaţă nouă celor care erau morţi şi stăpânirea şi bucuria de moştenire, în locul unde se stinsese mărturia şi unde nu mai era nimic decât o decădere fătişă, sărăcie si moarte. In Obed, vedem roadele care ies din faptul că suntem uniţi cu Hristosul cel înviat si slăvit. Ca urmare, vedem restaurarea chiar de pe acum a moştenirii pierdute.

Să observăm: Femeile spun: „îţi va reface viaţa". Aceasta confirmă cele arătate mai înainte. Când credincioşii, cu mai mult de un secol în urmă s-au întors la „ce era la început", acest fapt a avut o influenţă esenţială asupra vieţii lor practice. Când au înţeles poziţia cerească a bisericii, ei şi-au dat seama în acelaşi timp şi au arătat cu viaţa că sunt străini şi călători pe pământ şi simt despărţiţi de lume în feluritele ei forme. Iar aceste adevăruri n-au fost numai pentru creştinii care au părăsit Tiatira şi Sardesul, căci exemplul acestora a influenţat întreaga creştinătate. Aşa a rânduit Dumnezeu.

Când Israel a ajuns la Cades, călătorise timp de patruzeci de ani prin pustie. Fusese o călătorie lungă şi obositoare. Resursele scăzuseră, iar Maria (glasul profeţiei şi al adorării) murise (Numeri 20.1). Atunci, Dumnezeu le-a dat încă odată apă din stâncă pentru ca să nu piară întregul popor.

La 1 împăraţi 1 este descris sfârşitul vieţii lui David. „împăratul David era bătrân, înaintat în vârstă; îl acopereau cu veşminte şi nu se putea încălzi. Slujitorii lui i-au zis: „Să se caute pentru Domnul meu, împăratul, o tânără fecioară; ea să stea înaintea împăratului, să-1 îngrijească şi să se culce la sânul tău şi Domnul meu împăratul se va încălzi." Au căutat în tot ţinutul lui Israel o tânără frumoasă şi au găsit-o pe Abişag Sunamita, pe care au adus-o la împărat. Această tânără era foarte frumoasă. Ea a îngrijit pe împărat şi i-a slujit."

Aceste două exemple ne ilustrează ce înseamnează restaurarea. Dumnezeu a dat Filadelfia întregii biserici, ca toţi să fie readuşi la lucrurile de la început şi să primească din binecuvântările ei. Desigur, prin ,.întreaga Biserică" înţelegem pe toţi credincioşii, indiferent unde se află, care formează un singur trup. Ce gând minunat este acesta, dar şi ce răspundere pentru cei ce au fost aduşi la poziţia Filadelfiei! Să nu ne lăsăm atraşi de idei sectare şi să înţelegem îndatorirea pe care o avem faţă de toţi credincioşii. Domnul vrea ca noi să aducem înviorare şi căldură unei mărturii care este pe cale să se stingă şi s-o slujim, aşa cum l-a slujit Abişag pe David. Vom vedea mai târziu că numele Obed înseamnă „slujitor". Acest lucru caracterizează Filadelfia. Şi ce au spus femeile despre Rut? „Nora ta, care te iubeşte şi care face pentru tine mai mult decât şapte fii". Şapte fii era simbolul unei binecuvântări depline, complete pentru o femeie în Israel (1 Samuel 2.5).

„Naomi a luat copilul, l-a ţinut în braţe şi a îngrijit de el. Vecinele i-au pus nume, zicând: „I s-a născut un fiu Naomei." Si l-au numit Obed. El este tatăl lui Isai, tatăl lui David" (versetele 16 şi 17).

Naomi a primit copilaşul ca fiind al ei, iar vecinii l-au recunoscut ca fiul Naomei şi i-au dat un nume. Iată dar că aici este vorba despre „vecini" şi nu despre femei: cercul s-a îngustat şi lucrurile au devenit mai clare. Aşa se întâmplă şi cu lumina noastră cu privire la căile şi faptele lui Dumnezeu sau cu privire la aspecte practice din viaţa noastră: ele cresc pe măsură ce suntem mai interesaţi cu privire la poporul lui Dumnezeu şi la Răscumpărătorul dat de Dumnezeu.

Copilului i s-a dat numele „Obed", care însemnează „slujitor" sau ,închinător". Numele cuprinde ambele înţelesuri şi toate sunt în legătură cu Dumnezeu. De fapt, sunt cele două îndatoriri ale omului faţă de Dumnezeu: slujitor şi închinător (Deuteronom 6.13; Matei 4.10). Şi ce roade vrednice de Boazul nostru, să fim slujitori şi închinători! Domnul Isus a venit ca să slujească. Urechile Lui au fost străpunse, semn că era rob de bunăvoie, pentru totdeauna (Exod 21.5-6). El a slujit pe cruce, El slujeşte şi acum şi va sluji totdeauna. El a spus: „îmi iubesc stăpânul, soţia şi copiii şi nu plec!"

Da. Am văzut că datoria omului este să slujească lui Dumnezeu şi să I se închine. Ştim însă foarte bine că omul natural nu poate face asta. „Nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu. Toţi s-au abătut." Semnul faptului că am devenit liberi este acela că am devenit slujitori şi închinători adevăraţi. „Ascultă-mă, Doamne, căci simt slujitorul Tău, slujitorul Tău, fiul roabei Tale şi Tu mi-ai dezlegat legăturile" (Psalmul 116.16). Aşa a lucrat Dumnezeu în toate dispensaţiile. Iată, de exemplu, când Israel se afla în Egipt, el slujea lui Faraon, nu lui Dumnezeu (Exod 2.23-25; 3.18;5.1,8; 8.1,8,20,27 si 28 etc.). în această situatie, Israel nu înfăţişează pe necredincioşi, ci pe credincioşii care sunt încă în Romani 7. Israel era poporul lui Dumnezeu şi totuşi în trista situaţie de a sluji păcatului şi lumii, până ce, prin puterea lui Dumnezeu, pe temeiul jertfei de Paşte, a fost eliberat din Egipt. Apoi, după cum putem vedea în Exod 15, Israel a devenit slujitor şi închinător. Si tot aşa va fi cu Israel si în viitor, când va fi scăpat de orice vrăjmaş (Psalmul 22.26-31 şi 110.3). Dar cea mai desăvârşită slujbă şi închinare o găsim acolo unde lucrării de răscumpărare, copiii lui Dumnezeu uniţi cu Răscumpărătorul, îi dau cea mai înaltă preţuire. „Vine ceasul şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr" (Ioan 4. 23, 24). Da, Tatăl doreşte închinători şi slujitori.

Dacă dorim să fim slujitori şi închinători, trebuie mai întâi să fim eliberaţi de sub puterea păcatului şi a morţii. Cine se încrede în firea lui nu-I poate sluji lui Dumnezeu. Romani 7 ne înfăţişează un om care este născut din nou, dar care slujeşte încă păcatul şi nu pe Dumnezeu (Romani 7.15,16,19,23,24). „Căci noi suntem circumcizia, noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus si care nu ne încredem în noi înşine" (Filipeni 3.3). Acelaşi cuvânt al închinării şi slujirii îl găsim şi la Faptele Apostolilor 7.42; 26.7; Luca 1.74; 2.37. Şi cine este capabil să se închine şi să adore, dacă nu unul care a fost eliberat de orice legătură care îl apăsa în trecut? Un astfel de om a devenit acum liber să se ocupe cu Răscumpărătorul. A te închina înseamnă să fii ocupat cu însuşirile minunate ale Celui ce face obiectul închinării. Este expresia adâncii impresii, a uimirii noastre în faţa măreţiei Lui.

Asemenea slujire nu o găsim în marile denominaţii creştine. Poate fi un fel de închinare, dar nu în Duh şi adevăr. închinarea care depindea de folosirea diferitelor materiale sau a diferitelor ceremonii, aşa cum exista odinioară la Israel, a fost pusă deoparte, ea nu este în armonie cu natura poziţiei minunate pe care Dumnezeu a stabilit-o între Hristos şi răscumpăraţii Lui. In unele biserici se confundă prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu cu închinarea. Este însă o mare deosebire între a te închina şi a prezenta sau a asculta Cuvântul. A te închina înseamnă a te adresa Tatălui, aducându-I laudă şi adorare pentru ce este El şi pentru ceea ce a făcut El şi exprimând uimirea de care sunt umplute inimile noastre, când meditäm la Persoana şi lucrarea minunată a Răscumpărătorului. Iar când ne închinăm lui Dumnezeu cu adevărat, nu facem asta folosind mijloace materiale sau condiţii exterioare specifice pământului, ci facem acest lucru în duh şi adevăr. Ne închinăm şi slujim în armonie cu revelaţia pe care ne-a dat-o Dumnezeu despre Sine însuşi, în Domnul Isus: El este Marele Dăruitor şi Tatăl tuturor celor ce L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor si Domn. Aceasta înseamnă închinare în adevăr. Pe de altă parte, ne închinăm în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. De aceea, închinarea noastră nu depinde şi nu se caracterizează prin elemente de natură materială sau naturală, nu presupune neapărat un anume loc, un anume timp, anume expresii sau formule, un anumit tipar: închinarea noastră este spirituală (Evrei 13.15; Ioan 4.10, 21-24). Aceasta este închinarea în duh. Când în harul Său, Dumnezeu a readus la lumină minunatele adevăruri ale mântuirii, ale eliberării depline, când inimi smerite au înţeles acest adevăr, slujba închinării şi-a recăpătat locul ei în viaţa adunărilor. Credincioşii au început să se adune pentru unicul scop de a-L lăuda, de a-L adora pe Tatăl şi pe Fiul, sub călăuzirea Duhului Sfânt.

În ceruri nu vom mai asculta predicatori, nici îndemnurile lor, nu vom mai avea nevoie de zidire, sfătuire, mângâiere, îndreptare, creştere în cunoştinţă (1 Corinteni 13.3-12). De aceea nu vom mai avea nevoie să ne strângem pentru aceste scopuri. Trebuie să recunoaştem că astfel de strângeri laolaltă sunt preţioase aici, pe pământ. Dar a da laudă lui Dumnezeu, a-L adora, nu vom înceta niciodată, nici chiar în ceruri. Nu, ci Adunarea va fi strânsă în jurul Mielului înjunghiat şi îi va aduce închinare în chip desăvârşit. Nu ne arată acest fapt că închinarea este slujba cea mai înaltă pe care o putem aduce Domnului în strângerile noastre laolaltă? Aceasta doreşte Dumnezeu cu privire la noi. Desigur, El va continua să ne înveţe şi să ne îndemne, câtă vreme suntem pe pământ, supuşi slăbiciunii.

Dar El vrea în acelaşi timp să facem încă de pe pământ ceea ce vom face în chip desăvârşit în ceruri. în Apocalipsa 5 Biserica este adunată în jurul Mielului înjunghiat şi-I aduce Lui şi Tatălui binecuvântare si cinste, din toată inima. Închinarea pe pământ înseamnă pentru cei ce-L cunosc gustarea mai dinainte a atmosferei cerului.

Când slujim Domnului în închinare, ca un exerciţiu spiritual, aceasta, fără nici o îndoială, va influenţa vieţile noastre practice. Obed a fost tatăl lui Iese, iar „Iese" înseamnă „Cel care este" sau „Iehova este". De aceea, când suntem ocupaţi cu închinarea către Tatăl si cu Persoana si lucrarea Mântuitorului, atunci întreaga noastră fiinţă şi viaţă vor fi pătrunse de aceasta.

În orice lucru vom vedea şi vom recunoaşte pe Tatăl şi pe Fiul. închinarea şi slujirea vor marca cu siguranţă vieţile noastre. Inimile noastre simt înălţate când trăim realitatea vie a cunoaşterii Tatălui şi a Fiului, când privim desăvârşita frumuseţe, puterea şi dragostea în veci neschimbate ale Veşnicului nostru Dumnezeu (Evrei 13.8). Da, inimile ni se ridică peste împrejurări şi peste condiţii. Şi atunci înţelegem, nu numai cu mintea, ci în adâncul inimii, că nimic nu se întâmplă fără ştirea, fără îngăduinţa Tatălui. Până şi perii de pe cap, toţi ne sunt număraţi. Dar spunând aceasta, nici măcar n-am început să vorbim despre ţelurile Domnului Isus cu noi, în dragostea Lui.

Ne închipuim oare că Tatăl, că Domnul Isus nu dă nici o importanţă închinării noastre? Iese a fost tatăl lui David, care înseamnă „prieten" sau „preaiubit". In adevărata închinare, noi devenim prietenii şi iubiţii Lui, aşa cum a fost Domnul, marele Fiu al lui David. El este Preaiubitul Tatălui (Efeseni 1.6), iar în Coloseni este numit „Fiul dragostei Sale" (1.13). Tatăl Şi-a găsit în El toată plăcerea. Iar părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.3). Ce minunat privilegiu să fii confidentul Tatălui şi al Fiului şi să primeşti comunicarea gândurilor Lor către noi, credincioşii (Ioan 15.15). „Iată generaţiile lui Pereţ: Pereţ a fost tatăl lui Hreton: Hetron a fost tatăl lui Ram: Ram a fost tatăl lui Aminadab; Aminadab a fost tatăl lui Nahşon; Nahşon a fost tatăl lui Salmon: Salmon a fost tatăl lui Boaz; Boaz a fost tatăl lui Obed; Obed a fost tatăl Ivii Isai şi Isai a fost tatăl lui David" (versetele 18-22).

În fapt, cartea Rut se încheie cu versetul 17. S-a ajuns în final la poziţia dorită: să fii făcut una cu Hristosul înviat şi slăvit, pe care îl simbolizează Boaz. Asta înseamnă să fii în părtăşie practică cu Tatăl si cu Fiul, ca închinător.

Genealogia care urmează are totuşi rostul ei. Din ea înţelegem că Rut a fost înclusă în genealogia Domnului Isus, aşa cum citim la Matei 1. Iar cercetând semnificaţia numelor, ajungem şi la un înţeles mai adânc, spiritual.

Ce minunat să fii adus la poziţia şi starea practică a Filadelfiei! Dar ştim din experienţă că se poate uşor aluneca. De aceea Domnul îi spune acelei adunări: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa!" (Apocalipsa 3.11). Cei ce păstrează sunt biruitorii. Nu suntem mai buni ca alţii, de aceea să ţinem cu totdinadinsul să rămânem în poziţia în care ne-a aşezat Dumnezeu.

Dar în puterea legii este cu neputinţă să păstrăm ce avem. Cel ce ne poate păzi este Dumnezeu! El este „Acela care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă aşeze fără vină şi plini de bucurie înaintea slavei Sale" (Iuda 24). în noi lucrează puterea lui Dumnezeu, care ne întăreşte în credinţă (1 Petru 1.5), iar acestă putere poate birui lumea (1 Ioan 5.4).

Am văzut mai înainte că Pereţ simbolizează puterea divină care lucrează în noi şi care produce roade în noi şi prin noi, roade care slăvesc numele Domnului (Efeseni 3.16,20; Coloseni 1.10, 11). în această genealogie ne sunt prezentate generaţiile care se trag din Pereţ. Iar din ele putem înţelege cum devenim biruitori.

Desigur, puterea lui Dumnezeu lucrează în noi, dar aici este arătată şi responsabilitatea noastră. Sunt menţionate pentru aceasta zece nume din genealogia lui Pereţ. Cinci nume sunt legate de timpul robiei în Egipt şi al călătoriei prin pustie, iar cinci sunt legate de călătoria poporului în ţară. După cum ştim, numărul 5 vorbeşte despre răspunderea de netăgăduit a omului ca făptură care este sub controlul Creatorului. Iar aici, Duhul Sfânt foloseşte de două ori numărul 5, ca o accentuare a ideii de răspundere. Ultimele cinci persoane menţionate în genealogie acoperă 550 de ani din istoria lui Israel, ceea ce înseamnă că Duhul Sfânt a omis unele nume, pentru ca, prin numărul 5 să sublinieze răspunderea omului.

Pereţ însemnează „spărtură". Istoria naşterii lui arată care sunt roadele propriei noastre puteri (Geneza 38.28-30). Iar faptul că Pereţ a fost împreună cu fratele lui Zerah, ne spune despre faptul că, la naşterea noastră din nou primim o fire nouă, dar firea veche continuă să rămână în noi.

„Întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă" (1 Corinteni 15.46). Zerah a scos mâna afară şi moaşa a crezut că va fi cel întâi-născut. Dar cel care a ieşit cel dintâi a fost Pereţ. Omul din Romani 7 este născut din nou: el este simbolizat de Zerah. Omul din Romani 8 care umblă cârmuit de Duhul este simbolizat de Pereţ. Cerinţele legii simt împlinite într-un astfel de om, prin puterea divină care este în el. Firea păcătoasă, eul este socotit mort. în acest fel, Duhul Sfânt care lucrează în firea cea nouă îl poate ţine în poziţia minunată în care a fost adus.

Rodul minunat al acestui lucru este Heţron, care însemnează „închis". Domnul a spus despre Ierusalim: „Voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui şi voi fi slava lui în mijlocul lui" (Zaharia 2.5). „Cum este Ierusalimul înconjurat de munţi, aşa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum şi până în veac" (Psalmul 125.2).

„Îngerul Domnului tăbărăşte în mijlocul celor ce se tem de El şi-i scapă din primejdie" (Psalmul 47.7). În Iov 1. 9-10, Satan acuză pe Dumnezeu că l-a înconjurat pe Iov cu un gard de protecţie, ca să nu poată fi atins de vrăjmaşi. Aşa face Domnul cu credincioşii Săi când are libertatea să lucreze în noi.

După aceea s-a născut Ram (înalt). După aceea suntem ca Moise care a stat cu Dumnezeu pe munte 40 zile, a văzut slava Dumnezeului îndurării şi al răbdării şi apoi a reflectat către alţii această slavă şi îndurare (Exod 34.4-7,29, 30; 2 Corinteni 3.18). Ram a fost tatăl lui Aminadab, „cei care dau de bunăvoie" sau „binevoitorii". In Cântarea Cântărilor se spune despre „poporul ales" sau binevoitor. Domnul Isus este în primul rând marele Dăruitor. In părtăşie cu El putem înţelege bogăţiile nespuse pe care le-am primit ca dar de la El. Cum să nu dorim locurile prezenţei Lui? El este prezent acolo unde sunt adunaţi în Numele Lui chiar si doi sau trei. Dar nu este numai atât: Aminadab a fost tatăl lui Nahşon (cel care prevede). De pe vârful muntelui putem vedea întreaga ţară desfăşurată înaintea ochilor noştri în toată frumuseţea si slava ei, aşa cum a fost cu Moise (Deuteronom 34.1-4) şi căpătăm siguranţa că, la timpul hotărât de Dumnezeu, ea ne va aparţine. In părtăşie cu Domnul, Duhul Sfânt ne arată lucruri minunate cu privire la viitor, toate cuprinse în Scriptură. Iar când avem trăsăturile morale şi spirituale ale Filadelfiei, Domnul ne spune: „Eu vin curând". Este cuvântul cel mai însemnat care ni se poate spune în timpul călătoriei noastre prin

pustie.

Următoarea persoană care s-a născut este Salmon — „Care radiază" sau „îmbrăcăminte"; în Matei 1. 5 citim că Salmon s-a căsătorit cu Rahav. Suntem deja în ţară, unde înţelegem că suntem îmbrăcaţi cu cele mai distinse podoabe: avem parte de harul pe care Dumnezeu ni l-a dat în Preaiubitul Său, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor (Efeseni 1.7). El este Cel ce Şi-a dat viaţa pentru noi şi este aşezat acum la dreapta Tatălui, proslăvit, mai presus de orice domnie, putere, stăpânire ori autoritate şi mai presus de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor (Efeseni 1.18-23). Ca credincioşi, nu numai că am fost mântuiţi, dar lucrează în noi aceeaşi putere care a lucrat învierea Domnului Isus. Amintim că Boaz înseamnă „în El este putere". Noi suntem înviaţi împreună cu Domnul Hristos şi aşezaţi împreună cu El în locurile cereşti, în Hristos (Efeseni 2.5-6). Când înţelegem acest lucru, putem să slujim şi să ne închinăm şi să fim în părtăşie vie cu Tatăl şi cu Fiul, bucurându-ne de privilegiul de a fi obiecte ale dragostei şi favorii dumnezeieşti. Vedem aceasta arătată prin numele Obed, Isai şi David. Şi mai putem înţelege că, deşi ca oameni am stricat ceea ce ne-a dat Dumnezeu, totuşi nu putem corupe lucrarea Lui.

Isai — „Dumnezeu este" — spune despre Domnul Isus, „acelaşi, ieri şi azi şi în veac" (Evrei 13.8). El a spus: „Voi clădi Biserica Mea şi porţile Locuinţei Morţilor nu o vor birui" (Matei 16.18). El „îşi va înfăţişa înaintea Sa această Biserică, slăvită, fără pată, fără încreţitură sau altceva de acest fel, ci sfântă şi fără defect" (Efeseni 5.27). In acest fel suntem aduşi la o siguranţă de nezdruncinat şi de neschimat cu privire la orice vine de la Dumnezeu. Nu avem decât să-L aşteptăm pe Domnul Isus să vină să-Şi ia Biserica, să fie pe veci cu El şi s-o introducă în casa Tatălui. Acolo va fi odihnă deplină, nu numai pentru conştiinţa noastră, ci şi pentru trupurile noastre. Acolo vom cunoaşte pe deplin bucuria cântării noi: „Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile, căci ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice popor şi de orice neam; ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru" (Apocalipsa 5.9-10).

Pe această cale şi prin aceste mijloace, Dumnezeu ne-a adus în acestă poziţie minunată „prin puterea care lucrează în noi," astfel că avem răspunderea de a ne purta la înălţimea acestei poziţii, lăsând câmp liber în viaţa noastră acestei puteri.

Fie ca credinţa mea şi a Dumneavoastră să crească, pentru ca să câştigăm biruinţă asupra „acestei lumi" (1 Ioan 5.4) şi să aşteptăm cu bucurie viitorul. Da, în lumea de acum Hristos este lepădat, dar va veni vremea recunoaşterii Sale. Lumea de acum L-a vândut pe Domnul Isus pe treizeci de arginţi şi L-a răstignit. Ea se caracterizează prin lăudăroşia vieţii şi prin înşelăciunea bogăţiilor, iar oamenii umblă după slava pe care şi-o dau unii altora. Lumea de azi nu vrea ca Isus să stăpânească peste ea.

Preaiubiţilor, nu iubiţi lumea nici lucrurile din lume. Amintiţi-vă de soţia lui Lot. Să fim dintre cei care II aşteaptă pe Domnul, pe Cel care Şi-a dat viaţa pe cruce, pentru noi. Să fim printre cei care înţeleg preţul infinit al sângelui Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe care l-a vărsat lumea şi va da socoteală de acest lucru. Să fim gata să fim şi noi lepădaţi de lume, cum este El. Ce har! El mărturiseşte numele noastre înaintea îngerilor din ceruri si în curând ne va înfăţişa înaintea Lui fără pată, cu bucurie negrăită şi strălucită.

Lăudat să fie pentru toată veşnicia scumpul Său Nume!

clickbible.org